

Dick Francis

ȘANSE POTRIVNICE

(ODDS AGAINST, 1965)

I

N-am fost niciodată pasionat de slujba mea în mod deosebit până în ziua când am fost împușcat și era gata-gata s-o pierd, laolaltă cu viața. Dar pistolul de calibrul 38, care-mi ciuruisese intestinele, m-a lăsat cu un foc în pânțece, și la propriu și la figurat. Pentru că altfel n-aș fi întâlnit-o niciodată pe Zanna Martin, și aș fi rămas și acum prins în plasa de păianjen a bucuriilor trecute, de nici un folos nimănui, și cu atât mai puțin mie.

Acel glonț a fost primul pas spre eliberare, deși, la vremea respectivă, n-aș fi crezut-o. L-am oprit, pentru că îmi era indiferent. Indiferent, pentru că eram plictisit.

M-am trezit treptat în spital, într-o rezervă, pentru care aveam să primesc o notă foarte piperată câteva zile mai târziu. Înainte chiar de a deschide ochii, am început să regret că nu părăsisem lumea pentru totdeauna. Parcă aveam un rug de flăcări sub ombilic.

O conversație înverșunată, pe ton ridicat, se purta deasupra capului meu. Cu mintea încețoșată, anestezicul dispersându-se în creierul meu asemeni pufului de păpădie în văzduhul verii, lipsit de entuziasm, am încercat să dau un sens celor spuse.

– Nu poți să-i administrezi ceva care să-l trezească mai repede?

– Nu.

– Nu putem face prea multe până nu știm povestea lui, trebuie să ai în vedere asta. Sunt aproape șapte ore de când ai terminat operația. Sigur...

– Plus alte patru ore pe masă. Vreți să încheiați definitiv ceea ce glonțul a început?

– Doctore...

– Îmi pare rău, dar va trebui să așteptați.

Este colegul meu, am gândit eu. Vor trebui să aștepte. Cine arde de nerăbdare să se întoarcă într-o lume plicticoasă? De ce să nu mergi la culcare pentru o lună și apoi să iei lucrurile de la capăt, după ce ei au stins complet vâlvătaia? Am deschis ochii fără tragere de inimă.

Era noapte. Un glob electric strălucea în mijlocul tavanului. Calculam. Fusesse dimineată când Jones-puștiul mă găsisese sângerând pe linoleumul biroului

și se dusesese la telefon, deci cam douăsprezece ore trecuseră de când îmi înfipseseră primul ac salvator în braț. Mă întrebam dacă douăzeci și patru de ore erau suficiente pentru ca un mic escroc ineficace și lovit de panică să se facă nevăzut din țară?

Doi polițiști în stânga mea, unul în uniformă, altul în civil. Pe amândoi curgea transpirația, în cameră fiind teribil de cald. Doctorul stătea în picioare în dreapta mea, ocupându-se cu un tub care ieșea dintr-o sticlă și se oprea în mâna mea. Diverse alte tuburi răsăreau dezgustător din abdomenul meu, parțial acoperit cu un cearșaf subțire. Picătura și drenajul, am gândit eu sardonice. Absolut încântător!

La picioarele patului, Radnor mă privea neluând parte la disputa între medicină și lege, încă în plină desfășurare. Nu m-aș fi gândit să-l am pe șef în persoană la căpătâi, dar presupun că nu se întâmplă în fiecare zi ca unul din subalternii lui să se afle într-o încurcătură atât de spectaculoasă. El a spus:

– Este conștient din nou, iar ochii nu-i mai sunt așa încețoșați. De data asta am putea obține ceva cât de cât inteligibil de la el. S-a uitat apoi la ceas.

Doctorul s-a aplecat peste mine, mi-a luat pulsul și a dat din cap:

– Cinci minute atunci. Nici o secundă mai mult.

Polițistul în uniformă i-a luat-o înainte lui Radnor cu o fracțiune de secundă:

– Poți să ne spui cine te-a împușcat?

Încă îmi era surprinzător de dificil să vorbesc, dar nu așa de imposibil cum îmi fusese dimineată când îmi puseseră aceeași întrebare. Atunci fusesem plecat prea departe. Acum păream să mă întorc. Dar chiar și așa, polițistul avea suficient timp să repete întrebarea și să aștepte ceva mai mult până ca eu să reușesc să răspund.

– Andrews.

Asta nu-i spunea nimic polițistului, dar Radnor părea uimit și totodată dezamăgit.

– Thomas Andrews? a întrebat el.

– Da.

Radnor le-a explicat polițiștilor:

– V-am spus că Halley, aici de față, și un altul din angajații mei au pus un fel de capcană spre a elucida un caz de intimidare pe care-l investigăm. Ei sperau să prindă un biban, dar, se pare, că au prins o fâță. Andrews este un mizilic, unul din tinerii slabi folosiți drept comisionari. Niciodată n-aș fi crezut că poartă o armă și, cu atât mai puțin, că are s-o folosească.

De altfel nici eu. El scosese revolverul cu stângăcie din buzunarul hainei, îl îndreptase tremurând spre mine și folosisese ambele mâini ca să tragă. Dacă n-aș fi văzut că era doar Andrews, care venise să muște din momeală, n-aș fi ieșit grăbit,

fără teamă, din întunericul spălătoriei spre a-i imputa o spargere în Cromwell Road, în localul firmei Hunt Radnor, la ora unu noaptea. Pur și simplu nu mi-a trecut prin cap că mă va ataca în vreun fel.

Când mi-am dat seama că el într-adevăr voia să folosească arma și nu o flutură doar pentru intimidare, era prea târziu. Abia apucasem să mă întorc să sting lumina, când glonțul m-a lovit, a intrat și a ieșit în diagonală prin corpul meu. Forța lui m-a doborât în genunchi și apoi m-a lungit pe podea. În timp ce eu cădeam, el a alergat spre ușă împleticindu-se, urlând, cu ochii ieșiți din orbite. El era cam tot așa de îngrozit ca mine de ceea ce făcuse.

– La ce oră s-a întâmplat asta? m-a întrebat rigid polițistul.

După încă o pauză, am spus:

– Cam pe la unu.

Doctorul a tras un fluierat zdravăn. Nu era nevoie să mai spună ceva. Știam că avusesem noroc ca să fiu încă în viață. Într-o stare de slăbiciune ce avansa, zăcusem pe podea în noaptea răcoroasă de septembrie, privind dezgustat la telefonul prin care nu puteam să solicit nici un ajutor. Toate telefoanele de birou funcționau pe baza unui tablou de comandă. În ceea ce mă privea, acesta putea să fie chiar pe lună, pentru mine era același lucru, pentru că însemna să mergi de-a lungul coridorului, să cobori scările în spirală, să intri în centrală unde fata care-ți dădea legătura dormea dusă.

Polițistul își nota în carnet.

– Și acum, domnule, deși aș putea obține o descriere a lui Thomas Andrews de la altcineva și să nu te mai deranjez pe dumneata, aș fi bucuros totuși dacă ai putea să-mi spui cu ce era îmbrăcat.

– Jeanși negri, foarte strâmți, tricou verde-oliv. Jachetă neagră, largă. Am făcut o pauză. Guler de blană negru, căptușeală în carouri negru cu alb. Totul jerpelit... murdar. Am mai făcut un efort. Avea arma în buzunarul drept al hainei... a luat-o cu el... nu purta mănuși... nu pot face o descriere foarte exactă.

– Pantofi?

– N-am observat. În orice caz, nu făceau zgomot.

– Altceva?

M-am gândit.

– Avea niște ecusoane, nume de locuri, craniu și oase încrucișate, lucruri de felul acesta... cusute pe mâneca stângă a jachetei.

– Da. Perfect. O să ne descurcăm cu astea.

Și-a închis pocnind carnetul, a zâmbit scurt, s-a întors îndreptându-se spre ușă, urmat de colegul său în civil și de Radnor, probabil pentru alte amănunte în legătură cu Andrews.

Doctorul mi-a luat din nou pulsul și a verificat încet toate tuburile. Se vedea mulțumirea pe fața lui. Mi se adresa plin de încântare:

– Probabil că ai o constituție de cal.

– Nu, a spus Radnor, întorcându-se și auzindu-l. Caii sunt creaturi destul de delicate. Halley are constituția unui jocheu. Un jocheu de steeplechase¹. A fost cândva jocheu. Are un corp amortizor de șocuri, a trebuit să facă față la tot felul de fracturi și răni inerente curselor de cai.

– Asta s-a întâmplat și cu mâna lui? O cădere în timpul unei curse cu obstacole?

Radnor și-a întors privirea rapid spre mine și apoi și-a îndepărtat-o stânjenit. La birou, ei niciodată n-au amintit de mâna mea, dacă n-a fost necesar. Într-adevăr nici unul din ei, în afară de amicul meu, Chico Barnes, cel care pune capcanele și care nu se sinchisea față de nimeni de ceea ce spunea.

– Da, a răspuns Radnor scurt. Așa este. A schimbat apoi subiectul: Ei, Sid, vino pe la mine când ești mai bine. Nu este grabă. Mi-a făcut un vag semn cu capul și apoi și el și doctorul s-au îndreptat spre ușă aruncând brusc amândoi privirea înapoi.

Deci Radnor nu se grăbea deloc să mă aibă iar la agenție. Aș fi zâmbit dacă aș fi avut energia s-o fac. Prima oară când mi-a oferit o slujbă am ghicit că, pe undeva, socrul meu trăsesse sforile, dar eram într-o stare de indiferență totală. Nimic nu conta foarte mult.

"De ce nu", îi spusese atunci lui Radnor, și el mă trecuse pe lista personalului său la Investigații, secția "Curse", ignorând lipsa mea totală de experiență și explicând celorlalți că mă aflam acolo în calitate de consilier, dat fiind cunoștințele mele deosebite în materie de curse. În genere, explicația o luaseră cu toții ca atare. Probabil că și ei înțeleseseră, ca și mine, că angajarea mea fusese un act de caritate. Poate crezuseră că eram prea mândru ca să accept acest gen de caritate. Dar nu eram. Totul îmi era indiferent.

Agenția lui Radnor conducea secțiile "Persoane dispărute", "Pază" și "Divorțuri", precum și o secție numită "Bona Fides", care era aproape la fel de mare cât toate celelalte laolaltă. Mai toată munca era o chestiune de investigații de rutină, făcute cu grijă, care uneori se lăsau cu un proces civil sau de divorț, dar cel mai des, pur și simplu, cu un raport discret trimis clientului. Cazurile de crimă, deși acceptate, erau rare. Cazul cu Andrews a fost primul în trei luni.

Secția de curse era copilul favorit al lui Radnor. Mi se spusese că nu existase când el cumpăraseră agenția după război, pe baza unei recompense din armată, și o transformase, dintr-o șandramă de trei camere, în ceva de talia unei instituții naționale. Radnor scrisese cu litere mari de tipar pe hârtiile oficiale ale agenției: "Rapiditate, Operativitate și Discreție". Le promitea și le și asigura. O pasiune de o viață pentru curse, asociată cu șase participări de tinerețe la cursele

¹ Curse cu obstacole

hipice pentru amatori, îl făcuseră nu atât să se angajeze la "Jockey Club" și la "National Hunt Commitee"², cât să le dea să înțeleagă că agenția lui le stă la dispoziție, "Jockey Club" și "National Hunt Commitee" au încercat apa, au văzut că este grozavă și au plonjat direct în ea. Secția de curse a înflorit. Afacerile particulare chiar le-au depășit pe cele oficiale, în special din momentul în care Radnor a început să asigure paza înainte de curse pentru caii presupuși câștigători.

În perioada când am venit eu la firmă, "Bona Fides" se dovedise atât de prosperă, încât trebuise să se extindă din biroul ei destul de mare și în camera de alături. Pentru o taxă rezonabilă, un antrenor putea să verifice caracterul și posibilitățile unui proprietar ce intenționa să-l angajeze; cel ce ținea registrele de pariuri la curse putea verifica un client, și viceversa. Oricine putea verifica pe oricine. Expresia "O.K. – semnat Radnor" intrase în argoul curselor. Însemna "absolut autentic". Demn de încredere. Am auzit-o aplicată chiar și unui cal.

Mie nu mi se dăduse niciodată o misiune pe linia "Bona Fides". Această muncă era făcută de o mână de foști polițiști de vârstă mijlocie, figuri obișnuite, cărora le trebuia un minimum de timp spre a obține rezultate remarcabile. Eu n-am fost niciodată trimis să stau o noapte întreagă în fața boxei unui favorit al cursei, deși aș fi făcut-o cu dragă inimă. Niciodată n-am fost desemnat într-o patrulă de securitate pentru vreo cursă. Dacă persoanele oficiale însărcinate cu supravegherea curselor cereau să fie urmăriți îndeaproape suspectii, eu nu eram trimis să o fac. Dacă cineva trebuia să urmărească hoții de buzunare în Tattersalls, nu eram eu acela. Scuzele invariabile ale lui Radnor pentru a nu-mi da nimic de lucru erau, în primul rând, că sunt prea bine cunoscut în lumea curselor de cai ca să trec neobservat și, în al doilea rând, că, chiar dacă eu păream să nu mă sinchisesc, el nu avea, totuși, de gând să fie acela care să dea unui jocheu, fost campion, sarcini care să-i știrbească prestigiul.

Așa că îmi petreceam tot timpul la birou, citind rapoartele celorlalți. Dacă cineva îmi cerea un sfat avizat, pentru că se presupunea că pentru așa ceva eram angajat, i-l dădeam; dacă cineva mă întreba ce aș face într-un anume complex de împrejurări, îi spuneam. Ajunsesem să cunosc toți angajații firmei și flecăream cu ei când veneau la birou. Eu aveam timp întotdeauna. Dacă-mi luam o zi liberă și mergeam la curse, nimeni nu se plângea. Uneori mă întrebam dacă ei chiar remarcău lipsa mea.

Din când în când îi spuneam lui Radnor că n-ar trebui să mă țină, de vreme ce, în mod evident, eu nu făceam nimic ca să-mi câștig salariul. De fiecare dată răspundea că, dacă eu eram mulțumit cu aranjamentul, era și el. Aveam impresia că aștepta ceva, dar, dacă nu era vorba de plecarea mea, atunci nu

² Comitetul național de vânătoare

știam ce putea să fie. Cam în acești termeni eram cu firma de exact doi ani în ziua în care glonțul lui Andrews a intrat în mine.

O soră a venit să-mi verifice tuburile și să-mi ia tensiunea. Avea halat apretat și mișcări îndemânatică. Zâmbea, dar nu vorbea. Așteptam să-mi spună că soția mea era afară și întreba neliniștită de mine. Dar ea nu mi-a spus asta. Soția mea nu venise. Nu voise să vină. Dacă n-o putusem păstra când eram într-adevăr viu, de ce ar veni alergând acum că mă aflu la un pas de moarte? Jenny, soția mea. Încă soția mea, în ciuda celor trei ani de separare. Regretul, cred, ne ținuse pe amândoi departe de pasul final – divorțul. Consumasem pasiunea, încântarea, neînțelegerea, mânia și explozia. Rămăsese doar regretul, și el nu era suficient de puternic ca s-o aducă pe ea la spital. Mă văzuse în prea multe spitale înainte. Faptul că zăceam la orizontală, chiar cu tuburile astea în mine, nu reprezenta nici o dramă mai mare, nici un șoc mai puternic. Ea n-avea să vină. N-avea să telefoneze. N-avea să scrie. Era stupid din partea mea să doresc ca ea s-o facă.

Timpu trecea încet și-mi displăcea, dar, în cele din urmă, mi-au scos toate tuburile, cu excepția celui de la braț, și am început să mă vindec. Poliția nu-l găsisese pe Andrews, Jenny nu venise, dactilografele lui Radnor mi-au trimis o ilustrată cu urări de însănătoșire, iar spitalul mi-a trimis nota de plată.

Chico și-a făcut apariția într-o seară, cu mers târăgănat, cu mâinile în buzunare și cu obișnuitul lui zâmbet batjocoritor pe față. M-a examinat fără grabă și zâmbetul i s-a lărgit.

– Mai bine tu decât eu, colega, a spus el.

– Du-te dracului.

A răs. Și, într-adevăr, putea să fie el. Eu îl înlocuisem, pentru că avusese o întâlnire cu o fată, și glonțul lui Andrews trebuia să-i ciuruiască burta, nu mie.

– Andrews, a zis el gânditor. Cine s-ar fi gândit la asta? O pușlama nenorocită. În orice caz, dacă ai fi procedat cum ți-am spus și ai fi stat în spălătorie, și i-ai fi făcut încet o poză cu infraroșii, l-am fi prins mai târziu, ușor și frumos, și tu ți-ai fi odihnit fundul prin birou ca de obicei, în loc să stai aici și să te treacă transpirațiile.

– N-ai de ce să te frământă, i-am răspuns. Tu ce-ai fi făcut?

A rânjit.

– Același lucru ca și tine, cred. Aș fi socotit că-n doi timpi și trei mișcări bătrânul l-ar fi convins pe micul vierme să iasă cu cine l-a trimis.

– Și acum nu știm.

– Nu. A oftat. Și bătrânul nu este prea încântat de toată treaba. El, într-adevăr, știa că eu foloseam biroul drept capcană, dar nu credea că are să iasă ceva din asta, și acum, cu ceea ce s-a întâmplat, nu-i place. Acum bate-n retragere mușamalizând toate chestia. Și mai spune că ei puteau să pună o

bombă, și nu să trimită un nenorocit de hoț. Și, bineînțeles, Andrews a spart o fereastră când a pătruns înăuntru, iar eu, probabil, va trebui s-o plătesc. Să crezi tu că mica târâtură nu știa să deschidă un lacăt cu șperaclul.

– Am să plătesc eu fereastra, i-am zis.

– Sunt sigur că ai face-o, dacă ți-aș cere-o.

Se învârtea prin cameră, examinând lucrurile. Nu erau prea multe de văzut.

– Ce picură din sticla aia în brațul tău?

– Un fel, de hrană, bănuiesc. Niciodată nu-mi dau să mănânc.

– Cred că le e teamă c-ai putea s-o încurci iar.

– Presupun că da, am încuviințat eu.

Continua să se plimbe.

– N-ai nici televizor? Să te bucuri și tu nițel, nu-i așa, când vezi alți tâmpiți cum sunt împușcați? S-a uitat pe fișa de la capătul patului. În dimineața asta ai avut 39°, ți-au spus? Recunoaște, chiar ai de gând s-o mierlești?

– Nu.

– Era cât pe ce, din câte am auzit, Jones-puștiul povestea că se puteau face câțiva caltaboși zdraveni cu sângele tău care năclăise dușumeaua.

N-am gustat genul de umor al puștiului.

Chico a continuat:

– Ai de gând să te întorci la treabă?

– Probabil.

A început să facă noduri în șnurul jaluzelei. Îl priveam: un trup subțire, plin de atâta energie, încât era dificil pentru el să stea liniștit multă vreme, Până să-l schimb eu, făcuse două nopți de pază în spălătorie, fără nici un rezultat, și știam că, dacă n-ar fi fost așa de pasionat de meseria lui, n-ar fi putut suporta atâta nemișcare. Era cel mai tânăr din echipa lui Radnor. Avea în jur de douăzeci și patru de ani, credea el, deși, cum fusese abandonat pe treptele poliției, într-un cărucior, nimeni nu putea ști cu siguranță.

Dacă poliția n-ar fi fost atât de bună cu el, spunea uneori Chico, el ar fi profitat de șansele lui ulterioare și ar fi ajuns delincvent. N-a crescut suficient de înalt ca să devină polițist. La agenția lui Radnor era cea mai potrivită muncă pentru el. Și o îndeplinea foarte bine. Făcea asocieri rapide, și nimeni din personal nu era mai iute în reacții fizice. Judo și luptele corp la corp erau hobby-urile lui și, odată cu obișnuitele atacuri și respingeri, învățase și câteva șiretlicuri surprinzător de murdare. Micimea lui nu constituia un impediment în eficacitatea sa în slujbă.

– Cum mai merge cu cazul? l-am întrebat.

– Care caz? A, acela! Ei bine, de când ai fost împușcat, se pare că lucrurile s-au mai liniștit. De două nopți, nici un telefon, nici o scrisoare de amenințare

pentru Brinton. Indiferent cine o făcea, se pare că s-a potolit. În orice caz, dintr-o dată, Brinton se simte ceva mai în siguranță și-l înnebunește pe bătrân în legătură cu taxele. Încă o zi, două, și lucrurile se vor liniști complet. Oricum, eu am fost scos din acțiunea asta. Măine zbor din Newmarket spre Irlanda, împărțind cușeta cu un armăsar ce valorează o sută de mii de lire.

Escorta era o altă treabă pe care n-o făcusem niciodată. Lui Chico îi plăcea, și o făcea des. Odată aruncase peste un zid de doi metri pe unul de o sută de kilograme care încercase să scoată un favorit din cursă, și de atunci era mereu solicitat.

– Ar trebui să te întorci, a spus el deodată.

– De ce? am întrebat surprins.

– Nu știu, a rânjit el. Chestiile de care te ocupi tu sunt într-adevăr stupide, dă-le-n aia mă-sii, dar lumea pare să se fi obișnuit cu tine să fii prin preajmă. N-ai să crezi, puștiule, dar ți se simte lipsa.

– Glumești.

– Da.

A desfăcut nodurile din șnurul jaluzelei, a ridicat din umeri și și-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Doamne, locul ăsta te înnebunește. Miroase a dezinfectant îpuțit. Te înfioară. Cât ai de gând să mai putrezești aici?

– Chestie de zile, am răspuns resemnat. Și, călătorie plăcută.

– La revedere. A dat din cap, îndreptându-se spre ușă. Ai nevoie de ceva? Vreau să spun, cărți sau altceva?

– Nimic, mulțumesc.

– Nimic... ăsta e genul tău, Sid, băiete. Tu nu vrei niciodată nimic.

A rânjit și a plecat. Eu nu voiam nimic. Așa era. Asta era nenorocirea. Avusesem ce-mi dorisem cel mai mult pe lume și-l pierdusem iremediabil. Nu mai găsisem nimic altceva să-mi doresc. Stăteam cu privirea pironită în tavan, așteptând să treacă timpul. Tot ceea ce doream era să mă văd din nou pe picioarele mele și să nu mă mai simt de parcă aș fi mâncat kilograme de mere verzi.

La trei săptămâni după ce fusesem îpușcat, m-a vizitat socrul meu. A venit într-o după-amiază târziu aducând cu el un pachet pe care l-a pus fără comentarii pe masa de lângă pat.

– Ei, Sid, cum te mai simți? S-a așezat pe un scaun, și-a încrucișat picioarele aprinzându-și o țigară de foi.

– Vindecă mai mult sau mai puțin: O să ies de aici curând.

– Bine, bine. Și planurile tale sunt...?

– N-am nici un plan.

– Nu te poți întoarce la agenție fără o oarecare... perioadă de convalescență,

a adăugat el.

– Presupun că nu.

– Poate că ai prefera să mergi undeva la soare, a spus el studiindu-și țigara.

Dar în ce mă privește aş dori, dacă poți, să stai o vreme cu mine la Aynsford.

Nu i-am răspuns imediat.

– Va fi...? am început și m-am oprit, făcând un semn cu mâna.

– Nu, a răspuns el. Ea nu va fi acolo. A plecat la Atena să stea cu Jill și Tony. Am condus-o ieri. Îți trimit salutări.

– Mulțumesc, i-am răspuns sec.

Ca de obicei, nu știam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău că nu-mi voi întâlni soția. Nici nu eram sigur dacă această călătorie s-o vadă pe sora ei, Jill, nu era la fel de diplomatică precum serviciul lui Tony în Corpul Diplomatic.

– Vei veni, deci? Doamna Cross te va îngriji splendid.

– Da, Charles, mulțumesc. Mi-ar plăcea să vin pentru o bucată de vreme.

Și-a strâns trabucul în dinți, a clipit repede din cauza fumului și și-a scos agenda.

– Ia să vedem, să presupunem că mai stai aici încă o săptămână. N-are rost să te grăbești să ieși înainte de a fi în stare să mergi... asta ar fi în douăzeci și șase... hm... să zicem că ai veni de duminică într-o săptămână. Voi fi acasă toată ziua. Ce zici, e bine pentru tine?

– Da, perfect, dacă doctorul este de acord.

– Atunci e-n ordine.

Și-a notat în agendă, a pus-o deoparte, și-a scos cu grijă țigara din gură, mi-a zâmbit cu obișnuita lui privire de nepătruns. Se simțea comod în costumul lui de oraș, de culoare închisă, el, contraamiralul Charles Roland din Marina Regală, pensionar, un bărbat ce-și purta cei șazeci și șase de ani cu dezinvoltură. Fotografiile de război îl arătau înalt, drept, ciolănos, cu fruntea înaltă și un păr negru, des. Timpul îi grizonase părul, i-l rărise, lăsându-i fruntea mai înaltă ca altădată, și-i mai adăugase în greutate, dar numai unde era necesar. De obicei, se comporta extrem de cordial, iar uneori aborda un fel de ofensivă condescendentă. În ceea ce mă privea, cunoscusem ambele fațete.

S-a așezat comod în fotoliu, discutând fără grabă despre cursele cu obstacole.

– Ce zici despre noua cursă de la Sandown? Nu știu care-i părerea ta, dar eu cred că este concepută destul de stângaci. Ei sunt obligați, în condițiile respective, să ia un teren foarte mic și, dacă Devil's Duke nu aleargă, în cele din urmă, va fi o cursă fără prea mulți spectatori par excellence³.

Interesul lui pentru curse era doar de câțiva ani, dar, recent, spre bucuria

³ Prin excelență (fr.).

lui, fusese invitat la una sau două curse ca arbitru. Ascultând familiaritatea degajată cu care aborda problemele curselor și jargonul lor, mă amuzam în sinea mea. Era imposibil ca să uit reacția pe care a avut-o cu ani în urmă față de logodna lui Jenny cu un jocheu, respingerea mea deloc amabilă, ca viitor ginere, absența lui de la nunta noastră, urmată de luni de dezaprobare rece, felul cum nu-mi vorbea decât rareori sau nici măcar nu se uita la mine.

La vremea respectivă, am crezut că era, pur și simplu, snobism, dar era ceva mult mai complicat. Categorie, el mă considera necorespunzător, dar nu numai, sau în primul rând, din punct de vedere al categoriei sociale; și probabil că noi nu ne-am fi înțeles niciodată și n-am fi ajuns să ne plăcem, dacă n-ar fi fost o după-amiază ploioasă și o partidă de șah.

Jenny și cu mine venisem la Aynsford într-una din rarele și plictisitoare vizite de duminică. Ne mâncasem friptura aproape în tăcere, tatăl lui Jenny își pironise, privirea nepăsător pe fereastră, bătând cu degetele darabana pe masă. Luasem hotărârea de a nu mai călca pe aici. Înghițisem prea multe. Jenny putea să-l viziteze și singură.

După masă ea spusese că vrea să aleagă câteva din cărțile ei pentru biblioteca nouă pe care ne-o cumpărasem, așa că dispăruse sus. Charles Roland și cu mine ne-am privit reciproc cu vădită antipatie, după-amiaza profilându-se sinistră în fața noastră, ploaia de afară tăind orice posibilitate de retragere în grădină sau în parc.

– Joci șah? m-a întrebat el cu o voce plictisită ce aștepta un răspuns negativ.

– Știu mutările, i-am răspuns.

A ridicat din umeri (a fost mai degrabă un fel de a nu avea încotro) și gândind pe bună dreptate că asta ar fi o corvoadă mult mai mică decât a face conversație, a adus un șah și mi-a arătat cu mâna să mă așez în fața lui. În general, era un jucător bun, dar în după-amiaza aceea era plictisit, iritat și neatent și l-am bătut destul de repede. Nu-i venea să creadă. Stătea holbându-se la tabla de șah, frământând în degete nebunul cu care-l făcusem mat, printr-o mutare clasică.

– Unde ai învățat? mă întrebuse el, în cele din urmă, privind încă în jos.

– Din cărți.

– Ai jucat mult?

– Nu, nu mult. Când și când.

Dar jucasem cu câțiva jucători buni.

– Hm.

A făcut o pauză.

– Vrei să mai jucăm?

– Da, dacă-ți face plăcere.

Am jucat. A fost o partidă lungă și s-a terminat cu un rezultat incert, cu fiecare piesă, practic, eliminată de pe tabla de șah.

Două săptămâni mai târziu, el ne-a sunat și ne-a rugat ca rândul viitor când venim, să rămânem și peste noapte. A fost prima rămurică din creanga de măslin. După asta am mers mult mai des și cu mai multă plăcere la Aynsford. Charles și cu mine jucam din când în când șah și câștigam un număr relativ egal de partide, iar el a început să meargă la curse, mai mult din curiozitate. Ironia a fost că de atunci respectul nostru reciproc a crescut suficient de mult ca să supraviețuiască chiar după destrămarea căsniciei mele cu Jenny, iar interesul lui Charles pentru curse s-a extins și s-a adâncit cu fiecare an ce trecea.

– Am fost ieri la Ascot, a spus el scuturându-și scrumul de la țigară. A fost destulă lume, dacă ții cont de vreme. Am luat un păhărel cu handicapeurul⁴ John Pagan. Simpatice tip. Era foarte încântat de el pentru că reușise să aibă șase cai pe aceeași linie la sfârșitul cursei de garduri. A fost o contestație după cursa de patru mii de metri, o ușoară tăiere de linie la sosire. Carter a jurat pe ochii din cap că el se aplecase și n-o putuse evita, dar parcă poți să ai vreodată încredere în ce spune el. În orice caz, arbitrii l-au absolvit de vină. Era singurul lucru pe care-l puteau face. Wally Gibbons a avut un final superb în cursa de garduri și apoi a făcut un talmeș- balmeș îngrozitor din cursa juniorilor.

– Are mâini grele pentru juniori, am încuviințat eu.

– Splendid hipodromul ăla.

– De prim rang.

Un val de slăbiciune mi-a cuprins stomacul. Picioarele îmi tremurau sub cearșaf. Așa se întâmpla mereu. Enervant.

– E foarte bine că aparține Reginei și este în siguranță cu escrocii ăștia de terenuri.

A zâmbit.

– Da, cred că da.

– Ești obosit, a spus dintr-o dată. Am stat prea mult.

– Nu, am protestat eu. Realmente mă simt bine.

Totuși și-a stins țigara și s-a ridicat.

– Te cunosc prea bine, Sid. Ideea ta despre bine este complet diferită de a tuturor celorlalți. Dacă nu ești suficient refăcut ca să vii la Aynsford, de duminică într-o săptămână, anunță-mă. Atunci am să trec eu să te văd.

– O.K.

A plecat, lăsându-mă să reflectez la faptul că eu, într-adevăr, oboseam încă îngrozitor de repede. Probabil că e și vârsta, am zâmbit în sinea mea, bătrân la treizeci și unu de ani! Bătrân, obosit și făcut arșice, Sid Halley, bietul de tine! M-

⁴ Persoană care stabilește greutatea purtată de fiecare cal în cursă

am strâmbat spre tavan.

A intrat sora de noapte.

– Ai un pachet, a spus ea pe un ton exagerat de vesel, de parcă ar fi vorbit cu un copil redus mintal. Nu vrei să-l deschizi?

Eu uitasem de pachetul lui Charles.

– Vrei să ți-l deschid eu? Cred că e destul de dificil să desfaci pachete cu o mână ca a ta.

Încercase să fie amabilă.

– Da, am spus, mulțumesc.

A tăiat repede ambalajul cu foarfeca pe care a scos-o din buzunar și a privit dubios la cartea subțire, cu coperti negre, pe care a găsit-o înăuntru.

– Cred că este pentru tine. Vreau să spun că, în orice caz, nu seamănă deloc cu ceea ce lumea aduce bolnavilor. Mi-a pus cartea în mâna dreaptă și am citit titlul imprimat cu litere aurii pe copertă: *"Schiță rezumat a legii societăților"*.

– Socrul meu a lăsat-o dinadins. Special pentru mine.

– Desigur, presupun că e dificil să găsești ceva potrivit pentru bolnavii care nu pot mânca struguri sau lucruri de felul acesta.

Se agita de colo colo, îndemânatică și ușor enervantă, dar, în cele din urmă, m-a lăsat singur.

"Schiță rezumat a legii societăților". Am frunzărit-o rapid. Era în mod cert o carte despre legea societăților. Completamente juridică. Nici vorbă de o carte ușoară, distractivă, pentru un bolnav. Am pus-o pe masă.

Charles Roland era un bărbat cu minte subtilă, și subtilitatea îi făcea deosebită plăcere. Nu obârșia mea fusese cea la care obiectase atât de mult, cât ceea ce el luase drept refuz, din partea lui Jenny, de a accepta standardurile lui intelectuale, alegându-și drept soț un jocheu. Până atunci niciodată nu cunoscuse un jocheu, cursele îi displăceau și considerase de la sine înțeles că oricine avea vreo tangență cu ele era fie escroc, fie imbecil. Își dorise ca cele două fiice să se mărite cu bărbați deștepți, nu atât bine, de familie bună, cât deștepți, ca să se poată bucura și el de compania lor. Jill i-l adusese pe Tony, iar Jenny îl dezamăgise cu mine: așa văzuse el lucrurile, până ce descoperise că eu puteam să joc șah cu el din când în când.

Cunoscându-i pasiunea pentru subtilități, puteam să fiu sigur că nu adusese o astfel de carte degeaba și nici nu o alesese sau o lăsase la mine din greșeală. Voia ca eu s-o citesc cu un anume scop. Voia ca ea să fie folositoare, mie sau lui, mai târziu. Gândea că m-ar putea băga în afaceri acum că nu mă remarcasem la agenție? O aluzie, aceasta era cartea asta. O aluzie cu o țintă precisă.

Am reflectat asupra celor ce discutase, căutând să găsesc o cheie. Insistase să merg la Aynsford. O trimisese pe Jenny la Atena. Discutase despre curse,

despre noua cursă de la Sandown, despre Ascot, John Pagan, Carter, Wally Gibbons... nimic, după cât îmi dădeam seama care să fi avut cea mai vagă legătură cu legea societăților.

Am oftat închizând ochii. Nu mă simțeam prea bine. N-aveam să citesc cartea și nici să marșez, indiferent unde bătea Charles. Și, totuși... de ce nu? Nu aveam nimic altceva de care să mă agăț. Am hotărât să-mi pregătesc deci tema pentru acasă, așa plicticoasă cum era. Măine.

Poate.

II

Patru zile după sosirea mea la Aynsford, am coborât la parter după odihna de după-amiază ca să-l găsesc pe Charles scormonind într-o cutie mare așezată în mijlocul holului. O groază de talaș alb și cârlionțat zăcea împrăștiat de jur împrejur, acoperind aproape tot parchetul, iar lângă el, pe o masă joasă, așezate cu grijă, se găseau primele trofee ale victoriei, care, după câte-mi dădeam seama, păreau să fie bucăți de rocă brută.

Am ridicat una din ele. O fațetă fusese șlefuită, și la baza ei era lipită o etichetă îngrijită pe care scria "Porfir", iar dedesubt "Fundația de Mineralogie Carver".

– Nu știam că te pasionează cuarțul.

Mi-a aruncat una din privirile lui absente, care știam că nu însemna că n-auzise sau nu înțelesese ceea ce-i spusese, ci că nu intenționa să dea vreo explicație.

– Am de gând să pescuiesc, a răspuns el, înfundându-și iar mâinile în cutie.

Deci cuarțul era momeala. Am pus jos porfirul și am ridicat o altă rocă. Era mică, de mărimea unui ou aproape perfect, frumoasă, clară și translucidă ca sticla. Eticheta spunea simplu: "Cuarț de rocă".

– Dacă vrei să faci ceva folositor, a spus Charles, poți să le transcrii pe etichetele ce le vei găsi pe biroul meu și apoi scoate etichetele "Fundației" și înlocuiește-le cu cele noi. Pe cele vechi păstrează-le, totuși. Va trebui să le schimbăm când vom da înapoi toate chestiile astea.

– De acord, am încuviințat eu.

Următoarea bucată pe care am ridicat-o era plină de aur.

– Sunt valoroase? l-am întrebat.

– Unele sunt. Este o broșură pe undeva. Dar am spus celor de la "Fundație" că vor fi în deplină siguranță. Le-am zis că am în casă un detectiv particular, care le va păzi tot timpul.

Am râs și am început să scriu noile etichete ghidându-mă după inventar. Bucățile de cuarț au inundat masa, apoi dușumeaua, iar în cutie încă mai erau destule.

– Mai este o cutie afară, a precizat Charles.

– O, nul!

– Deci să fim înțeleși, eu colecționez cuarț a spus Charles cu demnitate. Și nu uita asta. Îl colecționez de ani. Ani în șir. E clar, da?

– De ani, am încuviințat eu. Ești o autoritate. Cine n-ar fi o autoritate în materie de roci după o viață pe mare?

– Am exact o singură zi la dispoziție să le învăț, a spus Charles zâmbind. Au sosit mai târziu decât le-am comandat. Până mâine seară va trebui să le știu perfect.

A adus cea de-a doua cutie, care era mult mai mică și avea aplicate sigilii ce păreau deosebit de importante. Înăuntru se aflau bucăți de pietre prețioase neșlefuite așezate fiecare pe mici suporturi negre. Valoarea lor în totalitate era uluitoare. "Fundatia" trebuie să fi luat cu adevărat în serios detectivul particular. Dacă ar fi văzut starea mea de sănătate, nu și-ar mai fi înstrăinat ei rocile.

Am lucrat o vreme la schimbatul etichetelor în timp ce Charles le murmură numele în șoaptă, ca într-o incantație: "Berii, aventurin, agat, onix, calcedonie, ochi de tigru, carneol, citrin, porfir, plasmă, bazanit, hematit, cuarț".

– De ce dracu' m-am apucat de toate astea?

– Într-adevăr, de ce?

M-a întâmpinat aceeași privire absentă. N-avea de gând să-mi spună nimic.

– Poți să mă verifici în privința lor, mi-a spus. Le-am dus bucată cu bucată în sufragerie, unde am găsit vitrinele golite de volumele de clasici legate în piele.

– Vor fi puse la loc mai târziu, a spus Charles, acoperind imensa masă din sufragerie cu o păslă groasă. Acum pune-le pe masă.

Când toate au fost aranjate, Charles a început să se plimbe încet în jurul lor învățându-le. Erau în total cam cincizeci. La cererea lui, după o vreme, l-am testat, dar cam jumătate din ele le încurcase și le uitase. Era foarte dificil, pentru că foarte multe semănau între ele.

A oftat.

– Ar fi timpul să luăm o băuturică și tu să te întorci în pat.

S-a îndreptat spre camera de zi, numită de el uneori și popotă, și a turnat două pahare de coniac tare. Și-a ridicat paharul spre mine și a luat o gură ca o degustare. Fața sa trăda o emoție stăpânită, și o licărire strălucea în ochii lui de nepătruns. Am băut încet din coniac întrebându-mă cu interes crescând ce va urma.

– Vor veni câteva persoane la mine în week-end, a spus el degajat, privindu-și cu ochii pe jumătate închiși paharul. Un domn și o doamnă Rex van

Dysart, un domn și o doamnă Howard Kraye și vara mea Viola, care va face pe gazda.

– Prieteni vechi? am murmurat eu, pentru că singura despre care auzisem era doar Viola.

– Nu chiar, a răspuns el vag. Vor fi aici mâine seară la cină. Îi vei cunoaște atunci.

– Dar eu voi fi în plus... Am să merg sus înainte ca ei să vină și nu-mi vei mai vedea fața mai tot timpul week-end-ului.

– Nu, a spus el tăios, mult prea vehement chiar.

Eram surprins. Apoi deodată m-a străfulgerat gândul că tot ceea ce făcuse el cu rocile, precum și invitația de a-mi petrece convalescența la el, nu erau decât pentru a aranja o întâlnire între mine și oaspeții lui de sfârșit de săptămână. Mie îmi oferise odihna. Domnului van Dysart sau poate domnului Kraye îi oferise rocile. Înghițiserăm cu toții momeala. Am hotărât să smucesc undița spre a vedea cât era de hotărât pescarul.

– Aș prefera să rămân sus. Știi doar că nu pot mânca meniuri obișnuite.

În acea vreme, dieta mea consta din coniac, suc din carne de vacă și un fel de pastă specială care se dă drept hrană astronautilor. Toate aceste lucruri păreau să nu afecteze părțile cele mai rău ciuruite ale aparatului meu digestiv.

– Oamenii sunt mai degajați la masă... vorbesc mai mult, așa că poți să-i cunoști mai bine.

Încerca cu grijă să nu fie prea persuasiv.

– Vor discuta cu tine la fel de bine dacă n-am să fiu eu acolo, de fapt chiar mai bine. Și nici n-aș suporta să vă văd pe toți cum vă-nfulecați cotletele.

– Tu poți suporta orice, Sid, a răspuns el dus pe gânduri. Dar cred că te-ar interesa. Nimic plictisitor, îți promit. Mai vrei coniac?

Am dat din cap și m-am lăsat înduplecat.

– E-n ordine. Voi fi la cinci, dacă ții neapărat.

S-a relaxat numai o fracțiune de secundă. Un bărbat cu o putere de stăpânire și de o subtilitate remarcabilă. I-am zâmbit și el și-a dat seama că-l dusesem tot timpul.

– Ești un ticălos, mi-a spus.

De la el era un compliment.

Tranzistorul de lângă patul meu transmitea știrile de dimineață, iar eu îmi mâncam micul dejun de astronaut.

"Cursa hipică programată azi și mâine la Seabury", spunea șpicherul, "a trebuit să fie anulată. O autocisternă ce transporta substanțe chimice lichide s-a

defectat și s-a răsturnat ieri în amurg pe un drum ce intersecta pista de curse. Gazonul a fost afectat considerabil și, după examinarea făcută în cursul dimineții, arbitrii au hotărât cu regret că nu este propice cursei. Se speră ca partea afectată să fie înlocuită în timp util pentru cursa următoare, programată peste două săptămâni, dar, în legătură cu aceasta, vom reveni ulterior. Și acum, prognoza meteo."

Bietul Seabury, am reflectat, mereu cu probleme! Nu era decât un an de când le arseseră grajdurile în ajunul unei curse. Trebuiseră și atunci s-o anuleze, pentru că era imposibil să se improvizeze grajduri peste noapte, iar Comitetul Național de Vânătoare, consultându-se cu Radnor, hotărâse că nu se putea asigura securitatea, riscul fiind prea mare, dacă s-ar fi apelat la niște grajduri din împrejurimi.

Era o pistă de curse frumoasă, circuit lung, fără turnante bruște, dar în primăvară avuseseră necazuri; în timpul unei curse cu obstacole se produsese un fel de prăbușire de teren la un canal de drenaj. Un cal nefericit ajunsese cu picioarele din față chiar în acea groapă de aproape jumătate de metru, și-și rupsese un picior. În îngrămădeala ce s-a creat, alți doi cai au fost grav accidentați, iar un jocheu s-a ales cu contuzii serioase. Hărțile de concurs nici măcar nu menționau existența aceluia canal, și pe mulți antrenori i-am auzit întrebându-se dacă mai erau și alte canale vechi, gata să se prăbușească tot așa, pe nebăgate de seamă. Bineînțeles, comitetul, la rândul lui, a dat toate asigurările precum că altele n-ar mai exista.

Pentru o vreme am rămas lungit, visând cu ochii deschiși – cursa de la Seabury revenindu-mi în minte, dorind teribil, dincolo de rațiune și lipsit de speranță, să pot face ceva ca ea să se țină, totuși.

Doamna Cross a bătut la ușă și a intrat. Semăna cu un șoricel, liniștită și discretă, cu părul moale, castaniu și ochi gri-verzui, ușor sașii. Deși părea lipsită de viață și vorbea foarte rar, conducea gospodăria ca o mașinărie bine pusă la punct, ajutată de un detașament invizibil de femei angajate cu ziua. Pentru mine avea marele avantaj de a fi nouă în serviciu, așa că era imparțială în ceea ce privea subiectul Jenny și eu. În predecesora ei, care o iubea pe Jenny cu fanatism, n-aș fi avut deloc încredere că nu mi-ar fi pus crușin în sucul meu de carne de vacă.

– Domnul amiral ar vrea să știe dacă astăzi vă simțiți bine, domnule Halley, a spus doamna Cross afectat, ridicând tava cu micul meu dejun.

– Da, mai mult sau mai puțin, mulțumesc.

– A spus, ca-n acest caz, când sunteți gata, dacă ați vrea să-i țineți companie în sufragerie.

– Rocile?

A schițat un surâs.

– S-a sculat înaintea mea în dimineața asta și și-a servit micul dejun acolo pe o tavă. Să-i spun că veți coborî?

– Vă rog.

După ce ea a plecat, în timp ce mă îmbrăcam încet, a sunat telefonul. Nu mult după aceea, Charles însuși a venit sus.

– A fost de la poliție, a spus el brusc, cu o încruntare a frunții. Se pare că au găsit un cadavru și vor să mergi să-l identifiți.

– Al cui cadavru, pentru Dumnezeu?

– N-au spus. Au zis că vor trimite, totuși, o mașină să te ia imediat. M-am gândit că, de fapt, au sunat aici ca să te repereze.

– N-am nici o rudă. Trebuie să fie o greșeală.

A ridicat din umeri.

– Vom ști în curând, în orice caz. Vino jos și verifică-mă în privința cuarțurilor. Cred că, în sfârșit, le-am memorat.

Am coborât în sufragerie, unde am constatat că avea dreptate. Le-a spus pe toate fără nici un fel de greșeală. Am schimbat ordinea în care fuseseră așezate, dar asta au l-a încurcat. Zâmbea foarte încântat de el.

– Merge perfect, a spus. Să le aranjăm pe rafturi. Oricum, vom pune pe cele mai puțin valoroase aici sus, iar pietrele prețioase în biblioteca din camera de zi, aceea cu perdele la uși.

– Ar trebui să stea într-un seif.

I-o spusesem asta și ieri seară.

– N-au pățit nimic pe masa din sufragerie noaptea trecută, în ciuda temerilor tale.

– Ca detectiv particular consultant, în cazul în speță, recomand un seif.

A râs.

– Știi al naibii de bine că n-am nici un seif. Dar ca detectiv particular consultant, poți să păzești lucrurile așa cum trebuie la noapte. Poți să ți le pui sub pernă. Ce zici de asta?

– O.K., am încuviințat.

– Vorbești serios?

– Ei, nu... ar fi prea incomod sub pernă.

– La naiba...

– Dar, sus, fie la tine, fie la mine, da. Unele din pietrele acelea sunt foarte valoroase. Trebuie să fi plătit o asigurare frumușică pentru ele.

– Hm... nu, a admis Charles. Am garantat că voi înlocui orice pierdere sau deteriorare.

M-am holbat la el.

– Știu că ești bogat, dar... ești de-a dreptul nebun. Asigură-le imediat. Măcar ai idee cât valorează fiecare?

– Nu, de fapt... nu. N-am întrebat.

– Ei bine, dacă urmează să vină la tine un colecționar, el se va aștepta ca tu să-ți amintești cât ai plătit pentru fiecare.

– M-am gândit la asta, m-a întrerupt Charles. Le-am moștenit pe toate de la un văr mai de departe. Asta poate acoperi orice ignoranță, nu numai valoarea și prețul, dar și orice chestiune de strictă specialitate – cristalografie, distribuție, raritate. Să arăt o oarecare familiaritate cu colecția este suficient.

– Da, dar sună "Fundația de Mineralogie" imediat și află "valoarea și apoi mergi la agentul tău de asigurări. Nenorocirea cu tine, Charles, este că ești prea onest. Alți oameni nu sunt. Acum te afli într-o lume cumplit de rapace, nu mai ești în Marină.

– Bine, a spus el. Voi face precum zici. Dă-mi inventarul acela.

S-a îndreptat spre telefon, și eu am început să pun bucățile de cuarț pe rafturile goale din bibliotecă, dar, înainte ca eu să fi făcut mare lucru, a sunat soneria din față. Doamna Cross s-a dus să deschidă și imediat a venit să-mi spună că un polițist întreba de mine.

Mi-am pus mâna stângă infirmă în buzunar, așa cum făceam întotdeauna în prezența străinilor, și m-am dus în hol. Un tânăr înalt, stângaci, în uniformă, așteaptă acolo în picioare, dând impresia că încearcă să nu se lase intimidat de ambianța destul de aristocrată. Îmi aminteam senzația.

– Este în legătură cu acel cadavru? l-am întrebat.

– Da, domnule, cred că ne așteptați.

– Al cui este cadavrul?

– Nu știu, domnule. Mi s-a cerut să vin să vă iau.

– Bine... dar unde?

– Pădurea Epping, domnule.

– Dar asta-i la zeci de kilometri depărtare, am protestat.

– Da, domnule, a încuviințat el ușor posomorât.

– Ești sigur că eu sunt cel căutat?

– O, categoric, domnule.

– Bine, e-n ordine. Ia loc o clipă până-mi pun haina și le spun unde plec.

Polițistul schimba mereu vitezele, ceea ce găseam destul de obositor. Ne-au trebuit două ore ca să ajungem din Aynsford, la vest de Oxford, în pădurea Epping, ceea ce era prea mult pentru mine. Totuși, în cele din urmă, am fost întâmpinați la o intersecție de un alt polițist pe motocicletă și l-am urmat de-a lungul unui drum secundar în meandre. Pădurea se întindea de jur împrejur, desfrunzită și tristă, în ziua umedă, cenușie.

La o cotitură am dat de un șir de două mașini și o furgonetă parcate. Motociclistul s-a oprit, a descălecat, iar eu și polițistul am coborât din mașină.

– Trebuia să fii aici la 12:15, a spus motociclistul uitându-se la ceas. Ai

întârziat. Ofițerul așteaptă de douăzeci de minute.

– Mergeau ca melcii pe A 40, a spus șoferul meu, apărându-se.

– Trebuia să folosești sirena, i-a retezat-o motociclistul, făcând o grimasă.

Haideți. Pe aici.

Ne-a condus pe o potecă abia perceptibilă prin pădure. Călcam pe frunze moarte, maronii, care foșneau. Cam după aproape un kilometru am ajuns în dreptul unui grup de bărbați care stăteau în jurul unui paravan din pânză de sac. Se mișcau de pe un picior pe altul să se încălzească și discutau pe un ton coborât.

– Domnul Halley?

Unul din ei mi-a strâns mâna. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o figură plăcută, inteligentă și s-a prezentat ca inspectorul șef Cornish.

– Regretăm că v-am adus aici, la o distanță atât de mare, dar vrem să vedeți, hm... rămășițele... înainte de a le ridica. Mai bine v-aș preveni, este ceva absolut oribil.

S-a cutremurat străbătut de un fior.

– Cine este? l-am întrebat.

– Sperăm ca dumneata să ne spui asta cu certitudine. Noi credem... dar am vrea ca dumneata să faci identificarea fără să-ți sugerăm ceva. E-n ordine? Da?

Am încuviințat din cap. M-a dus de cealaltă parte a paravanului. Era Andrews. Ceea ce mai rămăsese din el. Murise de multă vreme și mâncătorii de stârvuri din pădurea Epping se pare că-l găsiseră foarte gustos. Înțelegeam de ce poliția voise ca eu să-l văd în situ⁵. Se va dezmembra tot în bucăți imediat ce va fi mutat din loc.

– Ei bine?

– Thomas Andrews, am răspuns.

S-au relaxat.

– Ești sigur? Absolut sigur?

– Da

– Nu-i vorba doar de îmbrăcăminte?

– Nu. Forma părului. Urechi proeminente. Helix foarte rotunjit, lobi atrofiați. Sprâncene foarte scurte, stufoase deasupra nasului. Degete spatulate, semne albe pe unghii, păr pe partea posterioară a falangelor.

– Bine, a spus Cornish. Aș zice că asta-i edificator. Noi făcusem o identificare preliminară pe baza hainelor descrise în detaliu pe lista persoanelor căutate de noi. Dar primele noastre investigații au fost negative. Se pare că nu avea familie, nimeni nu-și putea aminti vreun semn distinctiv – tatuaje, cicatrice, operații – și, atât cât am putut afla, nu fusese la un dentist niciodată în viața lui.

⁵ La fața locului

– A fost inteligent din partea dumneavoastră să verificați toate acestea înainte de a-l da medicului legist, am observat eu.

– De fapt a fost ideea legistului.

A surâs.

– Cine l-a găsit? l-am întrebat.

– Niște băieți. De obicei băieții găsesc cadavre.

– Când?

– Acum trei zile. Dar, evident, el se află aici de săptămâni, probabil, foarte curând după ce te-a împușcat.

– Da. Mai este pistolul în buzunarul lui?

Cornish a clătinat din cap.

– Nici urmă de el.

– Nu știți cum a murit? am întrebat.

– Nu încă. Dar acum că l-ai identificat, o vom rezolva și pe asta.

Am ieșit de după paravan, și câțiva dintre ceilalți bărbați au venit cu o targă. Nu-i invidiam.

Cornish și cu mine ne-am îndreptat spre șosea, șoferul urmându-ne la o oarecare distanță. Mergeam destul de încet, discutând despre Andrews, dar cei opt sute de metri mi s-au părut pe puțin doisprezece kilometri. Frumoasele hoinăreli pe drumuri de țară nu erau încă pentru mine.

Ajunși la mașini, m-a invitat să iau masa cu el. Am refuzat explicându-i regimul meu de masă și i-am sugerat, în schimb, să bem ceva.

– Bine, a spus. Ne-ar pica bine la amândoi după toată povestea asta. A dat din cap în direcția lui Andrews. Este o cârciumă bună pe aici, puțin mai jos. Șoferul tău să vină după mine.

A urcat în mașina lui, iar noi l-am urmat.

În bar, înarmați, eu cu un coniac mare și apă iar el cu whisky și sandviciuri, am stat la o masă de stejar afumat, pe scaune cu huse de creton, înconjurați de podoabe de alamă de la harnașamente, de cornuri de vânatoare, tigăi folosite cândva la încălzitul paturilor și carafe de cositor.

– E amuzant să te cunosc în acest fel, a spus Cornish printre înghițituri. Te-am privit de atâtea ori la curse. Erai cineva pentru mine pe atunci. Rareori pierdem vreo cursă de la Dunstable, înainte de a fi vândut pentru construcții. Acum nu prea mai merg la curse, nu mai este nici una prin apropiere. Nu mai ai unde să evadezi pentru câteva ore după-amiază. A zâmbit bine dispus, și a continuat. Ne-ai dat câteva regale la Dunstable. Ți amintești finalul acela îndrăcit când l-ai călărit pe Brushwood?

– Mi-l amintesc, am răspuns.

– Realmente ai luat calul pe sus și l-ai dus la potou.

A mai sorbit o înghițitură.

– Niciodată n-am auzit atâtea ovații. Categorie, ai fost cineva. Păcat că a trebuit să renunți.

– Da.

– Totuși, presupun că riscul este mare la cursele cu obstacole. Întotdeauna, se lasă cu o cădere definitivă.

– Așa-i.

– Unde a fost finişul pentru dumneata?

– La Stratford on Avon, acum doi ani, în mai.

Și-a înclinat capul compătimator.

– Împutit ghinion.

Am zâmbit.

– Totuși, până la asta am avut câteva curse frumoase.

– Într-adevăr, ai avut.

A lovit masa cu palma.

– Mi-am luat doamna la Kempton, de ziua darurilor⁶, acum trei sau patru ani...

A continuat să discute cu plăcere despre cursele pe care le văzuse, dovedindu-se a fi un adevărat entuziast, unul din pasionații fără de care cursele n-ar mai exista. În cele din urmă, cu regret și-a terminat whisky-ul și s-a uitat la ceas.

– Va trebui să mă întorc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. E ciudat cum pot să evolueze lucrurile, nu-i așa? Nu cred că te-ai gândit vreodată, când erai pe cal, că ai să fii bun la acest fel de muncă.

– Ce înțelegi prin bun? l-am întrebat surprins.

– Hm. O, Andrews, bineînțeles. Descrierea aceea a hainelor lui pe care ai dat-o după ce te-a împușcat. Și identificarea de azi. Foarte profesional. Foarte eficient.

A zâmbit.

– Să fii împușcat n-a fost foarte eficient, am subliniat eu.

A ridicat din umeri.

– Se putea întâmpla oricui, crede-mă... N-ar trebui să-ți faci probleme în legătură cu asta.

În timp ce șoferul mă hurduca înapoi spre Aynsford, zâmbeam la gândul că cineva mă credea bun la munca de detectiv. Explicația pentru capacitatea mea de a descrie și identifica era simplă: citisem atât de mult despre persoane dispărute, plus dosare de divorț. Grupul de foști polițiști care le elaborau știau pe ce se bazează o identificare: lucruri care nu se schimbă, ca urechile și mâinile, nu

⁶ 26 decembrie când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poștali, comisionarii etc. primesc cadouri.

culoarea părului, sau purtatul de ochelari sau mustață. Unul din ei îmi mărturisise, fără vanitate, că perucile, bărbile, adaosurile la figură, existența fardurilor sau lipsa lor nu-l impresionau deloc, pentru că nu erau ceea ce căuta el. "Urechile și mâinile", spunea el, "nu pot fi deghizate. Nimeni nu s-a gândit vreodată să încerce. Ghidează-te după urechi și degete, și nu vei greși prea mult."

Urechile și degetele erau aproape tot ce mai rămăsese din Andrews pentru identificare. Neapetisante cartilagii.

Șoferul m-a lăsat la ușa din spatele locuinței lui Charles și eu am înaintat pe alee, spre casă. Când aveam piciorul pus pe ultima treaptă a scării, Charles însuși a apărut în pragul camerei de zi.

– Hei, bună, m-am gândit că trebuie să fii tu. Vino aici și uită-te la ele.

Fără tragere de inimă, am părăsit suportul balustradei și l-am urmat în camera de zi.

– Acolo, a spus indicându-mi cu mâna.

Montase o fâșie de lumină în bibliotecă și o proiectase deasupra gemelor făcându-le să strălucească pline de viață. Ușile deschise, cu perdelele lor de mătase roșie, creau un cadru ușor incandescent. Era un aranjament foarte reușit, care-ți fura ochii, și i-am mărturisit-o.

– Bun. Lumina se aprinde automat când se deschid ușile... foarte șic, nu-i așa? A râs. Și poți să dormi liniștit.. Acum sunt asigurate.

– Asta-i bine.

A închis ușile bibliotecii, și lumina din interior a dispărut.

Perdelele roșii își ascundeau cu discreție comoara.

Întorcându-se spre mine, mult mai serios, m-a întrebat:

– Al cui era cadavrul?

– Andrews.

– Omul care te-a împușcat? Extraordinar! Sinucidere?

– Nu, nu cred. În orice caz, arma nu era acolo.

A făcut un gest rapid spre scaun.

– Dragul meu Sid, stai jos, stai jos. Arăți ca... hm... un pic cam terminat. Nu trebuia să faci un drum atât de lung. Pune-ți picioarele pe birou. Îți voi aduce imediat de băut.

Se învârtea în jurul meu ca o cloșcă, aducându-mi întâi apă, apoi coniac și, în cele din urmă, o cană cu suc de carne de vacă din partea doamnei Cross, după care s-a așezat în fața mea privindu-mă cum înghițeam pe nerăsuflăte.

– Îți place combinația asta?

– Da, din fericire.

– Și noi o beam când eram copii. Era ca un ritual, o dată pe săptămână. Tatăl meu extrăgea sucul din halca de carne de duminică, presând-o într-o farfurie cu partea curbată a furculiței. La toți ne plăcea, dar n-am mai băut așa

ceva de ani.

– Vrei să guști?

I-am oferit ceașca. A luat-o și a gustat.

– Da, e bun. Mă duce înapoi cu șaizeci de ani.

Mi-a zâmbit prietenos, relaxându-se în scaun, iar eu i-am vorbit despre Andrews și despre starea de descompunere în care se afla.

– Pare, a spus el rar, că ar fi fost omorât.

– Nu m-ar surprinde. Era tânăr și sănătos. Nu putea chiar să se lungească și să moară de insolație în Essex⁷.

Charles a râs.

– La ce oră îți aștepti musafirii? l-am întrebat uitându-mă la ceas. Era abia trecut de cinci.

– În jur de șase.

– Atunci cred că am să merg sus să mă întind puțin în pat.

– Te simți bine, Sid, da? Adică, într-adevăr, bine?

– O, da. Doar puțin obosit.

– Ai să cobori la cină?

Era o foarte vagă urmă de mâhnire în vocea lui calmă. M-am gândit la cât muncise cu rocile și la toate manevrele pe care le făcuse. În afară de asta, eu însumi devenisem foarte curios în privința intențiilor lui.

– Da, am încuviințat din cap și m-am ridicat. Mie să-mi pună o linguriță.

M-am dus sus și am zăcut în pat transpirând. Și blestemând. Deși glonțul nu lovise nimic vital când îmi ciuruisese mațele, câțiva nervi fuseseră vag atinși și deranjați. Cei din spital mă avertizaseră că va trece ceva timp până să mă simt bine. Nu-mi făcea nici o plăcere că până acum ei avuseseră dreptate.

Am auzit vizitatorii sosind, am auzit vocile lor sonore și vesele, în timp ce erau conduși spre camerele lor, am auzit ușile închizându-se, apa curgând la robinete, diverse zgomote și șoapte din camerele alăturate, și vaga diminuare a conversației în timp ce se schimbau sau coborau la masă prin fața camerei mele. M-am ridicat din pat, am scos pantalonii lejeri în talie și cămașa de flanelă în care mă simțeam foarte bine și mi-am pus o cămașă albă de poplin și un costum gri închis.

În timp ce-mi periam părul, propria-mi față mă privea palidă, sfrijită, cu ochii încercănați. Un fel de cap de mort la festin. Am rânjit dezgustat spre chipul meu reflectat în oglindă. Nu se vedea decât o ușoară ameliorare.

III

⁷ Regiune pe coasta de est a Angliei

Când tocmai terminasem de coborât scările, Charles și oaspeții săi traversau holul îndreptându-se din camera de zi spre sufragerie. Bărbații purtau smochinguri, iar femeile rochii lungi. În mod deliberat, Charles nu mă avertizase, mi-am spus. Știa că bagajul meu de convalescent nu includea și o cravată neagră.

Nu s-a oprit și nu m-a prezentat oaspeților săi, dar a înclinat ușor capul și s-a îndreptat direct spre sufragerie discutând plin de încântare cu femeia micuță, rotundă și cârlionțată ce pășea alături de el. În spatele lui veneau Viola și o fată înaltă, brună, de-a dreptul frapantă. Viola, verișoara mai în vârstă a lui Charles, văduvă, mi-a trimis în fugă un fel de jumătate de zâmbet, încurcată și speriată. Mă întrebam ce se întâmplase: de obicei mă întâmpina cu multă afecțiune, și nu de multă vreme îmi scrisese o scrisoare caldă dorindu-mi cât mai grabnică însănătoșire. Fata de lângă ea de-abia dacă a aruncat o privire în direcția mea, iar cei din ariergardă nici nu s-au uitat la mine.

Ridicând din umeri nepăsător, i-am urmat în sufragerie. Locul ce-mi fusese rezervat nu-l puteam greși: acolo erau așezate o lingură, un șervet, un pahar și o furculiță, și se găsea plasat pe una din laturi, chiar în centru. În fața mea, pe cealaltă latură, era un loc gol. Charles și-a aranjat oaspeții, el stând, ca de obicei, în capul mesei, cu cârlionțata doamnă van Dysart în dreapta și frapanta doamnă Kraye în stânga. Pe mine m-a plasat între doamna Kraye și Rex van Dysart. Am reușit să-mi dau seama de fiecare cine este doar treptat. Charles nu făcuse nici un fel de prezentare.

Grupurile de la fiecare capăt al mesei s-au antrenat într-o discuție foarte animată, și nimeni nu mi-a acordat nici cea mai vagă atenție. Începusem să mă gândesc că ar fi mai bine să mă reîntorc în pat.

Ospătarul, pe care Charles îl angaja în astfel de ocazii, a adus fiecăruia mici boluri cu supă de broască țestoasă. Am descoperit că supiera mea conținea suc de carne de vacă. S-a servit pâinea, lingurile au început să zornăie, sarea și piperul să se agite, și masa a demarat. Totuși, nimeni nu vorbise cu mine, deși vizitatorii începuseră să devină curioși. Doamna van Dysart și-a aruncat sfredelitorii ochi de un albastru asemeni porțelanurilor chinezești, de la Charles la mine și înapoi la el, invitând o prezentare. Dar n-a urmat nici una. Charles continua să discute cu cele două femei cu un șarm copleșitor, frizând uitarea de sine.

Rex van Dysart, din stânga mea, mi-a oferit pâine cu un zâmbet ușor evaziv și cu sprâncenele ridicate. Era un bărbat solid, cu o față albă, turtită, ochelari grei, cu ramă neagră și cu o ținută impunătoare. Când am refuzat pâinea, a pus coșul la loc pe masă, mi-a acordat cea mai vagă înclinare a capului posibilă și s-a întors iar spre Viola.

Chiar înainte de a fi adus în conversație cuartul, am ghicit că tot spectacolul fusese regizat pentru Howard Kraye; nu l-am plăcut de la bun început, antipatie ce creștea într-un mod ce mă neliniștea. Dacă Charles plănuia ca eu să lucrez vreodată pentru, sau cu, sau lângă domnul Kraye, cred că ar trebui să mai reflecteze la asta.

Kraye era un bărbat solid, între patruzeci și opt și cincizeci de ani, cu umeri, talie și șolduri ce arătau de patruzeci și patru. Smochingul venea pe el ca turnat și, când își trăgea uneori manșetele cămășii, o făcea fără afectare, arătându-și mâinile cu o manichiură impecabilă.

Avea un păr castaniu grizonat, bine îngrijit, sprâncene drepte, nas îngust, gură mică, hotărâtă, bărbie rotundă, proaspăt rasă, iar pleoapele de jos ale ochilor, neridate și foarte înalte, îi dădeau un aer secret, ascuns.

O față perfect închisă ca o mască, probabil cu ceva putred pe dedesubt, parcă îi simțai miasmele peste masă. Am presupus, destul de bizar, că el știa prea multe despre prea multe vicii. Dar la suprafață era liniștit. Mult prea liniștit. L-am catalogat drept un mincinos abject. Am ascultat ce-i spunea Violet:

– Așa că, atunci când am ajuns cu Doria la New York, i-am vizitat pe indivizii din acel extravagant palat de cristal de pe First Avenue și i-am pus în mișcare. Știi, trebuie să le dai un exemplu diplomaților cu ochelari, pentru că altfel sunt complet lipsiți de inițiativă. Le-am spus: "Fiți atenți, acțiunea unilaterală nu este numai nerecomandabilă, ci și impracticabilă." Dar ei sunt așa de cufundați în propriul lor pragmatism, că o opinie informată are tot atâtea șanse în a-i penetra câte are mercurul de a face osmoză cu riolitul..."

Viola îl aproba din cap plină de înțelepciune fără a înțelege o iotă. Sporovăiala lui plină de pretenții plutea pe deasupra capului ei fără să o impresioneze deloc. Dar strălucirea de suprafață părea să facă parte dintr-un șiretlic imens: cineva trebuia să fie impresionat și încă foarte mult. Nu-mi venea să cred că Charles căzuse sub vraja lui. Era imposibil. Subtilul, inteligentul, raționalul meu socru, era exclus. Oricum, domnul van Dysart îi sorbea fiecare cuvânt.

Pe la sfârșitul supei, soția lui, de la celălalt capăt al mesei, nu și-a mai putut stăpâni curiozitatea. Și-a pus lingura jos și, cu ochii îndreptați spre mine, l-a întrebat pe Charles cu o voce joasă, dar clară pentru toți:

– Cine este acela?

Toate capetele s-au întors spre mine de parcă toți așteptaseră întrebarea. Charles și-a ridicat bărbia și a rostit clar, ca toată lumea să audă răspunsul:

– Acela este ginerele meu.

Tonul era neglijent, amuzat și teribil de disprețuitor; și cădea brutal pe o rană ce o crezusem de multă vreme închisă. I-am aruncat o privire tăioasă, i-am întâlnit ochii goi, lipsiți complet de orice expresie.

Privirea mi-a alunecat pe lângă și pe deasupra capului său, spre peretele din spatele lui. Acolo, de ani de zile și categoric și în dimineața asta, atârna un tablou în ulei – eu, pe un cal, sărind un gard la Cheltenham. În locul lui acum se afla un peisaj marin demodat, de epocă victoriană.

Charles mă privea. M-am uitat înapoi la el scurt, și n-am zis nimic. Cred că știa că n-am să scot o vorbă. Singura mea apărare, cu ani în urmă, împotriva insultelor lui era tăcerea, și el contase ca reacția mea de moment să fie aceeași.

Doamna van Dysart s-a aplecat înainte, puțin și cu o malițiozitate crescândă a șoptit:

– Te rog, amirale, zi-i mai departe.

Fără nici o ezitare, Charles i-a dat ascultare, continuând pe aceeași voce necruțătoare:

– A fost conceput, din câte știe el, de un curățător de geamuri și o fată de nouăsprezece ani, nemăritată, din mahalalele Liverpoolului. Cred că mai târziu ea a lucrat ca muncitoare la ambalaj, la o fabrică de biscuiți.

– O, amirale, nu! a exclamat doamna van Dysart cu respirația tăiată.

– Da, într-adevăr, a clătinat din cap Charles. După cum presupuneți, m-am străduit pe cât am putut s-o împiedic pe fiica mea să facă un mariaj atât de nepotrivit. El e scund, după cum vedeți, și are o mână infirmă. Clasă muncitoare... este subdezvoltat... dar fiica mea a fost de neclintit. Știți cum sunt fetele.

A oftat.

– Poate că i-a fost milă de el, a sugerat doamna van Dysart.

– Probabil, a spus Charles.

Dar el nu terminase ce avea de spus și nimeni nu-l putea opri.

– Dacă l-ar fi cunoscut ca student sau ceva de felul acesta, ar mai putea fi de înțeles... dar el nici măcar n-are studii. S-a lăsat de școală la cincisprezece ani ca să intre ca ucenic în comerț. Acum este șomer de o bucată de vreme. Fiica mea l-a părăsit.

Rămăsesem ca o stană de piatră și priveam în jos la pata de grăsime sleită de pe fundul farfuriei de supă, încercând să-mi descleștez fălcile și să gândesc clar. Cu nici patru ore înainte îmi arătase atâta îngrijorare și băuse din cana mea. Atât cât puteam fi sigur de ceva, afecțiunea lui pentru mine era autentică și neschimbată. Așa că el trebuie să aibă rațiuni foarte întemeiate pentru ceea ce îmi făcea acum. Cel puțin așa speram.

Mi-am aruncat ochii spre Viola. Ea nu protestase. Arăta nefericită, ghemuită pe locul ei. Mi-am amintit jena ei din hol și am ghicit că Charles o avertizase de ceea ce avea să se întâmple. Putea să mă prevină și pe mine, am gândit furios.

Cum era de așteptat, toate privirile s-au îndreptat spre mine. Bruna și

frumoasa Doria Kraye și-a înălțat drăgălașele-i sprâncene și, cu o voce plată, ușor nazală, a remarcat:

– Acum nu trebuie să te ofensezi.

Surâdea aproape batjocoritor. Categorie, gândea ea, ar trebui să mă simt jignit, dacă aveam cât de cât curaj.

– Nu este ofensat, a spus Charles cu dezinvoltură. De ce trebuie adevărul să ofenseze?

– Este deci adevărat, a întrebat Doria cu vocea-i nazală, că ești nelegitim și toate celelalte?

Am respirat adânc și mi-am descleștat fălcile.

– Da.

A urmat o tăcere scurtă, jenantă.

Doria a spus sec: "O!" și a început să-și fărâmițeze pâinea.

Conform indicațiilor și bineînțeles chemat de Charles prin apăsarea piciorului pe sonerie, a venit ospătarul să schimbe farfuriile, și conversația, cu oarecare lânzeală, și-a reluat cursul.

Stăteam și mă gândeam la detaliile pe care Charles le omisese: Faptul că tatăl meu, care avea douăzeci și unu de ani și care lucra ore suplimentare ca să câștige un ban în plus, căzuse de pe o scară foarte înaltă și murise cu trei zile înainte de nuntă și că eu mă născusem opt luni mai târziu; faptul că tânăra mea mamă, aflând că are o boală de rinichi incurabilă, mă luase de la liceu la cincisprezece ani și, pentru că eram prea scund pentru vârsta mea, mă dăduse la un antrenor în Newmarket, să mă pregătesc ca jocheu, ca să am și eu o casă și unde să lucrez când ea nu va mai fi. Ei amândoi fuseseră oameni de treabă, și Charles știa acest lucru.

Felul următor a fost pește înăbușit cu sos de ciuperci. Mâncarea mea de astronaut venind în același timp cu a celorlalți nu arăta foarte diferit, mai ales că era pusă pe o farfurie și nu în cana obișnuită. Dragă doamnă Cross, am gândit cu fervoare, mai că te-aș săruta! Așa puteam să mănânc cu furculița folosindu-mă de o singură mână. Cana ar fi trebuit s-o țin, într-un mod deloc elegant, între braț și piept; aș fi preferat să mor de foame decât să-mi scot mâna stângă din buzunar.

Cârlionțata doamnă van Dysart avea acum o minge la îndemână. Era clar că savura ideea de a mă avea așezat acolo, izolat, îmbrăcat într-un costum neadecvat și obiect al batjocurei fățișe a gazdei. Cu părul ei blond, creț, cu ochii albaștri de bebeluș și rochia de mătase roz-trandafir, brodată cu fir de argint, arăta ca o acadea. Spusele ei dovedeau că nu-i era străină bucuria de a avea la îndemână pe cineva pe care să-l biciuiască.

– Rudele sărace sunt, într-adevăr, o problemă, nu-i așa? îi spunea lui Charles compătitor și intenționat suficient de tare să aud și eu. La poziția

noastră, nu le putem neglija, ziarele de duminică de-abia așteaptă să le înhațe și să le plătească să spună tot felul de murdării. Și, în special, este dificil dacă trebuie să le ții în propria ta casă... nu poți, presupun, să le pui să mănânce în bucătărie; și sunt atâtea ocazii în care te incomodează. Poate că o tavă dusă sus ar fi cel mai bun lucru.

– O, da, încuviință Charles blând, dar ele nu întotdeauna sunt de acord cu asta.

Aveam gura plină și aproape că m-am înecat, amintindu-mi cât mă pisase să vin jos. Și imediat, nu numai că m-am simțit liniștit pe deplin, ci și profund interesat. Deci asta elaborase el cu atâta minuție: desființarea mea ca om în ochii musafirilor săi. Fără nici o îndoială, la timpul său, avea să-mi explice de ce. Deja nu mă mai simțeam tentat câtuși de puțin să merg la culcare.

Mi-am aruncat privirea spre Kraye și i-am întâlnit ochii verzi-gălbui fixați asupra mea. Deși nu la fel de răspicat ca la doamna Dysart, în ei puteai citi același lucru: plăcerea. Mi s-au chircit degetele în pantofi. Fie că erai interesat sau nu, îți venea greu să stai impasibil în fața unui simulacru de zâmbet batjocoritor și plin de dezgust. M-am uitat în jos evitându-i.

A scos un sunet, ceva între tuse și râs, și-a întors capul și a început să discute peste masă cu Charles despre colecția de cuarț.

– Așa de înțelept din partea ta, dragul meu, să le ții pe toate în spatele geamurilor de la vitrină, deși foarte derutante pentru mine de aici, de unde mă aflu. Aceea, de pe raftul din mijloc, este o geodă? Știi, reflexia... n-o prea pot vedea bine.

– Ăă..., s-a bâlbâit Charles, neștiind cu nimic mai mult decât mine ce era o geodă. De-abia aștept să ți le arăt. După masă, se poate? Sau mâine?

– O, astă-seară. Nu mi-ar plăcea să amân o asemenea delectare. Ai spus că ai vreun feldspat în colecția ta?

– Nu, a răspuns Charles nesigur.

– Bine, îmi dau seama că este o mică colecție specializată. Poate că este înțelept să te menții pe bioxid de siliciu.

Charles s-a lansat foarte volubil în alibiul cu moștenirea primită de la vărul său, spre a-și masca ignoranța, ceea ce Kraye a acceptat cu amabilitate și dezamăgire.

– Un subiect totuși fascinant, dragul meu Roland. Merită studiul. Pământul de sub picioarele noastre, depunerea fundamentală din perioadele triasică și jurasică, este moștenirea noastră de neprețuit, sursa întregii noastre vieți și puteri... Nimic nu mă interesează atât de mult ca pământul.

Doria, la dreapta mea, a scos un foarte ușor sâsâit pe care soțul ei nu l-a auzit. El era ocupat cu formularea unei alte lungi, destul de neinteligibile teorii despre natura universului.

Eu stăteam fără nici o altă ocupație printre cotlete, budincă de merengă, brânză și fructe. Conversația se desfășura de o parte și de alta a mea și uneori peste capul meu, dar până și un surdo-mut ar fi luat parte la ea mai mult decât mine. Doamna van Dysart comenta dificultățile de a hrăni rudele sărace, cu stomacuri delicate și mofturoase la mâncare. Charles neglijase să-i spună că fusesem împușcat și că nu eram sărac, dar fusese de acord că o digestie slabă la cei pe care îi întreții reprezintă o vină morală. Asta i-a plăcut doamnei van Dysart. Doria se uita din când în când la mine, de parcă aș fi fost un specimen curios, aparținând unei trepte inferioare de viață. Rex van Dysart mi-a oferit din nou pâine; și cam asta a fost tot. În cele din urmă, Viola le-a condus pe Doria și pe doamna van Dysart în salon să servească cafeaua, iar Charles le-a oferit musafirilor porto și coniac. Mi-a întins sticla de coniac cu un aer iritat și și-a strâns buzele în semn de dezaprobare când am luat puțin. Gestul n-a trecut neobservat de musafirii săi.

După o vreme, s-a ridicat, a tras geamurile vitrinei și i-a arătat lui Kraye cuarțurile. Bucată cu bucată, cei doi le comentau trecând de la un șir la altul, cu van Dysart stând în spatele lor, manifestând un interes politicos, ascunzându-și căscatul de plictiseală. Eu am rămas pe scaun și mi-am mai turnat ceva coniac.

Charles s-a descurcat foarte bine și a trecut prin toate fără nici o greșeală. Apoi i-a condus și pe ei în salon unde biblioteca cu pietre prețioase s-a dovedit de un mare efect. I-am urmat și eu în salon, m-am așezat pe un scaun retras și i-am ascultat vorbind, fără să ajung la nici o concluzie, în afară de aceea că, dacă nu plec imediat sus, nu mai ajung acolo nepropulsat. Era ora unsprezece și avusesem o zi grea. Charles nu și-a întors capul când am ieșit din cameră.

Jumătate de oră mai târziu, după ce musafirii săi urcaseră șușotind în camerele lor, el a pășit tiptil în camera mea și s-a îndreptat spre pat. Încă zăceam de-a curmezișul patului, în cămașă și pantaloni, fără să reușesc să-mi adun un pic de energie să termin dezbrăcatul.

Stătea în picioare, privind la mine și zâmbea.

– Ei bine? a spus el.

– Ești uns cu toate alifiile, mincinos patentat, de douăzeci și patru de carate.

A răs.

– Credeam c-ai să distrugi totul când ai văzut că poza ta nu mai era pe perete.

A început să-mi scoată pantofii și șosetele.

– Arătai la fel de sumbru ca Strâmtoarea Bering în decembrie. Pijamaua?

– E sub pernă.

M-a ajutat să mă dezbrac în felul lui marinăresc, rapid și ordonat.

– De ce-ai făcut-o? l-am întrebat.

A așteptat până m-am băgat sub cearșaf și apoi s-a așezat pe marginea patului.

– Te-a deranjat?

– Pe dracu', Charles... bineînțeles. La început, în orice caz.

– Mi-e teamă c-a ieșit mai infernal decât m-am așteptat. Dar îți voi explica de ce am făcut-o. Îți amintești prima partidă de șah pe care am avut-o? Când m-ai bătut măr? Știi de ce ai câștigat atât de ușor?

– Nu-mi dădeai suficientă atenție.

– Exact. Nu ți-am acordat suficientă atenție, pentru că n-am crezut că ești un adversar de care trebuie să te sinchisești. O gravă eroare tactică. A zâmbit. Un amiral trebuia s-o știe mai bine. Dacă subestimezi un adversar puternic, ești în dezavantaj. Dacă îl subestimezi în cel mai înalt grad, dacă ești convins că nu merită absolut nici o atenție și nu-ți pregătești nici o apărare, ești categoric înfrânt.

A făcut o scurtă pauză, după care a continuat:

– Ca atare, este o bună strategie să-ți înșeli inamicul făcându-l să creadă că ești prea slab ca să fii luat în considerație. Și asta este ceea ce am pus eu în astă-seară la cale pentru tine.

A privit la mine grav. După câteva secunde, l-am întrebat:

– Mai exact, ce fel de joc te aștepți de la mine să fac cu Howard Kraye?

A oftat mulțumit și a zâmbit.

– Îți amintești ce a spus că-l interesează cel mai mult?

Am rememorat.

– Pământul.

Charles a dat din cap.

– Pământul. Exact. Îl colecționează. Bucăți din el, pogoane din el, hectare din el.

A ezitat.

– Ei bine?

– Poți să joci, a spus el rar, pentru hipodromul Seabury.

Enormitatea vorbelor lui mi-a tăiat respirația.

– Ce? am spus neîncrezător. Nu fi stupid. Eu sunt doar...

– Taci, m-a întrerupt. Nu vreau să aud ce crezi tu că ești doar. Ești inteligent, nu? Lucrezi la o agenție de detectivi, nu? Ai vrea ca Seabury să-și închidă porțile pentru totdeauna? De ce n-ai face ceva ca să oprești asta?

– Îmi imaginez, din ce spui, că el urmărește un fel de preluare. Pentru aceasta e nevoie de un tip cu o poziție puternică în consiliul municipal sau în altă parte, care să i se opună, nu... eu.

– Este foarte prudent față de tipii influenți din consiliul municipal, dar deloc circumspect față de tine.

Am încetat să mai argumentez, pentru că incompetența mea în această treabă era trecută de Charles pe ultimul plan.

– Ești sigur că este interesat de Seabury? l-am întrebat.

– Cineva este, a răspuns Charles. În ultimul timp au fost o mulțime de vânzări și cumpărări de acțiuni, iar prețul pentru fiecare acțiune este ridicat, deși nu s-a plătit nici un dividend anul acesta.

Directorul tehnic mi-a vorbit despre asta. El mi-a spus că directorii sunt foarte îngrijorați. În scripte nu există o concentrare mare de acțiuni pe un singur nume, dar nici la Dunstable n-a existat. Acolo, când a fost să se pună la vot vânzarea către un proprietar de terenuri de construcție, s-a constatat că aproximativ douăzeci de acționari diverși erau toți în fapt agenți ce lucrau pentru Kraye. Și a atras după el un număr suficient din ceilalți acționari, așa că hipodromul a devenit teren de construcții.

– A fost totul legal, nu-i așa?

– Cu subterfugii; dar legal, da. Și se pare, că acum povestea se repetă din nou.

– Dar ce-l poate opri, dacă este legal?

– Tu ai putea să încerci.

L-am privit în tăcere. S-a ridicat de pe pat și a netezit cuvertura.

– Ar fi păcat ca Seabury să urmeze aceeași cale ca Dunstable.

S-a îndreptat spre ușă.

– Unde se inserează van Dysart în treaba asta? l-am întrebat.

– O, a răspuns întorcându-se. Nicăieri. I-am întâlnit doar acum o săptămână sau două. Au fost într-o călătorie în Africa de Sud și eram sigur că nu te cunosc. Și cea pe care am vrut-o a fost doamna van Dysart. Are o limbă ca un șarpe cu clopoței. Am știut că ea mă va ajuta să te fac bucățele. A surâs. Ți va face un week-end teribil, sunt bucuros să ți-o spun.

– Mulțumesc foarte mult, i-am răspuns sardonice.

– Mi-a fost puțin teamă că te va recunoaște Kraye, a spus el gânditor. Dar este clar că nu te-a recunoscut, așa că totu-i în ordine. Și, după cum probabil ai observat, eu nici n-am menționat numele tău astă-seară. Am fost foarte atent să n-o fac. A zâmbit. Și el nici nu știe că fiica mea este măritată cu Sid Halley... I-am dat foarte multe ocazii s-o spună, pentru că, bineînțeles, nimic n-ar mai fi posibil dacă ar ști, dar el n-a reacționat. În ceea ce-l privește pe Kraye, a încheiat el plin de satisfacție, pentru el tu ești o nulitate patetică.

L-am întrebat:

– De ce nu mi-ai spus toate astea înainte? Atunci, de exemplu, când mi-ai lăsat atât de grijuliu cartea aceea despre legea societăților? Sau cel puțin astă-seară, când m-am întors de la identificarea lui Andrews, ca să fi fost cât de cât pregătit la cină.

A deschis ușa, a zâmbit, iar ochii lui erau din nou de nepătruns.

– Somn ușor, a spus. Noapte bună, Sid.

Dimineața următoare Charles i-a luat pe cei doi bărbați la vânătoare, iar Viola le-a dus pe soțiile lor cu mașina la Oxford să facă cumpărături și să vadă o expoziție de sticlă venețiană.

Am profitat de ocazie și am făcut o cercetare amănunțită a dormitorului familiei Kraye.

Mă aflam acolo de mai mult de zece minute când m-a izbit gândul că, cu doi ani mai înainte, nici n-aș fi visat să fac așa ceva. Acum o făceam ca pe ceva firesc, fără să-mi fac probleme. Am zâmbit sardonice. Evident, chiar numai învărtindu-te printr-o agenție de detectivi și tot îți formezi o mentalitate adecvată. Ba mai mult, mi-am dat seama că, instinctiv, purcesesem la cercetarea mea metodic și cu o mare grijă să nu las urme. În mod straniu, era extrem de derutant.

Bineînțeles, nu căutam nimic special: doar o cunoaștere mai în profunzime a personalității soților Kraye. Sincer vorbind, nu cred că luasem foarte în serios amenințarea expusă de Charles cu atâta ardoare. Dar, în orice caz, eu cercetam și procedam cu meticulozitate.

Howard Kraye dormea în pijama de un roșu închis cu inițialele brodate în alb pe buzunar. Halatul de casă era din brocart stacojiu, cu guler ti-ghelit cu negru și cu ciucuri negri la cordon. Alături, în camera de baie, lucrurile de toaletă, numeroase, erau aranjate ordonat într-o cutie potrivit de mare și aveau tot felul de ornamente pe ele. Folosea o loțiune după ras cu aromă de ananas, colonie, cremă pentru mâini pe bază de lămâie și o loțiune grasă pentru păr, toate în sticle cu dopuri aurite. Mai erau, de asemenea, săpunuri medicinale, pastă de dinți specială, pudră de talc într-un recipient aurit, deodorant și un aparat de ras electric ce arăta ca o mașinărie supersonică. Purta placă și avea un set de rezervă. Adusesse o cutie cu laxative, plină pe jumătate, săruri de baie cu aromă de fructe, o sticlă cu apă de gură, pudră de picioare antiseptică, tablete de penicilină pentru gât, un baton de pastă de sigilat, pastile pentru digestie și un păhăruș pentru ochi. Trup frumos, pe dinăuntru și pe dinafară.

Toate hainele sale, până la lenjeria de corp, erau făcute pe comandă, și adusesse suficiente, să acopere orice necesitate ce putea surveni într-un week-end la țară. Am căutat prin buzunarele smochingului și ale celor trei costume ce atârnavă alături, dar el era un om ordonat, și toate erau goale, cu excepția câte unei pile de unghii în fiecare buzunar de la piept. Cele șase perechi de pantofi erau făcute pe comandă și păreau aproape noi. M-am uitat în fiecare pantof în

parte, dar, în afară de șanuri, nu era nimic altceva.

Într-un sertar, am găsit aranjate cu grijă un teanc de cravate, batiste și șosete; toate scumpe. O casetă masivă de argint gravat conținea butoni de cămașă, agrafe și ace de cravată; majoritatea din aur. Evitase bijuteriile, dar o splendidă pereche de butoni era făcută din bucățele pe care, acum că știam destule le-am identificat ca fiind ochi de tigru. Mânerele periilor de cap erau încrustate cu bucăți superbe de pietre semiprețioase, cuarțuri fumurii. Câteva fire grizonate și castanii rămăseseră prinse în ele.

Mai aveam de văzut doar bagajul, patru valize elegante așezate într-un aliniament perfect lângă șifonier. Le-am deschis pe fiecare. Toate erau goale, cu excepția celei mai mici, care avea înăuntru o servietă diplomat din piele maronie de vițel. M-am uitat la ea cu atenție înainte de a o atinge, dar, cum se părea că Kraye nu lăsase nici un semn – fire de păr sau ață așezate pe undeva – am ridicat-o și am pus-o pe unul din pături. Era încuiată, dar învățasem cum să mă descurc cu asemenea impedimente. Un fost sergent de poliție, cu o înfățișare pe care nu dădeai doi bani și care era angajatul agenției, îmi dăduse lecții intensive în deschiderea oricăror încuietori, de fiecare dată când se oprea pe la birou între două misiuni, plângându-se mereu de pagubele ce le făcea funinginea londoneză crizantemelor sale. Faptul că nu mă puteam servi decât de o mână constituise pentru el un fel de provocare și inventase câteva tehnici și instrumente special pentru mine. Nu demult se prezentase cu o colecție de chei fine și delicate pe care le luase cândva de la un spărgător și atât mă bătuse la cap până mă determinase să le port cu mine peste tot. Acum erau în camera mea. M-am dus și le-am luat, și, fără multă dificultate, am deschis servieta.

Era la fel de meticulos aranjată ca toate celelalte și am fost deosebit de atent să nu schimb poziția sau ordinea hârtiilor. Erau numeroase scrisori de la un agent de bursă, un pachet de certificate de transferuri de acțiuni, diverse lucruri disparate și o serie de hârtii bătute la mașină, datate cu ziua de ieri, care bănuiam a fi o analiză în detaliu a investițiilor lui. Părea să fie un om bogat care se ocupa cu vânzări și cumpărări în stil mare. Avea bani investiți în petrol, mâne, teren și întreprinderi industriale. Mai era o hârtie intitulată simplu SR, pe care fiecare tranzacție reprezenta o cumpărare. În dreptul fiecărei intrări era un nume și adresa unei bănci. Unele nume apăreau de trei sau patru ori, altele numai o dată.

Sub hârtii se afla un plic mare, maro și gros, în care se găseau două pachete de bancnote noi, de zece lire. Nu le-am numărat, dar nu puteau să fie mai puține de o sută. Plicul era pe fundul servietei, deasupra unui carton de scris pe care se afla, prinsă în colțuri de aur și piele de crocodil, o coală de sugativă albă, aproape nefolosită. Am ridicat cartonul, și sub el am găsit alte două coli de hârtie, ambele cu date, inițiale și sume de bani.

Le-am pus pe toate la locul lor asigurându-mă că erau exact cum le găsisem, am încuiat servieta și am pus-o în valiza ce o ascundea.

Divina Doria, am constatat că nu era nici pe departe la fel de ordonată cu soțul ei. Toate lucrurile zăceau într-o dezordine greu de egalat, ceea ce făcea foarte dificilă sarcina de a le lăsa neschimbate, dar, în același timp, prezenta avantajul că era mai puțin probabil ca ea să observe dacă ceva fusese cât de cât mișcat de la locul lui.

Hainele ei, deși arătau și se vedeau că sunt scumpe, erau cumpărate de gata și tratate cu neglijență. Lucrurile de toaletă se rezumau la o trusă de plastic cu fermoar, o mănuișă de baie, o perie de dinți, spumant pentru cadă și o cutie cu pudră de talc cu pulverizator. Aproape nimic în comparație cu colecția lui Howard. Nici un medicament. Se pare că nu purta nimic în pat, doar un frumos halat alb, matlasat, ce atârna neglijent pe cuierul de pe ușa din baie.

Ea nu-și despachetase totul. Valizele așezate pe scaune și pe mese încă mai aveau în ele desuuri excitante și alte lucruri de folosință strict feminină, pe care nu le mai văzusem de când mă părăsise Jenny.

Masa de toaletă, deși se vedea că femeia angajată cu ziua făcuse tot posibilul s-o curețe, era un haos de zile mari. Borcănașe cu farduri, sticle de parfum și fixativ erau îngrămădite la un capăt al mesei, iar la celălalt – o cutie de șervețele, o eșarfă și tăvița de la trusa de toaletă cu un talmeș- balmeș de nedescris pe ea. Valiza de voiaj, din piele de crocodil și cu încuietori de aur, zăcea pe dușumea. Am ridicat-o și am pus-o pe pat. Era încuiată. Am descuiat-o și m-am uitat înăuntru.

Doria era aproape o fetiță. Avea două rânduri de gene false, unghii false și o meșă de păr. Caseta de bijuterii, destul de mare, singurul lucru ordonat din tot bagajul ei, conținea, în despărțitura de sus, cerceii cu diamante și safire ce-i purtase seara trecută, împreună cu broșa cu diamante dispuse în formă de raze de soare și un inel cu safir; în despărțitura de jos – un lăntișor, o brățară, alți cercei, o broșă și un inel – totul din aur, platină și citrin. Bijuteriile din citrin galben erau neobișnuite și aveau ceva barbar în forma lor și se vedea, fără urmă de îndoială, că fuseseră făcute special pentru ea.

Sub caseta cu bijuterii se aflau patru romane ieftine, suficient de pornografice ca să trezească dubii în privința priceperii lui Kraye în materie de amor. Jenny susținea că o femeie într-adevăr satisfăcută nu avea nevoie să citească pornografii abjecte. Doria cu siguranță avea nevoie.

Lângă cărți era un jurnal cu coperti de piele, căruia frumoasa doamnă Kraye îi confia cele mai ciudate gânduri. Viața ei părea să fie în tot atâta neorânduială ca hainele, un amestec de comportament social obișnuit, fantezie visătoare și perversiuni conjugale. Dacă ar fi să dai crezare jurnalului, atât ea cât și Howard, obțineau o plăcere erotică mai intensă, nu printr-un act normal de

amor, ci doar dacă ea se lăsa bătută.

"Tot e bine că măcar se potrivesc", am reflectat eu. Unele din divorțurile cu care firma Hunt Radnor se îndeletnicea surveneau din cauza faptului că numai unul din parteneri era masochist, iar celălalt detesta procedeul.

La fundul valizei, erau alte două obiecte de interes. Primul, un fel de curea de piele folosită în școli, încolăcită într-o pungă de catifea maro și ale cărei întrebuintări, conform mărturisirilor din jurnal, puteau fi ușor de ghicit, și al doilea – într-o cutie de ciocolată – un pistol.

IV

Am telefonat la stația locală de taximetre și am plecat la Oxford să cumpăr un aparat de fotografiat. Deși era o sâmbătă după-amiază aglomerată, băiatul care m-a servit s-a arătat plin de solitudine față de fotografii ce nu se putea servi decât de o singură mână, ocupându-se de mine de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume. Am căzut de acord asupra unui mic aparat nemțesc de șaisprezece milimetri, lung de opt centimetri și lat de patru, pe care-l puteam manevra cu o foarte mare ușurință.

Mi-a ținut o adevărată lecție despre cum funcționează, i-a mai adăugat un exponometru, lungindu-l astfel cu încă doi centimetri și jumătate, i-a pus înăuntru un film și l-a băgat într-o cutie neagră atât de mică încât nici nu se observa în buzunarul meu de la pantaloni. S-a oferit să schimbe și filmul mai târziu, dacă eu nu reușeam. Ne-am despărțit în cei mai buni termeni.

Când m-am întors, toți erau în salon, așezați în jurul unui foc îmbietor, mâncând gogoși. Foarte tentant. Îmi plăceau gogoșile.

Când am intrat și m-am așezat deoparte, nimeni nu mi-a dat prea multă atenție, în afară de doamna van Dysart, care a început să-și ascute ghearele. A aruncat câteva aluzii rapide la paraziții care se căsătoresc cu fete doar pentru banii lor, și Charles n-a spus că eu n-aș fi făcut-o. Viola s-a uitat cercetător la mine, cu gura deschisă de spaimă. I-am făcut un semn cu ochiul și și-a închis-o la loc, liniștită.

Am aflat că rezultatul partidei de dimineață fusese obișnuitul melanj (două perechi de fazani, cinci rațe sălbatice și un iepure), pentru că Charles prefera vânătoarea improvizată ad-hoc pe propriile-i terenuri celei organizate în stil mare cu gonaci. Femeile veniseră dezamăgite complet de vânzătoarele din Oxford aducând și o broșură despre manufacturile italienești de sticlă din secolul al XV-lea. Totul foarte normal pentru un week-end la țară. Furișarea mea părea ireală. Ea și poziția falsă în care mă pusese Charles.

Privirea lui Kraye și apoi și mâinile s-au îndreptat spre rafturile cu pietre

prețioase. Din nou ușa a fost deschisă, mecanismul lui Charles de iluminare funcționând perfect, și pietrele au fost scoase una câte una, trecute din mână-n mână și admirate, doamna van Dysart părea atrasă de o frumoasă bucată de cuarț roz, se juca cu ea făcând-o să scânteieze și-i mângâia cu degetele suprafața lucioasă.

– Rex, trebuie să colecționezi câteva din acestea pentru mine, i-a poruncit ea pe un ton ce cădea ca un ciocan asupra unui sac de puf. Și mătăhălosul Rex a încuviințat din cap umilul său consimțământ.

Kraye a spus:

– Știi, Roland, acestea sunt niște specimene într-adevăr remarcabile. Printre cele mai bune pe care le-am văzut vreodată. Vărul tău trebuie să fi fost extrem de norocos și influent să achiziționeze atât de multe cristale extraordinare.

– Da, într-adevăr a fost, a încuviințat Charles calm.

– Aș fi interesat, dacă te gândești vreodată să le vinzi... poate mă ai în vedere ca prim client.

– În orice caz poți să fii sigur de asta, i-a zâmbit Charles. Dar te asigur că nu le vând.

– Bine, așa spui acum. Dar eu nu renunț ușor... Te voi întreba mai târziu. Dar nu uiți că am fost primul care ți-a făcut oferta.

– Categorie nu, a spus Charles. Ai cuvântul meu.

Kraye zâmbea spre piatra ce o ținea în mâini, un superb ametist brut ce semăna cu un buchet de violete petrificate.

– Asta să n-o scapi în foc, a spus ei. S-ar îngălbeni.

Apoi ne-a administrat tuturor o lecție despre ametiste, care ar fi fost interesantă, dacă ar fi încercat cât de cât s-o facă într-un limbaj pe înțelesul tuturor; dar orbirea prin cuvinte era, la el, fie un obicei, fie o politică. Nu eram sigur care anume.

– ... Manganul, care bineînțeles se găsește în geode sau noduli de agată, în America de Sud sau Rusia, dar cu o relativă răspândire în toată lumea, ar trebui să ne așteptăm ca doar societățile înapoiate să-i atribuie calități și atribute supranaturale.

Deodată am simțit că se uita direct la mine și știam că fața mea nu exprima o admirație plină de fascinație. Mai degrabă un sarcasm disprețuitor. Nu i-a plăcut.

M-a fulgerat rapid cu privirea.

– Este specific mentalității de mahala să disprețuiască ceea ce nu poate înțelege, a comentat el.

– Sid, a spus Charles tăios, dezvăluind fără să-și dea seama jumătate din numele meu, sunt sigur că ai cu totul altceva de făcut. Ne putem dispensa de tine

până la cină.

M-am ridicat. Reacția firească de mânie a irupt rapid, dar nu a trecut mai departe de pragul dinților. Am înghițit în sec.

– Foarte bine, am îngăimat.

– Înainte de a pleca, a spus doamna van Dysart adâncită în sofa... Sid, ce nume delicios, plebeian, ce potrivit... Pune-le astea pe masă.

A întins ambele mâini, în fiecare câte o piatră și alta balansându-se între ele. N-am reușit să le iau pe toate și le-am scăpat pe jos.

– O, Doamne, a spus doamna van Dysart pe o voce mieroasă, în timp ce am ingenuncheat, le-am adunat și le-am pus una câte una pe masă, am uitat că ești infirm, proasta de mine.

Bineînțeles că nu uitase.

– Ești sigur că nu se poate urma nici un tratament pentru ceea ce ai tu? Ar trebui să încerci ceva exerciții medicale, ți-ar face teribil de bine. Nu-ți trebuie decât puțină perseverență. Îi ești dator amiralului să încerci, nu crezi?

Nu i-am răspuns, și Charles a avut bunăvoința să tacă.

– Știu un om foarte priceput, pe aici prin împrejurimi, a continuat doamna van Dysart. Lucra la domiciliu pentru armată... era excelent în a-i trimite pe bolnavii prefăcuți înapoi la treabă. Ce zici, amirale, să fixez o consultație pentru ginerele tău?

– Hm, a spus Charles, nu cred că ar avea vreun rezultat.

– Prostii.

Se însuflețise și era numai zâmbete.

– Nu poți să-l lași să trândăvească și să nu facă nimic tot restul vieții. Câteva ședințe bune de tratament, asta-i tot ce are nevoie. Acum, a continuat ea, întorcându-se spre mine, ca să știu exact ce să spun când voi fixa consultația, să-ți vedem prețioasa ta mână beteagă.

A urmat o scurtă pauză. Le simțeam ochii scormonitori, curiozitatea lor neprietenoasă.

– Nu, am răspuns calm. Scuzați-mă, dar nu.

În timp ce traversam camera și am ieșit pe ușă, vocea ei plutea în urma mea:

– Uite unde am ajuns, amirale, el nu vrea să se facă bine. Toți sunt la fel.

Am zăcut în pat câteva ore citind și recitind cartea despre legea societăților, în special, capitolul despre preluarea de acțiuni. Nu era mai ușor decât fusese în spital, dar acum, că știam pentru ce o citesc, mi se părea chiar mai încurcată. Dacă directorii de la Seabury erau speriați, categoric ar fi chemat propriul lor specialist. Cineva care să cunoască treburile la bursă așa cum eu le știam pe ale mele la curse. Un expert. Eu nu eram deloc persoana potrivită care să-l oprească pe Kraye, chiar dacă, într-adevăr, cineva putea să-l împiedice. Și totuși... mi-am

pironit privirea în tavan mușcându-mi buza de jos... și totuși, mi-a venit o idee de-a dreptul nebună...

A intrat Viola ciocnind în timp ce deschidea ușa.

– Sid, dragule, ești bine? Pot să fac ceva pentru tine?

A închis ușa ușor, blândă și speriată.

M-am așezat pe marginea patului balansându-mi picioarele.

– Nu, mulțumesc, totu-i în ordine.

Stătea așezată pe brațul unui fotoliu, mă privea cu ochii ei căprui, blânzi, ușor îngândurați și mi-a spus oarecum pe nerăsuflăte:

– Sid, de ce-l lași pe Charles să spună lucruri atât de îngrozitoare despre tine? Și asta nu numai când ești tu în cameră, ci aproape tot timpul când nu ești de față râd de tine. Charles și îngrozitoarea aceea de doamnă van Dysart... Ce s-a întâmplat între voi? Când ai fost la un pas de moarte, el era așa de afectat de parcă ai fi fost propriul lui fiu... dar acum este atât de crud și teribil de nedrept.

– Dragă Viola, nu te speria. Este doar un joc de-al lui Charles, și eu îi cânt în strună.

– Da, a zis ea dând din cap. El m-a prevenit. A spus că amândoi aveți de gând să faceți o perdea de fum pentru derută și, sub nici o formă, să nu scot vreun cuvânt în apărarea ta tot timpul week-end-ului. Dar n-a fost adevărat, nu-i așa? Când ți-am văzut fața, atunci când Charles spunea toate acelea despre biata ta mamă, mi-am dat seama că nu te prevenise cu nimic despre ceea ce avea de gând să facă.

– A fost așa de evident? am întrebat dezamăgit. Ei bine, îți jur că nu m-am certat cu el. Ești tu atât de drăguță și să faci exact cum te-a rugat el? Nu le spune absolut nici un cuvânt nici unuia dintre ei despre... hm... perioada mea de glorie sau despre slujba mea la agenție sau despre împușcare. Nu le-ai povestit nimic astăzi când ai fost la Oxford, nu-i așa? Mi-am terminat fraza cu o oarecare îngrijorare.

A negat din cap.

– M-am gândit că este mai bine să discut cu tine mai întâi.

– Bun, am zâmbit.

– Oh, dragule, a exclamat ea oarecum ușurată și vag nedumerită. Bine, să știi că Charles m-a rugat să trec să văd dacă cobori la cină.

– O, el te-a rugat, chiar așa? Aș zice că-i e teamă să nu-l las baltă după ce m-a expediat din cameră așa cum m-a expediat. Ei bine, spune-i că voi coborî la cină, cu condiția să organizeze după aceea o bacara, dar fără mine.

Cina n-a fost deloc ușoară: odată cu somon afumat și fazan, oaspeții s-au delectat și cu câte o porție Sid. Soții Kraye, instigați de Charles și de harpia cârlionțată de lângă el, s-au dovedit atât de iscusiți în înțepături în acest nou joc de societate, încât doream din toată inima ca lui Charles să nu-i fi trecut

niciodată prin minte să-l înceapă. Totuși, el și-a ținut fâgăduiala pregătind terenul pentru bacara și, după cafea, coniac și o altă inspectare a cuarturilor din sufragerie, și-a așezat oaspeții hotărât în jurul mesei din salon.

Sus, de îndată ce sabotul s-a auzit păcănind regulat și toți s-au lăsat antrenati în joc, am intrat în camera lui Kraye, i-am luat servieta diplomat și am dus-o în camera mea.

Pentru că niciodată n-aveam să mai am o șansă similară și pentru că nu voiam să pierd ceva ce aș putea regreta ulterior, am fotografiat fiecare hârtie din servietă. Toate scrisorile agentului de bursă și toate rapoartele de investiții. Toate certificatele de acțiuni, de asemeni, și cele două foi separate de sub cartonul de scris.

Deși aveam un bliț foarte puternic și un exponometru, deosebit de utile pentru o poză corectă, hârtiile, pe care le-am considerat ca fiind cele mai importante, le-am fotografiat cu diverse expuneri, spre a fi sigur că obțin cel mai fin rezultat posibil. Mânuiam micul aparat de fotografiat splendid și am descoperit că puteam schimba filmele fără mare dificultate. Când am terminat, folosisem trei filme întregi a câte douăzeci de poziții fiecare. Mi-a luat mult timp, pentru că trebuia să pun aparatul jos după fiecare poză spre a aduce coala următoare în zona mea de lumină și, de asemeni, trebuia să fiu foarte atent să nu schimb ordinea în care hârtiile fuseseră așezate în servietă.

Plicul cu bancnote de zece lire m-a făcut să doresc, ca un nebun, ca Howard Kraye să nu piardă mult și să vină sus pentru noi fonduri. Mi se părea ridicol, totuși, am scos cele două teancuri din plic și le-am fotografiat și pe ele. Punându-le la loc, le-am frunzărit: bancnotele erau noi, deci cincizeci într-un pachet. O mie de lire sunt bani nu glumă.

Când totul a fost pus înapoi în servietă, m-am uitat cam un minut la conținut, verificând poziția hârtiilor după memoria mea vizuală, ca totul să fie identic cu felul cum arătau când le-am văzut prima oară. Mulțumit, în final, am lăsat capacul servietei în jos, am încuiat-o, am șters-o peste tot să îndepărtiez eventualele amprente și am pus-o înapoi de unde am luat-o.

După asta, am coborât în sufragerie pentru coniacul ce-l refuzasem la cină. Aveam nevoie de el. Aducându-mi paharul, am ascultat în trecere prin fața ușii de la salon la murmurul vocilor și clicurile ce veneau dinăuntru și m-am dus iar sus, la culcare.

Zăcând în întuneric, revedeam situația. Howard Kraye, atras de momeala colecției de cuarturi, acceptase invitația pentru un week-end liniștit la țară, la un amiral pensionar. Cu el adusese o selecție de documente personale. Cum nu avea absolut nici un motiv să-și imagineze că cineva, în împrejurări atât de nevinovate, ar vrea să-l spioneze, hârtiile ar putea fi foarte personale, într-adevăr. Atât de personale, încât simțise că mai în siguranță ar fi să le aibă cu el? Prea personale

să le lase acasă? Ar fi grozav să fie așa.

La acest punct al raționamentului, fără de veste, am adormit.

Nervii abdomenului meu n-aveau de gând să se dea bătuți chiar atât de ușor. După cinci ore de luptă cu ei fără nici un rezultat, am hotărât că n-avea nici un rost să stau toată dimineața în pat și să mă gândesc la ei, așa că m-am sculat și m-am îmbrăcat.

Atras, dar oarecum și dincolo de voința mea, am mers de-a lungul coridorului spre camera lui Jenny și am intrat. Era o cameră mică, însorită, pe care o avusese în copilărie. Se reîntorsese în ea după ce m-a părăsit și fusese numai a ei. Niciodată nu dormisem în ea. Singurul pat existent, relicvele copilăriei, zorzoanele de fată de pe masa de toaletă și de pe perdele, totul mă ținea la distanță. Fotografiile de pe perete erau ale tatălui ei, ale mamei decedate, ale sorei și cumnatului, câini și cai, dar nici una a mea. Pe cât fusese posibil, făcuse abstracție de mariajul ei.

Am mers încet de jur împrejur atingându-i lucrurile și amintindu-mi cât de mult o iubisem. Și știind că nu mai era nici o cale de întoarcere și că, dacă ea ar fi intrat pe ușă chiar în clipa asta, n-am fi căzut unul în brațele celuilalt cu ochii plini de lacrimile împăcării.

Dând la o parte un ursuleț cu un singur ochi, m-am așezat în fotoliul roz. Este foarte dificil să spui exact de unde un mariaj începe să meargă prost, pentru că motivul invocat cel mai adesea nu este și cel real. Certurile pe care Jenny și cu mine le avusesem erau toate provocate, în mod evident, de un singur lucru: ambiția mea. Devenit prea greu pentru cursele de plat, am virat-o total spre cursele cu obstacole, cu un sezon înainte de căsătorie, și voiam să ajung campion. Pentru acest țel final, mă obișnuisem să mânânc puțin, să beau și mai puțin, să merg la culcare devreme și să nu fac amor, dacă ziua următoare aveam cursă. Din nefericire, ei îi plăceau petrecerile de noapte și dansul mai mult decât orice altceva. La început a renunțat la ele cu plăcere, apoi mai puțin binevoitoare și în final plină de furie. După asta a început să meargă de una singură.

În cele din urmă, m-a pus să aleg între ea și curse. Dar eu deja eram campion de o bună bucată de vreme și nu mai puteam renunța. Așa că Jenny m-a părăsit. Numai că mica ironie a soartei a fost că șase luni mai târziu și eu părăseam cursele. Treptat, treptat, după aceea, am reușit să-mi dau seama că o căsătorie nu se destramă numai din cauza faptului că unuia din parteneri îi plac distracțiile, iar celuilalt nu. Cred că insistența lui Jenny de a merge la petreceri era rezultatul faptului că-i înșelasem așteptările în ceva fundamental, profund

esențial. Ceea ce nu-mi sporea cu nimic nici respectul față de propria-mi persoană, nici încrederea în mine.

Am oftat, m-am ridicat, am pus ursulețul la locul lui și am coborât în salon. Era ora unsprezece dimineața, și afară sufla vântul.

Doria era singură în camera mare, plăcută, așezată în fotoliul de la fereastră și citea ziarele de duminică, împrăștiate în jurul ei pe jos, într-o harababură de nedescris.

– Bună, a spus ea ridicând capul. Din ce hrubă ai apărut?

Am mers spre foc fără să-i răspund.

– Bietul mititel, ne sunt sentimentele ofensate, deci?

– Am și eu sentimente ca oricare altul.

– Deci realmente poți să vorbești? a spus ea disprețuitor. Începusem să mă-ntreb.

– Da, pot să vorbesc.

– Bine, acum, mititelule, spune-mi care ți-s necazurile?

– Nici unul. Stau pe roze.

S-a descolăcit din fotoliul de la fereastră și a venit spre foc arătând complet nepotrivită locului în pantalonii din imitație de leopard, foarte strânși pe trup, și cămașa de mătase neagră.

Avea aceeași înălțime ca Jenny și ca mine, atingând abia un metru și șaiszeci și șapte. Cum micimea mea fusese întotdeauna o calitate pentru curse, niciodată n-am privit-o ca un handicap în viață, nici fizic, nici social. De altfel, nici n-am înțeles de ce atâția oameni consideră înălțimea în sine ca pe ceva important. Dar ar fi fost naiv să nu observ părerea atât de răspândită că înălțimea ar fi și măsura minții și inimii. Oamenii mici cu emoții mari sunt ceva de-a dreptul comic. Complet absurd. Ce aduc în plus esenței ființei umane opt sau nouă centimetri în lungimea gambei? Probabil că fusesem un norocos că mă împăcasem de timpuriu cu consecințele malnutriției într-o copilărie plină de greutate; dar asta nu m-a împiedicat să înțeleg de ce atâția oameni mici de statură ripostează cu o agresiune defensivă. De vină sunt împunsăturile unor fete ca Doria, de exemplu, care te numesc mititelule, dar asta înseamnă, de fapt, o insultă.

– Te-ai aciuiat într-o sinecură bună aici, nu-i așa? a spus ea scoțând o țigară din tabachera de argint de pe cămin.

– Cred că da.

– Dacă aș fi în locul amiralului, te-aș expedia cu un șut în fund.

– Mulțumesc, i-am răspuns, neglijând să-i ofer un foc.

Iritată, a găsit o cutie de chibrituri și și-a aprins singură țigara.

– Ești bolnav sau ce ai?

– Nu. De ce?

– Mănânci ca un vegetarian și pari o biată creatură atât de bolnăvicioasă.

A aruncat fumul pe nas.

– Fata amiralului trebuie să fi fost foarte disperată după o verighetă.

– Las-o-n pace, i-am spus blând. Cel puțin ea nu și-a ales un soț bogat și bătrân, de două ori mai în vârstă decât ea și care s-arate de parcă ar fi taică-său.

M-am gândit o clipă că, urmând o veche obișnuință, mă va pocni peste obraz, dar s-a întâmplat ca țigara să fie în mâna de care avea nevoie.

– Rahat nenorocit ce ești! a spus în schimb.

De-a dreptul încântătoare! mi-am zis în gând.

– Pot să continui.

– Nu, cu mine n-ai s-o faci.

Fața-i era imobilă. Se pare că lovise foarte adânc.

– Unde sunt ceilalți? am întrebat arătând cu mâna spre camera goală.

– Afară, pe undeva cu amiralul. Și poți la fel de bine să pleci și tu. Nu ești dorit aici.

– Nu plec. Eu locuiesc aici, îți amintești?

– Ai întins-o destul de repede aseară, a continuat pe un ton batjocoritor. Când amiralul spune șterge-o, tu o ștergi. Dar chiar rapid, mititelule. Și asta mi-ar plăcea să văd și acum.

– Amiralul, am subliniat eu, este mâna care mă hrănește și n-o mușc.

– Linge-blide nenorocit.

Am rânjit spre ea dezgustat și m-am așezat într-un fotoliu. Încă nu mă simțeam prea bine. Verde ca mazărea și cuprins de o transpirație rece și umedă, ca să fiu mai exact. Nu era nimic de făcut, decât să aștept să treacă.

Doria și-a scuturat scrumul de la țigară și m-a privit cu dispreț plănuiind atacul următor. Dar înainte de a se lansa în el, ușa s-a deschis și a intrat soțul ei.

– Doria, a spus el vesel neobservându-mă imediat în fotoliu, unde mi-ai ascuns tabachera? Am să te pedepsesc pentru asta.

Ea a făcut o mișcare rapidă cu mâna spre mine, Howard m-a văzut și s-a oprit brusc.

– Ce faci aici? m-a întrebat răstit, gluma și joaca dispărând complet din vocea și de pe fața lui.

– Omor timpul.

– Cară-te, atunci. Vreau să discut cu soția mea.

Am clătinat din cap și am rămas înțepenit în fotoliu.

– Dacă nu-l împingi și nu-l arunci afară cu totul, a spus Doria, nu scapi de el. Am încercat.

Kraye a ridicat din umeri.

– Roland îl suportă. Presupun că putem și noi.

A ridicat unul din ziare și s-a așezat în fotoliul din fața mea. Doria s-a îndreptat bosumflată spre fotoliul de lângă fereastră. Kraye a despăturit ziarul și a început să citească prima pagină. Pe ultima pagină, pagina de curse, care era îndreptată spre mine, titlul cu litere mari și negre mi-a sărit în ochi.

"UN ALT HALLEY?"

Dedesubt, una lângă alta, erau două fotografii: una a mea și cealaltă a unui băiat care câștigase o cursă importantă cu o zi mai înainte.

Era esențial ca Kraye să nu descopere cât de fals mă prezentase Charles; totul mersese prea departe ca să mai poată fi explicat ca o glumă. Fotografia era tipărită cu acuratețe. O știam bine. Era una veche pe care ziarele o folosiseră de nenumărate ori înainte, tocmai pentru că semăna foarte bine. Chiar dacă nici unul din musafiri nu citea pagina de curse, așa cum evident nici Doria n-o citise, putea să-i sară cuiva în ochi, absolut din întâmplare, fiind așezată într-un loc atât de vizibil.

Kraye a terminat de citit prima pagină și începuse să întoarcă ziarul.

– Domnul Kraye, am întrebat, aveți într-adevăr o colecție foarte mare de cuarțuri?

A lăsat ziarul în jos și mi-a aruncat o privire complet lipsită de entuziasm.

– Da. Am, a spus scurt.

– Atunci ați putea, vă rog, să-mi spuneți care ar fi o piesă bună să i-o dau amiralului s-o adauge la colecția lui? Și unde aș putea s-o găsesc și cât ar costa?

Ziarul a fost împăturit, dispărând și poza mea. Și-a dres vocea și, cu o politețe exagerată, a început să-mi vorbească despre o formă mai puțin cunoscută de cristal pe care amiralul nu o avea.

Am apăsat unde trebuie, mi-am zis... Dar Doria a stricat totul. A venit precipitat spre Kraye și i-a spus supărată:

– Howard, pentru numele lui Dumnezeu. Mica târătură te tămâiază. Pariez că vrea ceva. Te poate duce oricine dacă începe să vorbească despre roci.

– Oamenii nu-și bat joc de mine, a spus Kraye sec, ochii îngustându-i-se de iritare.

– Nu. Eu doar voiam să-i fac o bucurie amiralului, am explicat eu.

– Este o mică bestie șireată, a spus Doria. Nu-mi place.

Kraye a ridicat din umeri, a privit în jos spre, ziar și a început să-l despătorească din nou.

– Treaba este reciprocă, păpușa lui tăticu, am spus calm.

Kraye s-a ridicat încet și ziarul a căzut jos, cu prima pagină deasupra.

– Ce-ai zis?

– Am spus că n-am o părere prea bună despre soția ta.

Era furios la culme. A făcut un singur pas pe covor și dintr-o dată atmosfera s-a schimbat, era ceva mai mult decât o discuție în contradictoriu între

trei musafiri în jurul unui foc de duminică.

Deși pentru el nu eram decât o muscă insignifiantă ușor de strivit, o amenințare de cea mai autentică factură îi izvora din ochi, aidoma unor semnale radio. Masca socială de un calm desăvârșit dispăruse odată cu personalitatea de suprafață, prolixă, contrafăcută. Vaga suspiciune ce mă cuprinsese citindu-i hârtiile, laolaltă cu antipatia ce o simțisem tot timpul pentru el m-au ajutat într-o edificare târzie: acesta nu era doar un speculant blajin ce opera în limite aproape legale, ci un escroc de primă mărime, desăvârșit, puternic, periculos.

Am fler nu glumă, am reflectat. Zgândăre un mușuroi de furnici și ai să dai peste un cuib de viespi. Răsuțește coada unui șarpe de casă și ai să descoperi un boa constrictor. Cum dracu ar arăta, m-am întrebat, dacă cineva l-ar înfuria cu ceva mai grav decât să-i disprețuiască soția ce și-a ales-o?

– Transpiră, a spus Doria încântată îi este frică de tine.

– Ridică-te, a spus el.

Cum eram sigur că, dacă m-aș ridica, el m-ar trimite printr-o lovitură înapoi jos, am rămas unde mă aflam.

– Îmi cer scuze, am spus.

– O, nu a zis Doria, asta-i mult prea ușor.

– Ceva subtil, a spus Kraye cu privirea ațintită în jos.

– Știu!

Doria era încântată de ideea ei.

– Să-i scoatem mâna aia din buzunar.

Amândoi au observat de pe fața mea că asta detestam mai mult ca orice. Amândoi zâmbeau. M-am gândit s-o iau la sănătoasa, dar asta însemna să las ziarul acolo.

– Foarte bine, a spus Kraye.

S-a aplecat, m-a prins cu o mână de pieptul cămășii de jerse, iar cu cealaltă de păr și m-a ridicat în picioare. Ajunsesem cu creștetul aproape de bărbia lui. Nu eram într-o formă fizică grozavă să-i rezist, dar am reușit să-i trag o lovitură destul de anemică când mă ridica. Doria, cu ambele mâini și o forță considerabilă, mi-a prins brațul ce se balansa și mi l-a îndoit la spate. Era o fată sănătoasă și puternică, fără rețineri în a-și molesta semenii.

– Asta o să te învețe să fii grosolan cu mine, a spus ea cu satisfacție.

M-am gândit să-i trag una peste fluierul piciorului, dar asta n-ar fi adus decât mai multe represalii. Doream ca Charles să se întoarcă imediat de pe unde era. Dar n-a venit.

Kraye și-a mutat mâna din părul meu la brațul stâng și a început să tragă. Nu puteam să fac mare lucru cu brațul, dar încercam orice. Îmi țineam cotul strâns lipit de corp, iar mâna rămânea în buzunar.

– Ține-l mai bine, a spus Doria. Este mai puternic decât pare.

Mi-am ridicat brațul cu câțiva centimetri și am început să mă răsucesc să scap. Dar Kraye încă mă ținea de cămașă, brațul lui presându-mi pieptul până aproape de gât și eram imobilizat între cei doi. Totuși am considerat că nu puteam chiar să stau liniștit și să-i las să-mi facă ceea ce atât de mult doream să evit.

– Se zvârcolește, nu-i așa? a spus Doria bucuroasă.

Luptam și mă agitam din toate puterile; până când ei au început să fie cuprinși de turbare din cauza rezistenței, iar eu rămăsesem fără răsuflare. Tot nenorocitul meu de stomac a fost cel care mi-a făcut figura. Mă durea tot mai rău ca să mai pot continua. Cu o smucitură cumplită, Kraye mi-a tras mâna afară din buzunar.

– În sfârșit! a exclamat triumfător.

Mi-a strâns cotul cu violență și mi-a ridicat manșeta deasupra încheieturii. Doria a dat drumul brațului drept și a venit să-și vadă prada. Tremuram de furie, durere, umilință, Dumnezeu mai știe de ce.

– O! a spus Doria stupefiată. O!

Nu mai zâmbea, și nici soțul ei. Priveau fix la mâna mea contorsionată, flască, inertă, la cicatricile de pe braț și palmă, care nu erau doar urmele teribile ale rănirii inițiale, ci și a numeroaselor operații de corectare ce avuseseră loc ulterior. Era ceva îngrozitor, absolut îngrozitor.

– Deci de asta o lasă amiralul pe javra asta nenorocită să stea aici, a conchis Doria întorcându-și fața cu dezgust.

– Asta nu-i scuză comportarea, a spus Kraye. Am să-l fac să-și țină limba pe viitor.

Și-a înțepenit mâna liberă și cu latul palmei mi-a aplicat o lovitură peste locul cel mai dureros – partea interioară a încheieturii mâinii. M-am cutremurat sub lovitură.

– Au..., am îngăimat eu. Nu da.

– Are să-i spună tot felul de baliverne amiralului, l-a avertizat Doria. Păcat, dar cred că asta îi e destul.

– Nu sunt de acord, dar...

S-a auzit hârșăitul nisipului de pe alee, și mașina lui Charles, care se întorcea acasă, a trecut rapid pe lângă fereastră. Kraye a dat drumul cotului meu cu o smucitură și eu am alunecat ca o cârpă jos pe covor, în genunchi, și nu era deloc prefăcătorie.

– Dacă spui ceva amiralului, voi nega totul, a zis Kraye, și nu știu pe cine va crede.

Eu știam pe cine va crede, dar n-am scos o vorbă. Ziarul care provocase tot tăărăboiul zăcea foarte aproape de mine pe covor. În depărtare s-au auzit portierele trântite. Soții Kraye s-au întors spre fereastră ascultând. Am luat

ziarul, m-am ridicat în picioare și am pornit-o spre ușă. Ei n-au încercat să mă oprească. N-au zis nici de ziar nimic. Am deschis ușa, am ieșit, am închis-o și, prin hol, pe un drum destul de întortocheat, m-am îndreptat spre sufragerie. La etaj era prea departe. Am închis ușa sufrageriei, am ascuns ziarul și am alunecat în fotoliul preferat al lui Charles, așteptând ca toate mizeriile mele fizice și psihice să se potolească.

Ceva mai târziu, a intrat Charles să ia noi provizii de țigări.

– Bună, mi-a spus peste umăr, în timp ce deschidea ușa bufetului. Credeam că ești încă în pat. Doamna Cross mi-a zis că nu prea te-ai simțit bine în dimineața asta. Nu e deloc cald aici. De ce nu vii în salon?

– Familia Kraye... m-am oprit.

– N-au să te mănânce. S-a întors cu țigările în mână. S-a uitat la mine. Ce-i așa de amuzant? Și apoi mai aspru, privind mai atent: Ce s-a întâmplat?

– O, nimic. Ai văzut "Sunday Hemisphere" de azi?

– Nu, nu încă. Îl vrei? Credeam că e în salon cu celelalte ziar.

– Nu, este în raftul de sus al biroului tău. Aruncă-ți puțin ochii peste el.

Nedumerit, a deschis sertarul, a scos ziarul și l-a despăturit. S-a oprit direct la rubrica de curse.

– Dumnezeu, a spus el consternat. Tocmai azi!

Și-a trecut ochii peste pagină și zâmbea.

– Ai citit asta, bineînțeles?

Am dat din cap.

– Doar ce l-am luat, ca să-l ascund.

Mi-a înapoiat ziarul.

– Citește-l atunci. Va fi bun pentru eul tău. Ei nu te lasă să mori. "Tânărul Finch", a citit el, "a dat dovadă, într-o mare măsură de precizia miraculoasă și judecata marelui Sid." Ce zici de asta? Și nu este decât începutul.

– Ei, ce zic de asta?! am zâmbit forțat. Nu conta pe mine la prânz, dacă nu te superi, Charles. De fapt, nu mai ai nevoie de mine acolo.

– Bine, dacă n-ai chef. O să te bucuri, așa că află pe la șase cel târziu o să plece.

A zâmbit și s-a întors la musafirii lui.

Am citit ziarul înainte de a-l pune la loc. După cum spusese Charles, era bun pentru eul meu. Cred că redactorul, pe care-l știam de ani, cam exagerase calitățile mele de altădată. Un caz de mit care devine mai puternic decât realitatea. Totuși, era frumos. În special, având în vedere sfârșitul jalnic, dezonorant al scandalului în care marele Sid se lansase cu puțin timp în urmă.

În dimineața următoare, Charles și cu mine am schimbat etichetele de pe bucățile de cuarț și le-am împachetat, pregătindu-le spre a le returna "Fundației de Mineralogie". Când am terminat ne mai rămăsese o etichetă.

– Ești sigur că n-am pus vreo piatră în cutie fără să-i schimbăm eticheta? a întrebat Charles.

– Absolut.

– Cred că este mai bine să verificăm, Mi-e teamă că asta s-a întâmplat.

Am scos toate bucățile afară din cutia cea mare. Colecția de pietre prețioase, pe care Charles, protestând, o luase cu el în cameră în fiecare noapte, era completă; dar le-am verificat și pe ele din nou să fim siguri că piatra care lipsea nu fusese rătăcită printre ele din greșeală. Nu era nicăieri de găsit.

– "Piatra Sfântului Luca", am citit pe etichetă. Îmi amintesc unde era, pe raftul de sus, pe dreapta.

– Da, a încuviințat Charles, o bucată de piatră mată, de mărimea unui pumn. Sper, totuși să n-o fi pierdut.

– Am pierdut-o, am remarcat eu. Kraye a șterpelit-o.

– O, nu! a exclamat Charles. Nu poate fi adevărat.

– Mergi și sună "Fundația" și întreabă-i cât valora.

Și-a clătinat capul neîncrezător, dar s-a dus la telefon și s-a întors încruntat.

– Ei spun că nu are o valoare intrinsecă, dar este o formă extrem de rară de meteorit. Niciodată nu se va găsi în mine, în cariere. Trebuie să aștepti ca să cadă din cer și apoi s-o găsești. Foarte dificil.

– Un cuarț pe care prietenul Kraye nu-l avea.

– Dar el, categoric, ar fi trebuit să-și închipuie că-l suspectez, a protestat Charles.

– Niciodată n-ai fi observat lipsa, dacă ea ar fi făcut parte, într-adevăr, din colecția lăsată de vărul tău. Pe raft nu era nici un loc liber. El le deplasase pe toate celelalte. N-avea cum să știe că tu le vei verifica foarte atent aproape imediat după plecarea lor.

Charles a oftat.

– Deci, nu există nici o șansă s-o recuperez?

– Nu, am încuviințat eu.

– E bine că ai insistat în privința asigurării, a spus el. Pentru "Fundație" bucata aceea anostă valora mai mult decât toate celelalte puse la un loc. Numai un singur alt meteorit că acesta s-a mai găsit vreodată: Piatra Sfântului Marc. A zâmbit brusc. Se pare că am pierdut echivalentul unui Penny Black⁸.

V

⁸ Prima marcă poștală adezivă tipărită în Marea Britanie în 1840, valorând un penny.

Două zile mai târziu, am pășit pe ușa străjuită de coloane a firmei Hunt Radnor Associates mult mai plin de viață decât atunci când ieșisem ultima oară pe ea.

Fata de la centrala telefonică m-a primit cu un "bună" plin de entuziasm, eu am urcat scara arcuită aproape fluierând și am fost întâmpinat la secția de curse de o rafală de glume deșucheate. Foarte surprinzător pentru mine era sentimentul pe care-l aveam de a fi revenit acasă. Niciodată nu gândisem până atunci că, într-adevăr, aparțineam agenției, deși la Aynsford îmi dădusem seama că tare mult n-aș fi vrut s-o părăsesc. Și acum, la foarte scurtă vreme, această descoperire. Pedalam, nu glumă.

Chico mă privea cu un zâmbet larg:

– Așadar te-ai hotărât.

– Ei bine, da.

– Vreau să zic, să te-ntorci aici, la șmotru.

– Da.

– Dar târziu ca de obicei, a spus aruncându-și ostentativ ochii spre ceas.

– Slăbește-mă cu aiurelile tale.

Îndreptându-și teatral brațul spre secția care zâmbea, Chico a continuat:

– Sid al nostru s-a întors, încântător dat naibii și plin de el, ca de obicei.

Munca în agenție poate începe acum.

– Văd că eu tot n-am un birou, am spus privind de jur împrejur. Birou – nu. Rădăcini – nici atât. O slujbă adevărată – nu. Ca de obicei.

– Stai pe biroul lui Dolly, tot l-a păstrat ea plin de praf pentru tine.

Dolly s-a uitat zâmbind spre Chico, cu o privire maternă ce se trăda prea puternic în ochii ei mari, albaștri. Ea ar fi putut fi al doilea cap foarte bun al agenției, la memoria ei se putea apela, ca la un computer. Era o femeie în jur de patruzeci de ani, solidă, puternică, sigură de ea, cu câteva mariaje la activ și un burlac, ce nu-și pierdea niciodată speranța, la picioarele ei. Totuși, ea își considera viața irosită în zadar, pentru că nu putea să aibă copii. Dolly avea o putere de muncă fantastică, o vitalitate feminină debordantă, era un excelent companion de băutură și era foarte, foarte tristă.

Lui Chico nu-i plăcea să fie dădăcit. Era numai țepi când venea vorba de mame. Toate, în general, nu numai acelea care-și abandonau țăncii în cărucioare, în fata secțiilor de poliție de pe lângă Barnes Bridge. Se purta blând cu Dolly și evita cu dibăcie tentativele ei materne.

M-am săltat pe marginea mesei lui Dolly, pe locul obișnuit, și am început să-mi balansez piciorul.

– Dolly, iubito, cum mai merge activitatea detectivistă?

– Ceea ce am vrea de la tine, a spus ea cu o asprime prefăcută, ar fi un pic mai multă muncă și mai puțină trăncăneală aiurită.

– Dă-mi atunci ceva de lucru.

– Ei, poftim! A reflectat o clipă. Ai putea... a început ea, apoi s-a oprit. Bine, nu... poate că nu. Ar fi mai bine ca Chico să meargă la Lambourn; un antrenor de acolo vrea să fie verificat un tip dubios...

– Deci, nu există nimic pentru mine?

– Ăă... ei bine..., s-a bâlbâit Dolly. Nu.

De sute de ori spusese nu înainte. Niciodată nu spusese da. Am făcut o grimasă spre ea, am ridicat telefonul și am apăsât pe butonul drept, căpătând legătura cu secretara lui Radnor.

– Joanie? Aici e Sid Halley. Da... întors de pe lumea cealaltă, așa-i. Bătrânul este ocupat? Aș vrea să discut ceva cu el.

– Chestiuni urgente, a comentat Chico.

Cu o voce afectată, Joanie a spus:

– Chiar acum are un client. După ce pleacă, îi voi transmite și te voi suna.

– E-n ordine.

Am pus receptorul jos.

Dolly a ridicat din sprâncene. Fiind șef de secție, ea era și șeful meu imediat, iar eu, cerând direct audiență la Radnor, însemna că aruncam în aer tot protocolul agenției. Dar eram sigur că refuzul ei continuu de a-mi da ceva concret de făcut era un ordin direct de la Radnor. Dacă voiam canalul deblocat, trebuia să îndepărtiez blocajul. Dacă nu, însemna să vegetez pentru totdeauna.

– Dolly, iubito, m-am săturat să-mi tot pocnesc călcâiele. Chiar și de biroul tău ultra-ponosit, deși priveliștea de aici este încântătoare.

Dolly purta, ca și-n alte dăți, o bluză de mătase crem, petrecută parte peste parte; părțile se îmbinau într-un decolteu îndrăzneț, care la o tânără fată ar fi provocat scandal. Pe Dolly avea un efect deosebit, datorită naturii generoase cu ea și felului în care știa să și-l aranjeze.

– Ai de gând să-ți dai demisia? a întrebat Chico fără alte ocolișuri.

– Asta depinde de bătrân, i-am răspuns. S-ar putea să mă dea el afară.

În secție a urmat o tăcere scurtă, încărcată de gânduri. Toți știau cât de puține făcusem, cu cât de puțin mă mulțumisem să fac. Dolly era stingherită, ceea ce nu-mi era de mare ajutor.

Jones-puștiul a intrat zăngănind o tavă încărcată de căni cu ceai, impecabile, deloc ciobite. Avea șaisprezece ani; era gălăgios, dur, anarhist, aspru și, probabil, cel mai eficient băiat din birourile Londrei. Părul bogat și exagerat de curat îi curgea în valuri până aproape de umeri într-o frizură cam sofisticată. De la spate arăta mai mult a fată, ceea ce nu-l deranja deloc. Din față, chipul ciolănos, cu coșuri, îl proclamau fără nici un dubiu băiat. Își irosea jumătate din salariu și duminicile în Carnaby Street, iar cealaltă jumătate și restul nopților din săptămână alergând după fete. După spusele lui, avea și succes. Până acum, nici

o fată nu apăruse pe la birou să-i confirme povestea.

Sub cămașa roz bătea o inimă de piatră: în capu-i involburat se înșurubase un "Și ce-mi păasă?!" față de toate de-a valma. Și totuși, pentru că această creatură ambițioasă, amuzantă, nesociabilă, venea mereu cu mult înainte de începerea programului spre a-și aranja birourile pentru ziua de lucru, eu nu dădusem ortul popii. E și-n asta un paradox, ca-n multe altele.

Mi-a aruncat o privire:

– Cadavrul s-a întors, după câte văd.

– Datorită ție, i-am spus alene, dar el știa că acesta era purul adevăr.

Și, totuși, nici nu se sinchisea. A continuat:

– Sângele și toate cele ți s-au scurs printr-o crăpătură din linoleum și au îmbibat lemnul de dedesubt. Bătrânul se întreba dacă n-o să se facă acolo putregai sau altceva.

– Jones-băiatule, a protestat Dolly, vădit făcându-i-se greață, ai s-o ncasezi, tacă-ți gura.

Telefonul de pe biroul ei a sunat. Ea l-a ridicat, a ascultat și a spus: "E-n ordine." Apoi a închis.

– Bătrânul vrea să te vadă. Chiar acum.

– Mulțumesc.

M-am ridicat.

– Ți se dau papucii? a întrebat Jones-puștiul interesat.

– Nu-ți băga nasul mucos unde nu-ți fierbe oala, i-a spus Chico.

– Ia mai țucă-mă tu undeva.

Am plecat zâmbind, auzind-o pe Dolly cum începe iar să tempereze tărăboiul în plină desfășurare dintre Chico și Jones-puștiul, tărăboi în care cei doi nu se dădeau bătăuți niciodată. Am coborât, am traversat holul și am intrat în biroul micuț al secretarei și de acolo în biroul lui Radnor.

El stătea în picioare lângă fereastră, urmărind traficul înnebunitor din Cromwell Road. Camera aceasta, în care clienții își vărsau necazurile, era zugrăvită odihnitor, în gri deschis, avea mochetă și draperii stacojii, fotolii confortabile, măsuțe mici, cu scrumiere pe ele, tablouri pe pereți, ornamente și vase cu flori. Făcând abstracție de biroul mic din colț al lui Radnor, totul arăta ca o obișnuită cameră de zi și, într-adevăr, toată lumea credea că el cumpărase camera mobilată gata, atât de mult semăna cu ceea ce oricine se aștepta să găsească într-o casă cu șase etaje, de stil victorian târziu, plină de grație. Radnor avea teoria că oamenii exagerau și denaturau mai puțin faptele într-o ambianță atât de liniștită decât într-un birou foarte oficial.

– Vino, Sid, a spus el.

Nu s-a mișcat de la fereastră, așa că m-am dus acolo. Mi-a strâns mâna.

– Ești sigur că te-ai refăcut suficient ca să te reîntorci? N-ai stat atât de

mult pe cât mă așteptam. Deși cunoscându-te... a zâmbit ușor, urmărindu-mă cu privirea.

I-am spus că mă simțeam bine. A discutat despre vreme, despre traficul orei de vârf, despre situația politică și în final s-a îndreptat spre problema care amândoi o știam că era pe tapet.

– Deci, Sid, presupun că vrei să vezi cum stau lucrurile pe aici.

Direct la țintă, mi-am zis.

– Dacă aş rămâne aici...

– Dacă? Hm, nu știu. Și-a clătinat ușor capul.

– Sunt de acord, dar nu în aceiași termeni.

– Îmi pare rău că n-a mers.

Părea că regretul lui este autentic și n-o spunea cu nepăsare. Am zis calm, cu deosebită grijă:

– De doi ani de zile mă plătești pentru nimic. Ei bine, dă-mi o șansă să mă achit. De fapt nu vreau să plec.

Și-a înălțat ușor capul ca un prepelicar spre unda de miros, dar n-a spus nimic. Am continuat cu greu mai departe:

– Voi munci pentru tine pe degeaba ca să mă achit. Dar numai să fie o muncă adevărată. Nu mai vreau să stau fără să fac nimic. Mă înnebunește.

M-a privit intens și a dat drumul unei respirații lungi ca un oftat.

– Doamne, Dumnezeu! În sfârșit! a spus el. Și a fost necesar un glonț pentru asta!

– Ce vrei să spui?

– Sid, ai văzut vreodată un zombi trezindu-se?

– Nu, am răspuns mâhnit, înțelegându-i aluzia. A fost chiar atât de rău?

A ridicat din umeri.

– Te-am văzut alergând, nu uita asta. Tu observi când un foc se stinge. Și ceva cenușă ușoară, plăcută, plutind prin preajma acestui birou am avut, asta-i tot.

A zâmbit, nu prea încântat de zborul propriei fantezii: îi plăcea să construiască imagini din cuvinte. Ne cam răsuceam creierii să le prindem tâlcul.

– Consideră-mă atunci din nou în viață. Am zâmbit. Și am adus și o enigmă cu mine. Aș vrea foarte mult să-i dăm de cap.

– O poveste lungă?

– Da, destul.

– Atunci mai bine să ne așezăm.

Mi-a arătat cu mâna un fotoliu și s-a cufundat și el într-unul, pregătindu-se să asculte cu liniștea și concentrarea ce-l trimiteau adesea direct la miezul unei probleme.

I-am povestit despre afacerile lui Kraye cu terenurile de curse. Ce știam și

ce presupuneam. Când, în cele din urmă, am terminat, m-a întrebat calm:

– De unde le ai toate astea?

– Socrul meu, Charles Roland, mi le-a pasat când am stat la el la sfârșitul săptămânii trecute. L-a avut pe Kraye ca musafir.

"Vulpea bătrână" m-a aruncat la mare adâncime și m-a făcut să mă trezesc, ba chiar să înot, mi-am zis în sinea mea.

– Și Roland de unde le-a cules?

– Directorul tehnic de la Seabury i-a spus că directorii sunt îngrijorați de mișcarea prea mare a acțiunilor. Prin asta, Kraye a obținut controlul asupra lui Dunstable, iar ei se tem să nu fie și acum tot el la mijloc.

– Dar restul care mi l-ai spus este doar propria ta presupunere?

– Da.

– Bazată pe aprecierea ta asupra lui Kraye făcută într-un week-end?

– Parțial pe cât și-a dezvăluit el caracterul, da. Parțial pe ceea ce am citit din hârtiile lui.

Cu o oarecare ezitare i-am povestit despre șterpelirea și fotografierea lor.

– ...Restul este o bănuială.

– Hm. Trebuie verificat... Ai adus filmele cu tine?

Am încuviințat din cap, le-am scos din buzunar și le-am pus pe măsuta de lângă mine.

– Trebuie să le dezvolt.

A bătut ușor toba cu degetele pe brațul fotoliului meditănd. Apoi foarte brusc, de parcă decizia ar fi fost luată, a spus:

– Primul lucru de care avem nevoie este un client.

– Un client? am repetat absent.

– Bineînțeles. Ce altceva? Noi nu suntem poliție. Noi lucrăm strict pentru profit. Contribuabilii nu plătesc cheltuielile de întreținere și salariile din această agenție. Clienții o fac.

– O,... da, bineînțeles.

– Clientul cel mai probabil în acest caz este fie executivul de la Seabury, fie, poate, Comitetul Național de Vânătoare. Cred că ar trebui încunoștiințat în primul rând arbitrul șef, în ambele cazuri. Nu-i nimic dacă începem chiar cu vârful.

– Poate că preferă să apeleze la poliție.

– Scumpul meu Sid, singurul lucru pe care oamenii îl vor, când apelează la detectivi particulari, este confidențialitatea. Ei plătesc pentru păstrarea secretului. Când poliția investighează ceva, toată lumea știe. Când noi o facem, nimeni nu știe. De aceea ni se încredințează nouă uneori cazuri de crime, deși ar fi categoric mult mai ieftin să mergă la poliție.

– Înțeleg. Deci îl vei aborda pe arbitrul șef.

– Nu, m-a întrerupt. Tu o vei face.

– Eu?

– Normal. Este cazul tău.

– Dar este agenția ta... el este obișnuit să trateze cu tine.

– Și tu îl cunoști, a subliniat el.

– Eu am concurat pentru el și asta mă pune într-o poziție improprie pentru acest gen de afacere. Eu sunt pentru el un jocheu, un fost jocheu. Nu mă va lua în serios.

Radnor a ridicat din umeri.

– Dacă vrei să iei cazul Kraye, ai nevoie de un client. Du-te și ia-ți-l.

Eu știam foarte bine că el niciodată nu trimitea nici măcar un funcționar superior, ce să mai vorbim de cei lipsiți de experiență, să aranjeze sau să preseze o afacere, așa că pentru câteva momente, pur și simplu, nu mi-a venit să cred că intenționa să mă trimită pe mine. Dar el n-a mai spus nimic, așa că m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

– Cursele de la Sandown au loc azi, l-am tatonat eu. El va fi sigur acolo.

– O ocazie foarte bună.

Privea drept înainte, deloc spre mine.

– Atunci voi încerca.

– Foarte bine.

Nu mă lăsase să plec. Dar nici nu mă dăduse afară. Am ieșit pe ușă, am închis-o-n urma mea și, când încă mai ezitam nevenindu-mi a crede, l-am auzit scoțând brusc un hohot de râs, un hohot scurt, puternic, pătrunzător, triumfător.

M-am dus acasă, am luat mașina și am pornit-o spre Sandown. Era o zi plăcută, caldă, însorită, deloc umedă pentru noiembrie, exact ceea ce trebuia pentru a aduna mulți spectatori la o cursă cu obstacole.

Am intrat pe porțile hipodromului într-o foarte bună dispoziție, am parcat mașina (un Mercedes SL230 cu schimbător de viteze automat, cu servo-volan electric și o plăcuță pe partea din spate pe care scria: "Fără semnalizare de mână") și m-am îndreptat spre mulțimea din fața ușii camerei de cântărire. Acum nu mai puteam să-i trec pragul. Unul din cele mai grele lucruri cu care trebuise să mă obișnuiesc fusese că toate camerele de îmbrăcare și de cântărire, care timp de paisprezece ani reprezentaseră a doua mea casă, erau complet interzise pentru mine din ziua în care făcusem ultima mea cursă. Nu pierzi numai o slujbă când predai permisul de jocheu, pierzi și un anume mod de viață.

Erau foarte mulți cunoscuți cu care să stau de vorbă la Sandown și, cum

nu mai fusesem la curse de șase săptămâni, aveam o mulțime de flecărit. Se pare că nimeni nu știa nimic despre împușcare, ceea ce era foarte bine pentru mine, iar eu nu le-am spus nimic. M-am cufundat foarte fericit în atmosfera de curse și, pentru o oră, Kraye a trecut pe ultimul plan.

N-aș putea spune că n-am lăsat un ochi de veghe asupra scopului meu, dar, până la a treia cursă, arbitrul șef, viconte Hagbourne, a fost tot timpul prins în câte o conversație suficient de lungă ca să-l pot aborda.

Deși călărisem pentru el ani în șir și-l găsisem înțelegător și cinstit, totuși, rămânea în multe privințe pentru mine un străin. Un bărbat rezervat, distant, părea că-i este foarte dificil să stabilească contacte umane obișnuite și, din nefericire, nici ca arbitru șef nu se dovedise a fi un mare succes. Dădea impresia unui om lipsit de vlagă, dar care trage cu coada ochiului la cel puternic din spatele său. Aș zice că-i era teamă să se expună dezaprobării celor câțiva duri, care, de fapt, conduceau cursele fără să se sinchisească de persoana oficială numită spre a le supraveghea. Lordul Hagbourne amâna luarea deciziilor până era aproape prea târziu spre a mai face ceva și, după aceea, încă mai era pericolul de a se răzgândi. Dar, oricum, el era persoana numărul unu până îi expira anul de conducere, și cu el trebuia să tratez.

În cele din urmă, l-am abordat elegant în timp ce se îndepărta de directorul tehnic și expedia un antrenor ce venise la el cu o plângere. Lordul Hagbourne, în unul din rarele lui momente de umor, în mod deliberat a întors spatele celui cu plângerea și, în consecință, m-a întâmpinat cu mai multă căldură decât de obicei.

– Sid, sunt încântat să te văd. Unde ai fost în ultimul timp?

– În vacanță, i-am explicat succint. Spuneți-mi domnule, aș putea discuta cu dumneavoastră după curse? Este ceva urgent.

– Nicicând nu-i mai bine ca acum, a spus el, cu un ochi spre cel cu plângerea. Dă-i drumul.

– Nu, domnule. Am nevoie de puțin timp și de toată atenția dumneavoastră.

– Hm.

Cel cu plângerea se depărtase.

– Nu astăzi, Sid, trebuie să ajung acasă. Ce este? Spune-mi acum.

– Vreau să discut cu dumneavoastră despre tentativa de preluare a hipodromului Seabury.

M-a privit uimit.

– Tu vrei...?

– Exact. Nu putem discuta chiar aici, unde în orice moment cineva poate avea nevoie de dumneavoastră. Dacă ați putea să-mi acordați doar douăzeci de minute la sfârșitul curselor.

– Ăă... ce legătură ai tu cu Seabury?

– Nici una strict personal, domnule. Nu știu dacă vă amintiți, dar de doi ani

de zile sunt legat (foarte precis exprimat) de firma Hunt Radnor Associates. Diverse... ăă... fapte despre Seabury au ajuns la urechile noastre și domnul Radnor s-a gândit că v-ar interesa. Eu mă aflu aici ca reprezentantul său.

– O, înțeleg. Foarte bine, Sid, vino în camera de ceai a arbitrilor după ultima cursă. Dacă nu sunt acolo, așteaptă-mă. E bine?

– Da. Mulțumesc.

Am coborât panta și apoi am urcat zâmbind scara metalică spre tribuna jocheilor. Reprezentant. Un cuvânt splendid și foarte important. Acoperea orice de la ambasador în jos. Comis-voiajorii se rebotezaseră cu silabele lui sonore cu ani în urmă... o făcuseră din cauza glumelor, bineînțeles. Oricum suna altfel când începeai cu: "Ai auzit-o pe aceea despre reprezentantul care s-a oprit la o fermă singuratică...". Ofițeri la rozători, colecători de gunoi menajer și personal sanitar, nume noi, frumoase pentru hingherii de șobolani, gunoieri și măturători. Așa că de ce n-aș avea și eu unul?

– Numai proștii râd de ce-și aduc aminte, am auzit o voce lângă mine. De ce naibii ești așa de încântat? Și unde dracului ai fost în ultima lună?

– Nu-mi spune că mi-ai dus dorul.

Am zâmbit nefiind nevoie să-mi întorc capul, pentru că-l recunoscusem. Am intrat amândoi în tribuna jocheilor de elită. Amândoi eram un fel de epave.

– Cea mai bună priveliște din Europa.

A oftat. Mark Witney, treizeci și opt de ani, antrenor de curse. Avea față zdrobită de boxer, din cauza prea multor căzături la curse și, de doi ani, de când se retrăsese și încetase antrenamentele, se îngrășase cu vreo douăzeci de kilograme. Un bărbat gras, desfigurat. Aveam o mulțime de amintiri comune, o mulțime de curse foarte dificile. Îl plăceam foarte mult.

– Cum stau lucrurile?

– O, acceptabil, acceptabil. Ar fi al dracului de bine dacă animalul ăla al meu ar câștiga în a cincea.

– Probabil că are șanse mari.

– E o certitudine, băiete, o certitudine. Dacă nu i se poticnesc blestematele de picioare. Țsta-i cel mai prost gazon, pacoste nu alta.

Și-a ridicat binoclul de curse și a privit spre tabela de afișaj.

– Văd că bietul bătrânul Charlie iar nu reușește să potrivească greutatea pentru calul lui Bob... Băiatul acela al lui Plumtree are o mulțime de curse acum. Ce crezi despre el?

– Riscă prea mult, am răspuns. O să-și frângă gâtul.

– Uite, cine vorbește... Nu, serios, mă gândeam să-l iau. Ce părere ai? A lăsat binoclul jos. Am nevoie de cineva disponibil în continuare, și toți pe care-i alesesem sunt deja angajați.

– Ar putea ieși bine, ar putea ieși prost. Este puțin superficial pentru mine,

dar, evident, știe călări. Va face însă ceea ce i se va spune?

S-a strâmbat.

– Ai nimerit-o la fix. Asta-i buba. El întotdeauna crede că știe cel mai bine.

– Păcat.

– Poți să-mi recomanzi pe altcineva?

– Hm... ce zici de băiatul acela – Cotton? Este într-adevăr, prea tânăr, dar are stofă.

Ne-am antrenat într-o sporovăială amicală discutând problemele lui, timp în care tribuna s-a umplut în jurul nostru, iar caii au venit la potou.

Era o cursă de patru mii de metri, și unul din foștii mei cai era favoritul. Îl urmăream pe jocheul care acum era în locul meu și care făcea o cursă foarte frumoasă, iar cealaltă jumătate a minții mele era plecată spre parcelările de terenuri pentru construcții de locuințe.

În urmă cu câțiva ani, chiar hipodromul Sandown supraviețuise încercării de a-i acoperi ademenitoarele câmpuri verzi cu cutii de chibrituri. Sandown avea prieteni puternici. Dar hipodromurile Hurst Park, Manchester și Birmingham, toate dispăruseră sub tăvălugul de mortar și cărămizi, pierdute sub tirul argumentelor convingătoare că acționarii voiau să câștige, iar oamenii aveau nevoie de locuințe. Ca să nu împărtășească aceeași soartă, hipodromul Cheltenham se transformase dintr-o societate particulară plătind dividende într-un trust nerentabil, iar celelalte hipodromuri îi urmaseră exemplul.

Nu însă și Seabury. Și Seabury se zbătea într-o situație îngrozitoare. Nici Dunstable. Și hipodromul Dunstable era acum un dormitor curățel pentru muncitorii de la Luton.

Majoritatea hipodromurilor britanice erau sau fuseseră societăți particulare, în care, virtual, era imposibil pentru cineva din afară să cumpere acțiuni fără consensul celorlalți membri. Dar patru, Dunstable, Seabury, Sandown și Chepstow, erau societăți anonime, și acțiunile lor puteau fi cumpărate pe piața liberă, la bursă.

Sandown fusese condus cinstit și foarte onorabil, iar planurile de a-l transforma în parcele de locuințe suburbane fusese dejucat de consiliul local și districtual. Chepstow era înconjurat de atâta teren liber, așa că era prea puțin amenințat de pericolul construcției de locuințe. Dar micul Dunstable fusese ca o oază în mijlocul unei arii industriale în plină extindere.

Seabury se afla pe partea plată a coastei de sud, înconjurat pe toate părțile de mici bungalouri tihnite ce reprezentau visurile și economiile pensionarilor. La douăsprezece bungalouri pe un pogon – oamenilor în vârstă le place să aibă și mici grădini – probabil că era spațiu suficient pe vastul teren al hipodromului pentru mai mult de alte trei mii. Adaugă șase sau șapte sute de lire prețul fiecărei parcele pentru un bungalow și se ajunge la ceva în jur de două milioane pentru

toată aria.

Favoritul a câștigat și a fost ovaționat pe bună dreptate. Am coborât cu Mark scara metalică și am mers să bem ceva.

– Trimiți ceva la Seabury săptămâna viitoare? l-am întrebat.

Seabury era una din cele mai apropiate curse.

– Poate. Nu știu. Depinde, bineînțeles, dacă se ține până la urmă. Pe ai mei îi am înscrisi și la Lingfield și cred că-i voi trimite acolo mai degrabă. Este un loc care arată mult mai prosper, și proprietarilor le place mai mult. Masă bună și toate celelalte. Seabury este în paragină în ultimul timp. Cu foarte mare greutate l-am convins pe bătrânul Carmichael să consimtă să-i trimit calul acolo ultima dată, și poftim ce s-a întâmplat! Cursa a fost amânată, și noi am pierdut un angajament la Worcester. N-a fost vina mea, dar eu îl convinsesem că avea mai multe șanse la Seabury și el m-a bodogănit după aceea, deoarece, calul a stat acasă de pomană. El zice că plutește o piază rea deasupra lui Seabury, și mai am câțiva proprietari care nu vor să le duc caii acolo. Le-am spus că aceea este o pistă superbă pentru cai, dar fără efect, ei n-au cum s-o cunoască așa cum o știm noi.

Am terminat băuturile și ne-am îndreptat spre camera de cântărire. Calul lui, în imbulzeala de la potou, a câștigat în a cincea aproape la centimă și l-am văzut după aceea în padoc strălucind ca un nap în ajunul sărbătorii tuturor sfinților.

După ultima cursă am mers în camera de ceai a arbitrilor. Erau foarte mulți arbitri cu soțiile lor și prieteni servind ceaiul, dar nici urmă de lordul Hagbourne. Arbitrii mi-au oferit un scaun, mi-au urat bun venit și s-a discutat, ca de obicei, despre curse. Foarte mulți călăriseră ca amatori la vremea lor, unul concurase cu mine într-un trecut nu prea îndepărtat, îi știam pe toți foarte bine.

– Sid, ce părere ai despre noul tip de curse cu obstacole?

– O, mult mai bun. Mult mai ușor pentru un cal începător.

– Știi cumva vreun cal tânăr, bun pentru curse cu obstacole, să-l cumpăr?

– Nu crezi că Hayward a făcut o cursă splendidă?

– L-am urmărit pe al treilea jos, la heleșteu și, crede-mă, roibul acela, pur și simplu a zburat...

– ...crezi că trebuia să-l fi avut aici, George?

– ...auzit că Green și-a făcut iarăși coastele zob ieri?

– Nu-mi place rasa asta, niciodată nu mi-a plăcut, nu e pură...

– Muffy nu pare să se înșele, asta ar câștiga și cu o gloabă...

– Poți să vii să vorbești la clubul nostru local de ponei, Sid? Îți voi scrie detaliile... ce dată ți-ar conveni?

Treptat ei și-au terminat ceaiul, și-au luat rămas bun și au plecat acasă. Am așteptat. În cele din urmă, lordul Hagbourne a venit grăbindu-se, scuzându-

se și explicând ce l-a reținut.

- Spune-mi, a zis ei, mușcând dintr-un sandvici, despre ce este vorba?
- Seabury.
- A, da, Seabury. Foarte îngrijorător. Foarte îngrijorător, într-adevăr.
- Un domn, Howard Kraye, și-a însușit un mare număr de acțiuni.
- Stai o clipă, Sid. Asta este doar o presupunere din cauza lui Dunstable.

Noi am încercat să identificăm cumpărătorul prin intermediul bursei, dar n-am găsit nimic definit care să ducă spre Kraye.

- Firma Hunt Radnor Associates are asemenea indicii.

A făcut ochii mari.

- Dovezi?

– Da.

- Ce fel?

- Fotografiile certificatelor de transfer de acțiuni.

Și cerul să-mi ajute, mi-am zis în gând, dacă cumva nu mi-au ieșit.

– O, a spus el căzut pe gânduri, câtă vreme nu eram siguri, mai era o oarecare speranță că ne înșelăm. De unde ai aceste fotografii?

– Nu sunt autorizat să spun, domnule. Dar firma Hunt Radnor Associates ar fi pregătită să facă o încercare să preîntâmpine preluarea lui Seabury.

- Pentru o sumă considerabilă, presupun, a spus el nesigur.

- Mă tem că da, domnule.

- Nu te pot asocia pe tine cu acest gen de lucruri, Sid.

S-a mișcat neliniștit și s-a uitat la ceas.

– Dacă ați uita că am fost jocheu și v-ați gândi la mine ca venind din partea domnului Radnor, v-ar fi mult mai ușor. Cât valorează Seabury pentru Comitetul Național de Curse?

S-a uitat la mine, dar a răspuns la întrebare, deși nu în modul în care voiam eu.

– Ăă... ei bine, tu știi, este un hipodrom excelent, bun pentru cai și așa mai departe.

- Totuși anul acesta n-a avut nici un profit.

- Au fost și multe ghinioane.

- Prea multe ca să fie adevărate, nu credeți?

- Ce vrei să spui?

– S-a gândit vreodată Comitetul Național de Vânătoare că ghinionul poate fi... să zicem... aranjat?

– Vorbești serios când sugerezi că Kraye... vreau să zic că cineva ar deteriora hipodromul Seabury cu bună știință? Ca să-l facă să arate irecuperabil?

- Sugerez că ar fi posibil. Da.

- Doamne Dumnezeule!

S-a așezat jos destul de brusc.

– Deteriorare cu intenție, am spus. Sabotaj, dacă doriți. Precedente industriale sunt o mulțime. Hunt Radnor Associates a investigat un asemenea caz nu mai departe decât anul trecut, într-o mică berărie de provincie, unde procesul de fermentație mergea prost. S-a lăsat cu o acțiune judiciară și berăria a fost salvată.

A dat din cap neîncrezător.

– Este de-a dreptul ridicol să gândești că Kraye ar fi implicat în așa ceva. Face parte din unul din cluburile mele. Este un bărbat bogat, respectabil.

– Știu, l-am cunoscut, i-am spus.

– Ei bine, atunci trebuie să știi ce fel de om este.

– Da.

Numai că prea bine, am adăugat în gând.

– Nu poți chiar serios să sugerezi... a început.

– Nu-i nici un pericol să aflăm, l-am întrerupt. Va trebui să studiați cifrele. Seabury este aproape un chilipir.

– Cum vezi tu cifrele, atunci?

Părea autentic interesat să știe, așa că i-am spus.

– Hipodromul Seabury are un capital în acțiuni de optzeci de mii de lire plătibile integral în bonuri de câte o liră. Terenul a fost cumpărat când partea aceasta de coastă era mai mult sau mai puțin nelocuită, așa că această sumă nu are absolut nici o legătură cu valoarea lui actuală. În această situație orice societate este interesată de o preluare. Teoretic vorbind, un cumpărător are nevoie de cincizeci și unu la sută din acțiuni ca să fie sigur că obține controlul, dar, în practică, așa cum s-a întâmplat la Dunstable, patruzeci la sută ar fi foarte suficient. Probabil chiar și mai puțin, dar, din punctul de vedere al cumpărătorului, cu cât are mai mult înainte de a-și declara intențiile, cu atât profitul va fi mai mare.

Principala dificultate în prelucrarea societății unui hipodrom, de fapt singura lui apărare, este că acțiunile rareori vin pe piață. Nu este totdeauna posibil să cumperi, prin orice mijloace, chiar și numai câteva la bursă, pentru că oamenii care le au sunt legați afectiv de ele, și, atâta vreme cât pentru acțiuni se plătește un dividend, oricât de mic, ei nu le vând. Dar este evident că nu oricine își poate permite să aibă părți de capital neproductiv și odată ce un hipodrom începe să arate ca o pierdere, tentativa de a o vira spre altceva crește.

Prețul actual al acțiunilor Seabury este de treizeci de șilingi, ceea ce este cam cu patru șilingi mai mult decât acum doi ani. Dacă Kraye reușește să pună mâna pe patruzeci la sută din acțiuni la un preț mediu de treizeci de șilingi, îl va costa doar în jur de patruzeci și opt de mii de lire.

Cu o participare de această mărime, ajutat de ceilalți acționari tentați de

un câștig foarte mare, el poate să contracareze orice poziție la vot și să vândă întreaga societate unui constructor de locuințe. Comisia de sistematizare aproape sigur i-ar da autorizația, pentru că locul arată acum oribil și este înconjurat deja de case. Cred că un constructor de locuințe ar plăti aproximativ un milion pentru el, dat fiind faptul că ar obține dublu prin vânzarea în mici parcele. Mai este și impozitul pe câștiguri, bineînțeles, dar acționarii Seabury pot să obțină opt sute la sută din investiția lor inițială, dacă schema reușește. Patru sute de mii în total pentru domnul Kraye probabil. Ați aflat cumva ce beneficiu net a avut la Dunstable?

Nu a răspuns. Am continuat:

– Seabury era un loc plin de succes, de viață, foarte căutat, și acum nu mai este. Este o coincidență suspectă, cum apare un cumpărător de anvergură, cum locul începe să decadă rapid. Anul trecut s-a plătit un dividend doar de șase pence pe acțiune, un beneficiu global de sub unu și trei sferturi la sută în prețuri curente, și anul acesta au avut o pierdere de trei mii șapte sute paisprezece lire. Dacă nu se face ceva și foarte curând, nu va mai exista și un an următor.

N-a răspuns imediat. Își pironise privirea în pământ de multă vreme, cu sandviciul mâncat pe jumătate în mână. În cele din urmă a spus:

– Cine a făcut calculele? Radnor?

– Nu... eu le-am făcut. Este foarte simplu. Ieri am fost la sediul societății, în City și m-am uitat peste balanțele Seabury pentru ultimii ani și în dimineața aceasta am sunat un agent de bursă pentru cursul actual al acțiunilor. Puteți verifica foarte ușor.

– O, nu mă îndoiesc de tine. Îmi amintesc acum, au fost niște zvonuri că ai făcut avere la bursă pe când aveai douăzeci de ani.

– Așa exagerează oamenii. Am zâmbit. Bătrânul meu antrenor, care m-a pregătit ca jocheu, m-a îndemnat să investesc, și am avut un pic de noroc.

– Hm.

A urmat o altă pauză, el ezitând asupra hotărârii. Nu l-am întrerupt, dar am fost foarte ușurat când, în cele din urmă, a spus:

– Ai autorizația lui Radnor să iei legătura cu mine și el cunoaște tot ceea ce mi-ai spus?

– Da.

– Foarte bine.

S-a ridicat rigid și a pus jos sandviciul neterminat.

– Transmite-i lui Radnor că sunt de acord cu investigația și cred că pot garanta pentru colegii mei că-și vor da consimțământul. Presupun că vreți să începeți imediat.

Am confirmat din cap.

– În termenii obișnuiți?

– Nu știu, am răspuns. Poate că ar fi mai bine să-l contactați pe domnul Radnor pentru asta.

Cum nu știam care erau termenii obișnuiți, nu voiam să-i discut.

– Da, e-n ordine. Și, Sid,... se înțelege de la sine că nu va răsufila nimic. Nu ne putem permite să-l avem pe Kraye cu un proces de calomnie sau defăimare împotriva noastră.

– Agenția este întotdeauna discretă, i-am spus zâmbind, dar am zâmbit și în sinea mea. Radnor avea dreptate. Oamenii plăteau pentru discreție. Și de ce nu?

VI

Era liniște în secția de curse când am venit în dimineața următoare, probabil că Chico plecase într-o escortă. Toate capetele erau aplecate cu sârguință asupra lucrărilor, inclusiv al lui Dolly.

Ea și-a ridicat privirea și mi-a spus oftând:

– Iar ai întârziat.

Era zece fără zece.

– Bătrânul vrea să te vadă.

Am făcut o grimasă spre ea și am reluat drumul în jos pe scări. Joanie s-a uitat semnificativ la ceas.

– Te caută de o jumătate de oră.

Am bătut la ușă și am intrat. Radnor stătea la biroul lui citind niște ziare, cu creionul în mână. M-a privit și s-a încruntat.

– De ce vii atât de târziu?

– M-a durut stomacul, am răspuns insolent.

– Lasă bufoneriile, a spus el brutal, apoi mai maleabil: o,... presupun că nu te ții de glume.

– Nu. Dar îmi pare rău pentru întârziere.

Totuși nu-mi părea rău câtuși de puțin că fusese remarcată. Înainte nimeni n-ar fi spus nici un cuvânt, chiar dacă nu mi-aș fi făcut apariția toată ziua.

– Cum te-ai descurcat cu lordul Hagbourne? m-a întrebat Radnor. L-a interesat?

– Da. A fost de acord cu investigația. I-am spus că trebuie să discute condițiile cu tine.

– Da.

A apăsat un buton pe mica cutie de pe biroul său.

– Joanie, vezi dacă-l poți prinde pe lordul Hagbourne. Încearcă numărul de acasă, din Londra, mai întâi.

– Da, domnule, s-a auzit metalică vocea ei prin interfon.

– Poftim, a spus Radnor, ridicând o cutie mică de carton maro. Uită-te la ele.

Cutia conținea un teanc apreciabil de fotografii mari, lucioase. Le-am privit una câte una și am dat drumul unui suspin de ușurare. Toate ieșiseră foarte bine, exceptând câteva dintre cele care le duplicasem sub diverse expuneri. Telefonul de pe masa lui Radnor a sunat o dată încet. El a ridicat receptorul.

– O, bună dimineța, lord Hagbourne. Radnor e la telefon. Da, este exact...

Mi-a făcut semn cu mâna să iau loc și am rămas acolo ascultând, în timp ce el negocia condițiile pe un ton calm, civilizat, aparent degajat.

– Și bineînțeles, într-un caz ca acesta, lord Hagbourne, mai este încă un lucru: vom cere o mică suprataxă dacă oamenii noștri vor trebui să-și asume riscuri în afara celor obișnuite... Da, ca în cazul Canlas, exact. Deci, e-n ordine, veți avea un raport preliminar de la noi în câteva zile. Da... la revedere.

A pus receptorul jos, și-a mușcat unghia gânditor câteva secunde și a spus în final:

– Atunci, e-n ordine, Sid. Dă-i bătaie.

– Dar... am început.

– Nici un dar, a spus. Este cazul tău, descurcă-te cu el.

M-am ridicat ținând în mână pachetul cu fotografii.

– Pot... pot să folosesc "Bona Fides" și toate celelalte?

A făcut un semn de aprobare cu mâna.

– Sid, folosește orice resursă din agenție de care ai nevoie. Totuși, fii atent în privința cheltuielilor, nu vrem să cerem prețuri exagerate. Și, dacă ai nevoie de vreun ajutor, aranjează prin Dolly sau oricare altul din șefii de compartimente. E-n ordine?

– N-are să li se pară puțin ciudat? Vreau să spun... Eu n-am prea făcut mare lucru pe aici.

– Și a cui este vina? Dacă nu fac ceea ce le ceri, trimite-i la mine.

Mi-a aruncat o privire lipsită de orice expresie.

– E-n ordine.

M-am îndreptat spre ușă.

– Ăă... cine... i-am spus apăsând clanța, primește sporul de periclitate? Detectivul sau agentul?

– Ai spus că ai să lucrezi fără nici o plată, a comentat el sec.

Am râs.

– Exact. Mi se decontează cheltuielile?

– Mașina aceea a ta consumă benzină.

– Doar douăzeci, am protestat eu.

– Cota agenției este de treizeci. Poți s-o folosești. Și celelalte cheltuieli – da.

Trece-le pe o notă pentru justificare.

– Mulțumesc

A zâmbit brusc, un zâmbet plăcut și rar și atât de nepotrivit cu ținuta lui militară, și s-a lansat într-o altă metaforă foarte elaborată:

– Și acum gata. S-a dat drumul la benzi, a spus el. Ceea ce vei face cu cursa depinde de priceperea și rapiditatea ta, așa cum a fost întotdeauna. Am garantat pentru tine cu reputația agenției în privința rezultatelor și nu-mi permit să-mi pierd reputația. Amintește-ți de asta.

– Da, am răspuns liniștit. Voi ține minte.

Urcând cele două etaje spre "Bona Fides" m-au apucat stupidele dureri de stomac și m-am gândit că ar fi timpul ca Radnor să instaleze un lift. Eram bucuros că nu aveam treburi la "Persoane dispărute", în aerul rarefiat de la etajul cinci. Casa construită solid și bine proporționată pe care Radnor o alesese la o intersecție, pe Cromwell Road, avea foarte multă personalitate, dar ar fi fost mult mai bun pentru personalul agenției un întreg etaj, cât jumătate de pogon, într-un bloc modern de birouri. Și aproximativ de zece ori mai scump, fără nici o îndoială.

Demisolul, ca să începem cu partea de jos, era afectat aproape în întregime, exceptând bucătăria, dosarelor și înregistrărilor. La parter, în afară de biroul lui Radnor și al lui Joarde, mai erau două săli de așteptare și de audiențe și secția de divorțuri. La primul etaj – secția de curse, contabilitatea, o altă sală de audiențe și secretariatul general. La etajul următor era "Bona Fides", și deasupra, pe două etaje mai mici, secțiile de pază și persoane dispărute. Singură secția de persoane dispărute avea spațiu în plus. "Bona Fides", plesnind la cusături, viola teritoriul "Pazei", iar "Paza" mai-mai să se lase înghițită.

Jones-puștiul, care era curierul general, probabil că ajunsese să aibă picioare de oțel tot tropăind în sus și-n jos pe scări, deși putea să-și ducă tăvile cu ceai cu liftul, fără să le mai care pe scări, pentru că exista unul minuscul, folosit cândva spre a duce hrana copiilor la etajele de sus.

La "Bona Fides", ca de obicei, șase oameni discutau toți deodată la telefon. Șeful departamentului, cu receptorul lipit de o ureche și cu un deget înfundat în cealaltă, era un bărbat cu chelie mare, cu ochelari ca o semilună căzuți pe la jumătatea unui nas proeminent. Ca de obicei, purta peste cămașă un pulover ponosit și pantaloni gri, largi. Părea să aibă o cantitate inepuizabilă de haine vechi, dar niciodată unele noi, iar Jones-puștiul avea o teorie, precum că nevastă-sa l-ar îmbrăca de la vânzări cu preț redus din cadrul operelor de binefacere.

Am așteptat până a terminat o conversație lungă cu un patron despre caracterul unui candidat la funcția de director de producție la o fabrică de sticlă. Calitatea de neprețuit a lui Jack Copeland era rapiditatea și capacitatea de cuprindere a unor probleme implicate de alte servicii laolaltă. El vorbea cu

fabricantul de sticlă de parcă ar fi crescut în fabrică. Și știam că după cinci minute putea să dea sfaturi la fel de competente pentru alegerea unui notar. Caracterizarea sa asupra unui om merge dincolo de obișnuita listă ca: onestitate, conștiinciozitate, comportament normal și prudență, lucruri pe care majoritatea patronilor le cereau. Îi plăcea să descopere reacțiile subiectului sub stres, să afle ceea ce îi displăcea să facă și ceea ce uita frecvent. Notele de subsol de la rapoartele lui erau, de obicei, partea cea mai valoroasă, și încrederea pe care un mare număr de firme industriale o aveau în el era o mărturie a capacității lui.

Manipula o putere imensă, fără să pară conștient de ea, ceea ce îl făcea foarte agreabil. După Radnor, el era cea mai importantă persoană din agenție.

– Jack, am spus când a pus receptorul jos, poți să verifici pentru mine o persoană?

– Ce nu merge la secția de curse, amice? a întrebat făcând semn cu degetul în jos spre dușumea.

– Nu este o persoană din domeniul curselor.

– O, cine este?

– Un anume Howard Kraye. Nu știu dacă are vreo profesie. Speculează la bursă. Este un colecționar turbat de cuarț. Am adăugat adresa lui Kraye din Londra.

El și-a notat totul în mare viteză.

– O. K., Sid. Voi pune unul din băieți la treabă și îți voi da o notiță preliminară. Este urgent?

– Foarte.

– Bun.

A rupt foaia din carnet.

– George, tot mai lucrezi la raportul acela pentru clientul de la lâna de tricotat? Când îl termini, iată-l pe următorul.

– George, i-am spus, fii foarte atent.

Amândoi s-au uitat la mine, amuțiți dintr-o dată.

– O bombă neexplodată, am adăugat. N-o declanșa.

George a spus vesel:

– E o schimbare frumoasă de la lâna de tricotat. Nici dacă aș călca pe ouă, n-aș fi cu atâta băgare de seamă.

Jack Copeland s-a uitat la mine fix prin jumătatea de ochelari.

– Ai discutat-o cu bătrânul, presupun?

– Da. Am dat din cap. A spus să-l suni dacă vrei.

A zâmbit scurt.

– Nu-i nevoie, cred. Deci, asta-i tot?

– Pentru moment, da. Mulțumesc.

– Doar pentru înregistrare, cazul este al tău, al lui Dolly sau al cui?

– Presupun că... al meu.

– O-ho, a spus accentuând a doua silabă. Un vânt nou, dacă citesc eu bine. Am râs.

– Nu poți ști niciodată.

Jos, în secția de curse, am găsit-o pe Dolly supraveghind mutarea mobilierului. Am întrebat-o ce se-ntâmplă și mi-a trimis un surâs radios.

– Se pare că ai rămas aici, nu afară. Doar ce-a sunat bătrânul și-a spus că trebuie să lucrezi undeva și l-am trimis pe Jones-puștiul sus să șterpească o masă de la "Persoane dispărute". Pentru moment, cam asta. O masă liberă aici nu există.

O serie de bocănituri afară au anunțat întoarcerea lui Jones-puștiul, urmate apoi de obiectul în speță, din placaj subțire, galben ca lămâia, de te lua cu greutate.

– Niciodată n-am să știu cum tipii ăștia reușesc să găsească o persoană dispărută. Pariez că n-au să fie în stare să-și găsească nici pastrama dispărută.

A plecat și s-a întors imediat cu un scaun.

– Câte fac eu pentru tine, a spus el așezându-i în fața mea. O pasăre mică, spălăcită stă ghemuită pe un taburet în biroul dactilografelor. I-am făcut un pic de curte.

– Aici ar fi necesar ceva mai mult mobilier, am murmurat eu.

– Nu fi caraghios, a spus Dolly. De fiecare dată când bătrânul cumpără un birou nou, angajează doi funcționari. Când am venit prima oară aici, acum cincisprezece ani, fiecare aveam câte o cameră, fie că mă crezi sau nu...

Biroul rearanjat s-a liniștit din nou, cu masa mea plantată într-un colț, lângă biroul lui Dolly. M-am așezat la ea și am răspândit fotografiile să le sortez. Oamenii care developau și executau pozele agenției făcuseră o treabă excelentă, și mă uimea că reușiseră să scoată din micile negative poze de douăzeci și trei pe optsprezece, care se puteau citi foarte clar.

Le-am ales pe toate cele neclare, duplicatele de la expunerile greșite, le-am rupt și am pus bucățile în coșul de hârtii al lui Dolly. Au rămas cincizeci și una de poze reprezentând conținutul servietei diplomat a lui Kraye. Suficient de nevinovate pentru un ochi obișnuit, dar s-au dovedit a fi pură dinamită.

Cele două teancuri mari, sortate deja, erau certificatele de transfer ale acțiunilor Seabury și scrisori de la agentul de bursă al lui Kraye. Hârtiile intitulate HS am descoperit că sunt un rezumat sumar al certificatelor de acțiuni, așa că le-am adăugat la grămada respectivă. Mai rămăseseră fotografiile bancnotelor, a tranzacțiilor de acțiuni care nu aveau nimic de-a face cu Seabury și cu cele două foi cu cifre pe care le găsisem sub cartonul de scris, la fundul servietei.

Am citit toate scrisorile agentului de bursă, un bărbat numit Ellis Bolt, de

la firma Charing, Street și King. Bolt și Krays erau în relații prietenești; scrisorile aminteau uneori evenimente sociale la care se întâlniseră; dar majoritatea foilor bătute la mașină se refereau la validitatea și perspectivele diverselor acțiuni (inclusiv Seabury), cumpărări făcute sau propuse și referințe la impozit, taxa de timbru și comision.

Două scrisori erau scrise chiar de mâna lui Bolt. Prima, datată acum zece zile, spunea scurt:

Dragă H

Aștept cu interes știrile de vineri.

A doua, pe care Krays trebuie s-o fi primit în dimineața zilei când plecase la Aynsford, spunea:

Dragă H.

Am dat proiectul final în mâinile tipografilor și foile trebuie să fie gata până la sfârșitul săptămânii viitoare sau cel târziu marțea cealaltă. Două sau trei zile înainte de următoarea întâlnire, oricum. Cred că trebuie să iasă. Se va isca zarvă mare, dacă va fi o nouă încurcătură, dar sigur te vei îngriji de asta.

E.

– Dolly, pot să folosesc telefonul tău?

– Te rog.

Am sunat sus la "Bona Fides".

– Jack? Poți să-mi mai verifici încă o persoană? Ellis Bolt, agent de bursă, lucrează pentru o firmă Charing, Street și King.

I-am dat adresa.

– Este un prieten al lui Krays. Procedează cu aceeași discreție, te rog.

– E-n ordine. Te voi ține la curent.

M-am așezat privind fix la cele două scrisori părănd atât de inofensive.

"Voi aștepta cu interes știrile de vineri". Putea să însemne orice veste, la urma urmei. Dar, de asemeni, putea să-nsemne Știrile; și am auzit la radio vineri că se amână cursele de la Seabury, pentru că un camion cu chimicale se răsturnase și arsese gazonul.

Scrisoarea a doua fusese la fel de înșelătoare. Putea foarte ușor să se refere la o întâlnire a acționarilor la care o încurcătură trebuia evitată cu orice preț. Sau se putea referi la un concurs hipic – la Seabury – unde o altă încurcătură putea influența vânzarea acțiunilor.

Era ca și cum ai privi la o scamatorie: dintr-o parte vedeai imaginea normală a obiectului, dar din cealaltă – un trucaj.

Dacă era un șiretlic, domnul Ellis Bolt era băgat într-o acțiune penală până peste cap. Dacă era doar suspiciunea mea care sărea la concluzii grăbite, îi făceam o nedreptate strigătoare la cer unui agent cu o respectabilitate bine stabilită de-a lungul timpului.

Am luat telefonul lui Dolly din nou și am cerut un fir cu exteriorul.

– "Charing, Street și King", bună dimineața, a spus o voce domoală de femeie.

– O, bună dimineața. Aș vrea să aranjez o întâlnire cu domnul Bolt în legătură cu unele investiții. Ar fi posibil?

– Sigur că da. Aici este secretara domnului Bolt. Îmi puteți spune numele?

– Halley. John Halley.

– Sunteți un client nou, domnule Halley?

– Exact.

– Da. Bine. Domnul Bolt va fi la birou mâine după-amiază și vă pot fixa o întâlnire pentru ora trei și jumătate. Vă convine?

– Mulțumesc. Este perfect. Voi fi acolo la trei și jumătate.

Am pus receptorul jos și am aruncat o privire întrebătoare spre Dolly.

– Te deranjează dacă plec pentru restul zilei?

A zâmbit.

– Sid, scumpule, ești o dulceată, dar nu este nevoie să-mi ceri permisiunea. Bătrânul a dat de înțeles foarte clar că tu acum ești de capul tău. Nu trebuie să-mi dai socoteală nici mie, nici altcuiva din agenție, cu excepția bătrânului însuși. Îți garantez că niciodată nu l-am văzut dând cuiva atâta mână liberă până acum, dar iată că tu o ai, iubitule, așa că faci ceea ce îți place. Eu nu mai sunt șefa ta.

– Nu te superi? am întrebat.

– Nu, a spus căzută pe gânduri. Imaginează-ți că nu. Cred că ceea ce a vrut dintotdeauna bătrânul de la tine în această agenție a fost să-i fii asociat.

– Dolly! Eram uluit. Nu fi ridicolă.

– El nu mai e tânăr, a sublimat ea.

Am râs.

– Așa că și-a ales un jocheu căzut la pământ să-l ajute să iasă la liman.

– El și-a ales pe cineva cu suficient capital să-i devină asociat, pe cineva care a fost în vârful unei profesii și are suficient timp să ajungă în vârful alteia.

– Bați câmpii, Dolly dragă. Ieri dimineața era cât pe ce să mă dea afară.

– Dar ești încă aici, nu-i așa? Mult mai aici decât ai fost vreodată. Și Joanie a spus că bătrânul a fost într-o bună dispoziție colosală după ce te-ai dus la el.

Am clătinat din cap râzând.

– Ești prea romantică. Jocheii nu se transformă în investigatori, cel mult în...

– Ei bine, în ce? a răspuns prompt.

– În vânzători la licitație eventual... sau în contabili.

A dat din cap.

– Tu deja ai devenit investigator, fie că o știi sau nu. Te-am urmărit în acești doi ani, ia aminte. Păreai că nu faci nimic, dar absorbeai tot ce te învățau detectivii ca un burete ce nu se mai satură de apă. Aș zice, Sid iubitule, că, dacă nu te păzești, vei rămâne aici, cu arme și bagaje tot restul vieții.

Dar n-am crezut-o și n-am dat nici o atenție vorbelor ei. Am zâmbit.

– Vreau să merg să arunc o privire asupra hipodromului Seabury în după-amiaza asta. Vrei să vii?

– Glumești? a oftat ea.

Teancul de corespondență era înalt de o palmă.

– Mi-ar fi picat bine un drum în racheta ta, la fel și puțin aer marin.

Am strâns fotografiile și le-am pus din nou în cutie, alături de negative. Era un sertar la masă și l-am tras să pun fotografiile înăuntru. Dar nu era gol. În el se aflau un pachet de sandviciuri, niște țigări și o sticlă plată, plină cu whisky. Am început să râd. Am spus:

– În curând, cineva va coborî ca o furtună de la "Persoane dispărute" spre a-și căuta "Prânzul dispărut".

Hipodromul Seabury era cam la un kilometru de mare. Dacă priveai înapoi de pe ultimul rând al tribunelor, vedeai bucla largă, argintie a Canalului Mânecii. Pe toată întinderea până la mare, de o parte și de alta a șoselei, erau îngrămădite șiruri de căsuțe care păreau să alerge spre țărm asemeni turmei din Gadara. În fiecare din ele un învățător pensionar sau un funcționar public, sau un preot sau văduvele lor gândeau la rădăcinile pe care și le smulseseră de oriunde fusese prea frig sau prea sumbru pentru vârsta lor și acum inhalau aerul cald, sărat al sudului.

Reușiseră. Făcuseră ceea ce voiseră dintotdeauna. Se retrăseseră într-un bungalou la malul mării.

Am intrat cu mașina prin porțile deschise ale hipodromului și am o oprit-o în fața camerei de cântărire. Coborând, mi-am dezmoțit picioarele și m-am îndreptat spre ușa administratorului hipodromului. Am bătut. Nici un răspuns. Am apăsat pe clanță. Era închis. Închise erau și camera de cântărire și toate celelalte.

Cu mâinile în buzunar am pornit-o spre rândul de sus al tribunelor să privesc hipodromul. Oficial Seabury era clasificat în grupa a treia, ceea ce însemna mai jos decât Doncaster și mai sus decât Windsor, atunci când fusese

să primească ajutor de la Betting Levy Board⁹.

Tribunele nu arătau de gradul trei; trepte de lemn, mai peste tot acoperișuri din tablă galvanizată, ondulată. Dar pista era o adevărată bucurie pentru un jocheu, și totdeauna mi s-a părut că este păcat că restul nu era la înălțime.

Nu se afla nimeni pe lângă tribune. Totuși, spre unul din capetele pistei, se zăreau câțiva oameni și un tractor și am pornit-o spre ei pășind dincolo de împrejmuire, direct pe iarbă. Pista era aproape perfectă pentru o cursă de noiembrie, moale, dar elastică sub picioare, tocmai bună pentru antrenorii tentați să-și trimită cât mai mulți cai la curse. În condiții obișnuite, așa era. Dar, așa cum stăteau lucrurile în momentul de față, mulți antrenori își trimiteau caii în altă parte. Un hipodrom care nu are afluență de concurenți nu are nici afluență de public. De câțva timp încasările pe bilete la Seabury scăzuseră, iar cheltuielile crescuseră; aici zăcea și sâmburele pierderii lui.

Gândind la trista poveste pe care o citisem în situația veniturilor și cheltuielilor lui, am ajuns la muncitorii care lucrau la pistă. Săpaseră o bună bucată din ea, și partea scoasă o încărcaseră în remorca unui tractor. Un miros pătrunzător, neplăcut plutea în aer.

O porțiune neregulată, pe o lungime de aproape treizeci de metri și întinzându-se pe aproape toată lățimea pistei, fusese arsă, complet distrusă, căpătând o culoare maronie. Mai puțin de jumătate din gazonul afectat fusese deja îndepărtat, rămânând la vedere noroiul gri, calcaros de dedesubt, și mai era încă o mare cantitate ce trebuia îndepărtată. Nu m-am gândit că nu se aflau suficienți oameni la lucru ca să fie vreo speranță că pista va fi refăcută pentru cursa ce urma să aibă loc doar peste opt zile.

– Bună ziua, le-am zis oamenilor, fără să mă adresez cuiva anume. Ce distrugere îngrozitoare!

Unul dintre ei și-a înfipt cazmaua în pământ și a venit spre mine ștergându-și mâinile de pantaloni.

– Ce dorești? m-a întrebat el fără prea multă politețe.

– Îl caut pe administratorul hipodromului. Căpitanul Oxon.

Vizibil, tonul lui a devenit mult mai politicos.

– Astăzi nu este aici, domnule. Hei!... nu ești Sid Halley?

– Exact.

A zâmbit. Tonul lui s-a schimbat din nou, devenind acum amical.

– Eu sunt șeful de echipă, Ted Wilkins.

Am strâns mâna care mi-o întinsese.

– Căpitanul Oxon este plecat la Londra. A spus că nu se va întoarce până

⁹ Comisia de încasare a pariurilor

măine.

– N-are importanță, am spus. Mă aflam doar pe aici, prin zonă, și m-am gândit să intru pentru o clipă să mă uit la bietul, bătrânul hipodrom.

S-a întors odată cu mine să privească dezastrul.

– Cumplit, nu-i așa?

– Ce s-a întâmplat exact?

– Cisterna s-a răsturnat pe drumul de acolo.

El a arătat cu mâna și ne-am pornit într-acolo pe marginea porțiunii săpate. Drumul, unul secundar, trecea foarte aproape de hipodrom, iar capătul pistei îl traversa, formând un larg semicerc. În timpul curselor suprafața dură a drumului era acoperită cu un strat gros din coajă de stejar sau turbă, ori rogojini groase, verzi, peste care caii galopau fără probleme. Deși nu era ideal, metoda se practica la multe hipodromuri din întreaga țară, faimosul Aintree se intersecta cu Melling Road, iar Ludlow le întrecia pe toate cu ale lui cinci traversări de șosele.

– Chiar aici, a spus Ted Wilkins, arătând cu mâna. Cel mai rău loc în care se putea întâmpla, chiar în mijlocul pistei. Chimicalele au curs pur și simplu din cisternă. Ea s-a răsturnat, și capacul de închidere s-a deteriorat lăsând totul să curgă.

– Cum s-a întâmplat? am întrebat. Accidentul, vreau să spun.

– Nimeni nu știe exact.

– Dar șoferul? El n-a murit, nu-i așa?

– Nu, nici măcar n-a fost rănit grav. Doar zguduit puțin. Dar nu și-a putut aminti ce s-a întâmplat. După lăsarea întinericului, niște oameni care veneau cu o mașină pe șosea au fost gata-gata să intre în cisternă. Ei l-au găsit pe șofer stând pe marginea drumului, ținându-se cu mâinile de cap și văitându-se. Se zice că ar fi vorba de un șoc. El și-ar fi lovit capul cumva când s-a răsturnat cu cisterna. Ce mă nedumirește este cum de-a ieșit atât de ușor, cabina era făcută aproape zob și peste tot erau geamuri sparte.

– Circulă frecvent cisterne pe aici? Dacă da, e mare noroc că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

– Nu circulau, a spus scărpinându-se în cap. Dar de vreun an sau doi trec pe aici aproape regulat. Știi, traficul pe șoseaua principală spre Londra a devenit o adevărată calamitate.

– O!... Aparținea unei firme locale, deci?

– Puțin mai jos, pe coastă. "Intersouth Chemicals", asta-i firma de care aparținea.

– Când crezi că se vor putea ține curse aici din nou? am întrebat întorcându-mă să privesc pista. Va fi gata până săptămâna viitoare?

S-a încruntat.

– Rămâne între noi, nu cred că este vreun strop de speranță. Așa cum i-am

spus căpitanului, ne trebuiau câteva buldozere, nu șase oameni cu cazmale.

– Și eu aș fi gândit la fel.

A oftat.

– Mi-a răspuns doar că nu ne putem permite buldozere și să tac, să-mi văd mai departe de treabă. Și asta am făcut. La ritmul în care se merge, până pe miercură viitoare abia dacă vom avea scos gazonul avariat.

– Asta înseamnă că nu mai rămâne deloc timp pentru aranjarea celui nou.

– Ar fi un miracol să fie doar pus, ce să mai vorbim de aranjat, a încuviințat el posomorât.

M-am aplecat și mi-am trecut mâna peste un petec de iarbă maro. Se descompunea și o simțeam lipicioasă. M-am strâmbat și șeful de echipă a râs.

– Oribil, nu-i așa? Și pute, nu glumă.

Mi-am dus degetele la nas, și mai bine n-aș fi făcut-o.

– A fost la fel de incert ca acum chiar de la început?

– Da, exact. Fără nici o speranță.

– Bine, nu-ți voi mai răpi din timp, am spus zâmbind.

– Îi voi spune căpitanului Oxon că ai fost pe aici. Păcat că nu l-ai găsit.

– Nu-l mai deranja. Acum probabil că are atâtea pe cap.

– A naibii lovitură, una după alta.

S-a întors la cazmaua și la sarcina lui ingrată, iar eu am apucat-o pe același drum de vreo jumătate de kilometru, direct spre tribunele pustii.

Am ezitat o clipă în fața camerei de cântărire întrebându-mă dacă să deschid și să intru, dar știam că doar nostalgia mă îndemna să fac asta, și nu convingerea că ar merita investigația. Cred că totdeauna a existat tentația de a folosi deprinderi profesionale dubioase pentru satisfacerea propriilor plăceri. Așa cum doctorii inhalează eter. Eu m-am mulțumit doar să-mi arunc ochii pe fereastră.

Camera de cântărire pustie părea aceeași dintotdeauna: o dușumea de scândură neacoperită, de o întindere considerabilă, cu o masă și câteva scaune drepte într-un colț și cântarul pe stânga. Cântarele de la cursele hipice nu erau toate la fel. Nu mai rămăsese nici unul din cele vechi, în care jocheii stăteau pe o platformă, iar greutatea era adăugată la un braț care se balansa. Întregul proces se derula mult prea încet. Acum erau, fie scaune atârinate de undeva de sus, în care te simțeai ca un sac cu cartofi, fie scaune fixate pe o platformă de metal, pe arcuri. În ambele cazuri greutatea era marcată rapid de un indicator ce se mișca circular pe cadranul unui ceas gigant. În esență un modern cântar de bucătărie, dar foarte mult mărit.

Cântarul de la Seabury era de tipul scaun pe o platformă metalică, pe care eu întotdeauna l-am găsit cel mai simplu de folosit. Mi-am amintit câteva din ocaziile când am stat pe acest cântar, înainte și după curse. Unele bune, altele

rele, așa cum se întâmplă de obicei la curse.

Ridicând din umeri, m-am îndepărtat. M-am gândit că nu voi mai sta acolo niciodată. Și nu vor mai fi nici palpitații fără rost.

M-am urcat în mașină, m-am îndreptat spre cel mai apropiat oraș căutând sediul firmei "Intersouth Chemicals", iar o oră mai târziu discutam cu directorul de personal. I-am explicat că eram doar în trecere și, în numele "Comitetului Național de Vânătoare", voiam să aflu dacă șoferul cisternei se însănătoșise pe deplin sau dacă își mai amintise ceva despre accident.

Directorul, gras și peste cincizeci de ani, era amabil, dar nu m-a putut ajuta.

– Smith a plecat, a spus el scurt. I-am dat câteva zile să se refacă după accident și s-a întors ieri. Ne-a spus că soția lui nici nu se gândește să-l mai lase să transporte chimicale, așa că își fac bagajele și pleacă.

Se simțea mâhnire în vocea lui.

– Era de multă vreme aici? l-am întrebat plin de înțelegere.

– De aproape un an.

– Un șofer bun, presupun?

– Da. La media cerută de această slujbă. Știți, trebuie să fie șoferi buni, altfel nu-i angajăm. Smith era corespunzător, dar cu nimic ieșit din comun.

– Și, realmente, nu știți ce s-a întâmplat?

– Nu, a oftat el. E greu să răstorni o cisternă. Nu s-a putut constata nimic, nici la cercetarea la fața locului. Drumul era acoperit cu ulei, benzină și chimicale. Dacă au fost cumva urme, de derapare vreau să spun, ele n-au rămas după ce-a venit depanarea să ridice cisterna, iar drumul a fost curățat.

– Cisternele dumneavoastră recurg des la această rută?

– Au început s-o folosească destul de recent, dar, după cele întâmplate, au abandonat-o. De fapt, dacă-mi amintesc bine, chiar Smith a descoperit-o. Traversând hipodromul se evitau câteva blocări la intersecții, cred. Știu că unii dintre șoferi au găsit ideea bună.

– Deci ei traversau Seabury regulat?

– Sigur, deseori. Linie dreaptă spre Southampton și circulară spre rafinăria de petrol de la Fawley.

– Aha! Exact, ce transporta cisterna lui Smith?

– Acid sulfuric. Este folosit la rafinarea petrolului, printre altele.

Acid sulfuric. Dens, uleios, corosiv până la ardere. Nimic mai mortal și rapid nu se putea turna peste gazonul de la Seabury. S-ar fi putut alerga, dacă ar fi fost o substanță chimică mai blândă, s-ar fi pus nisip sau scoarță de stejar peste iarba compromisă, și cursele s-ar fi ținut. Dar nimeni nu riscă să-și trimită calul pe un teren îmbibat cu vitriol.

I-am spus:

– Ați putea să-mi dați adresa lui Smith? Am să trec pe acolo să văd dacă i-a revenit memoria.

– Sigur.

A căutat într-un dosar și a găsit-o.

– Spuneți-i că se poate întoarce la slujbă, dacă-l interesează. Și-a mai anunțat, cineva demisia în dimineața asta.

I-am promis că-i voi transmite, i-am mulțumit și am plecat spre adresa lui Smith, care s-a dovedit a consta din două camere la etaj, într-o casă de la marginea orașului. Dar Smith și soția lui nu mai locuiau în ele. Împachetaseră și plecaseră ieri. Am aflat-o de la o tânără cu părul prins în spelci. Nu, ea nu știa unde plecaseră. Nu, nu lăsaseră nici o adresă și, dacă eu aș fi fost în locul ei, nu mi-aș fi făcut nici o grijă în legătură cu sănătatea lui, pentru că el răsese, băuse și ascultase discuri tot timpul după ziua accidentului, traumatismul lui vindecându-se de la sine foarte repede. Când ea se plânsese de zgomot, el îi spusese că era normal să petreacă, pentru că scăpase de la moarte.

Se lăsase întunericul și am condus încet spre Londra orbit de farurile de la mașinile ce veneau fără întrerupere din sens invers. Înapoi spre apartamentul meu, într-un bloc modern, la numai câțiva pași de la birou, apoi jos – pe panta din garajul de la subsol, și sus – în lift, spre etajul cinci și, în sfârșit, acasă.

Aveam două camere, dormitorul și camera de zi, orientate spre sud, și vizavi de ele alte două, baia și bucătăria, cu ferestrele spre curtea interioară. Un loc plăcut, înșorit, cu mobilă de culoare deschisă, iar restul pe culori reci, încălzire centrală, iar curățenia era inclusă în prețul chiriei. Săptămânal sosea comanda de alimente direct în bucătărie, printr-o amenajare specială făcută în perete, iar gunoiul dispărea printr-un tobogan. Existență modernă. Fără agitație, fără mizerie, fără bătaie de cap. Și, după Jenny, al dracului de singur.

Nu că ea ar fi fost vreodată aici, pentru că nu fusese. Casa din satul Berkshire, unde locuisem cel mai mult, fusese mai degrabă un câmp de luptă și, când ea plecase, o vândusem și fusese ca o eliberare. În apartament mă mutasem la scurt timp după intrarea la agenție, pentru că era aproape. Era scump într-adevăr, dar economiseam transportul.

Am amestecat brandy cu cuburi de gheață și apă, m-am așezat într-un fotoliu comod, cu picioarele pe birou și am început să mă gândesc la Seabury. Seabury, căpitanul Oxon, Ted Wilkins; Intersouth Chemicals și un șofer numit Smith.

După asta am început să mă gândesc la Kraye. Nimic plăcut în legătură cu el, absolut nimic. O pojghiță netedă, dubioasă, de sofisticare, mascând-o lăcomie feroce; o pasiune dementă pentru cristale, idem pentru pământ; obsesia curățeniei trupului spre a compensa abjecția minții; perversiuni sexuale; și plăcerea anormală de a privi fericit o mână schiloadă și *apoi de a o lovi*.

Nu, nu era absolut nimic care să-mi placă la Howard Kraye.

VII

Chico, am spus, cum răstorni un camion pe un loc dinainte stabilit?

– Ce? Asta e ușor. Nu-ți trebuie decât un mecanism solid de ridicare. Un troliu hidraulic mare. O macara. Ceva de felul ăsta.

– Cât timp îți ia?

– Adică, dacă macaraua și camionul sunt amândouă deja aranjate?

– Da.

– Doar un minut sau două. Ce fel de camion?

– O autocisternă.

– De petrol?

– Un pic mai mică decât cisternele de petrol. Mai degrabă de mărimea unei cisterne de lapte.

– Cât un sărutat de mână. Ține cont că ele au centrul de gravitate jos. Nu e necesară decât o ridicare zdravănă. Dar, în orice caz, e foarte ușor.

M-am întors spre Dolly:

– Chico este ocupat astăzi, sau te-ai putea dispensa de el?

Dolly s-a aplecat în față, rozând capătul unui creion și a privit în programul zilei. Bluza-i decoltată își etala punctele de susținere.

– Aș putea trimite pe altcineva la Kempton...

A prins direcția ochilor mei, a râs și s-a tras înapoi cu un centimetru.

– Da, poți să-l iei.

I-a aruncat lui Chico o privire plină de căldură.

– Chico, am spus, mergi la Seabury și vezi dacă poți afla ceva despre vreun mecanism de ridicat care să fi fost văzut pe lângă hipodrom vinerea trecută... bungalourile acelea mici sunt pline de oameni care n-au altceva de făcut decât să se uite la lumea care trece... poți să verifici dacă a fost închiriat ceva pe plan local, dar cred că asta este mai puțin probabil. Drumul trebuie să fi fost închis pentru câteva minute înainte ca cisterna să se răstoarne. Vezi dacă poți găsi pe cineva care să fi observat ceva de natura asta... indicatoare de interdicție, de exemplu. Și după asta mergi la primărie și vezi dacă poți afla din hărțile lor vechi ceva în legătură cu canalele de scurgere.

I-am povestit despre deteriorarea canalului de scurgere care făcuse un adevărat dezastru dintr-o cursă de garduri, ca el să știe ce să caute pe hărți.

– Și fii discret.

– Învăță oul pe găină, a spus el zâmbind.

– Cel pe care-l filăm este o brută.

– Și nu vrei ca el să ne miroase că ne ținem de coada lui?

– Foarte exact.

– Micul Chico poate să-și poarte singur de grijă, a spus el.

După ce Chico a plecat, l-am sunat pe lordul Hagbourne și i-am descris în termeni foarte exacți starea pistei de la Seabury.

– Ceea ce le-ar trebui este un echipament adecvat de scoatere a pământului, rapid, și, se pare, că nu mai sunt fonduri cu care să fie plătit. N-ar putea Levy Board...?

– Levy Board nu este zâna cea bună, m-a întrerupt el. Dar voi vedea ce se poate face. Mai puțin de jumătate curățat, zici? Hm... Totuși, am înțeles că Oxon a dat toate asigurările lui Weatherbys că pista va fi gata până la întâlnirea următoare. S-a răzgândit?

– Nu l-am văzut, domnule. Era plecat pentru toată ziua.

– A!

Vocea lordului Hagbourne a devenit puțin mai rece.

– Deci nu el te-a rugat să-mi ceri ajutorul?

– Nu.

– Atunci nu văd cum aș putea interveni. Ca administrator al hipodromului, este responsabilitatea lui să hotărască ce se poate face și ce nu se poate, și cred că trebuie să lăsăm lucrurile ca atare. Mda. Și, bineînțeles, el se va consulta cu directorul tehnic dacă are nevoie de vreun sfat.

– Director tehnic este domnul Fotherton, care locuiește la Bristol. El este și acolo director de hipodrom și este ocupat cu întâlnirile de acolo, de mâine și de luni.

– A, da, ai dreptate.

– Ați putea să-l sunați pe căpitanul Oxon neoficial, doar să-l întrebați cum merg lucrurile, am sugerat eu.

– Nu știu...

– Bine, domnule, aveți cuvântul meu că, dacă lucrurile continuă să lăncezească la fel, nu se va ține nici o cursă săptămâna viitoare la Seabury. Căpitanul Oxon nu cred că-și dă seama cât de încet sapă oamenii aceia.

– Trebuie să-și dea seama, a protestat el. A dat toate asigurările lui Weatherbys...

– O altă amânare de ultimă oră va termina Seabury definitiv, am spus pe un ton ceva mai ridicat.

A urmat o scurtă pauză. Apoi a adăugat resemnat:

– Da. S-ar putea. Bine. Îi voi întreba pe căpitanul Oxon și pe domnul Fotherton dacă sunt mulțumiți de cum merg lucrurile.

N-am reușit să-l împing la vreo acțiune mai directă decât asta, ceea ce categoric nu era suficient. Cred că protocolul va duce hipodromul Seabury la

moarte.

Monopolizând telefonul lui Dolly, am sunat în continuare poliția din Epping și am vorbit cu inspectorul șef, Cornish.

– Ceva vești noi despre Andrews? l-am întrebat.

– Cred că interesul dumitale este foarte îndreptățit.

Chicotul lui s-a auzit pe fir.

– Am aflat că el într-adevăr avea o soră. Am chemat-o ieri la o anchetă pentru identificarea cadavrului, ca rudă apropiată, dar, să-ți spun drept, n-a făcut-o. A aruncat o privire asupra rămășițelor la morgă și a căzut pe dușumea vomând.

– Biata fată, nu-i vina ei.

– Nu. Nu mai părea în stare să mai identifice pe nimeni. Dar noi aveam identificarea sigură făcută de dumneata, așa că n-am fost așa de câinoși la inimă s-o mai punem să intre din nou înăuntru.

– Cum a murit? Ați aflat?

– Da, am aflat. A fost împușcat pe la spate. Glonțul a ricoșat într-o coastă și s-a oprit în stern. Am chemat experții să-l compare cu cel scos din pereții biroului vostru. Glonțul dumitale a fost puțin strivit de zid, dar nu există nici un dubiu că sunt identice. A fost omorât cu arma cu care el a tras în dumneata.

– Și s-a găsit acolo sub el?

– Nici urmă de ea. S-a clasat la crimă făcută de persoane necunoscute. Și, între noi fie spus, așa va rămâne probabil. Nu avem un indiciu concludent.

– Ce indiciu aveți? am întrebat.

Vocea lui trăda un ușor zâmbet.

– Numai ceva ce ne-a spus sora lui. Ea are o garsonieră în Islington și el a petrecut acolo seara dinainte de pătrunderea în localul vostru. I-a arătat arma. Ea spune că era foarte mândru că o avea; aparent, el era un naiv. Tot ceea ce i-a spus el era că un barosan i-o împrumutase să meargă să aducă ceva și el urma să împuște pe oricine i s-ar fi pus în cale. Ea nu l-a crezut. Spunea că el întotdeauna născocea povești, toată viața făcuse astfel. Așa că nu l-a întrebat nimic despre barosan, nici despre unde urma să meargă, nici despre orice altceva.

– Cam indiferentă, am spus. Cu o armă încărcată chiar sub nasul ei!

– După spusele vecinilor, ea era mult mai interesată de șirul neîntrerupt de bărbați ce o vizitau decât de ceea ce făcea fratele ei.

– Oameni de zahăr, vecinii.

– Cred și eu. În orice caz, noi am verificat pe oricine am putut găsi și care-l văzuse pe Andrews în săptămâna în care te-a împușcat, dar el n-a spus nimănui nici un cuvânt despre o armă, sau despre un barosan, sau despre un comision în Cromwell Road.

– Nu s-a mai întors la sora lui după aceea?

– Nu, ea-i spusese că așteaptă un musafir.

– La ora unu noaptea? Vecinii probabil că aveau dreptate. Ați verificat și lumea curselor? Andrews era destul de bine cunoscut acolo, era un fel de comisionar ocazional folosit în mici găinării.

– Da, în principal acolo am încercat. Fără nici un rezultat. Toată lumea părea surprinsă ca o persoană atât de inofensivă să fie omorâtă.

– Inofensiv!

A râs.

– Dacă dumneata nu l-ai fi considerat inofensiv, nu i-ai fi ieșit în cale.

– Așa-i, am spus tulburat. Dar acum văd un ticălos în fiecare cetățean respectabil. Este foarte neplăcut.

– Majoritatea dintre ei sunt ticăloși, într-un fel sau altul, a spus el amuzându-se. Altfel noi n-am avea de lucru. Apropo, ce părere ai de șansele lui Sparkle anul acesta la Hennessy?..

Când, în cele din urmă, am pus telefonul jos, Dolly l-a înșfăcat cu un sarcastic "Te deranjează?" și i-a cerut centralistei să-i dea trei numere unul după altul, "fără întreruperi din partea lui Halley". Am zâmbit, am scos pachetul cu fotografii din sertarul mesei de placaj și m-am uitat peste ele din nou. Nu-mi spuneau nimic în plus față de până acum. Scrisorile lui Ellis Bolt către Kraye. Acum aveai impresia că este ceva, acum nu mai era nimic. Un ticălos în fiecare cetățean respectabil. Trebuie să joci cât mai secret, mi-am spus, cu cărțile cât mai aproape de piept, în eventualitatea că ochii care privesc peste umărul tău te-ar trăda. Mă întrebam de ce mă obseda un vag sentiment de neliniște și, iritat, am decis că glonțul ce-mi trecuse prin stomac mă făcuse nervos.

Când Dolly a terminat convorbirile, i-am luat receptorul din mână și l-am sunat pe agentul meu bancar.

– Domnul Hopper? Aici este Sid Halley... da, bine, mulțumesc, dar dumneavoastră? Bun. Acum, ați vrea să-mi spuneți cât am în ambele conturi, curent și cel purtător de dobândă?

– În momentul de față sunt destul de prospere, mi-a răspuns cu vocea lui gravă de bas. Ați avut numeroase dividende în ultimul timp. Așteptați o clipă și voi trimite după cifrele exacte.

S-a auzit departe vorbind cu cineva, după care a revenit.

– Este timpul să reinvestiți o parte din ele.

– Eu chiar am în minte niște investiții, am încuviințat. Chiar asta voiam să discut cu dumneavoastră. Plănuiesc să cumpăr câteva acțiuni, de data aceasta de la un agent de bursă, nu prin bancă. Ăă... vă rog, să nu credeți că sunt nemulțumit; cum aș putea fi, când ați acționat atât de bine pentru mine? Este ceva legat de munca mea la agenție.

– Nu-i nevoie să-mi spuneți mai mult. Ce doriți exact?

– Ei bine, să vă dau ca relație, am spus. În mod cert el va cere o persoană care să dea relații, dar v-aș fi foarte recunoscător, dacă ați rămâne într-un cadru cât mai strict financiar posibil. Nu menționați nimic despre ocupația mea trecută sau prezentă. Asta este foarte important.

– Atunci n-o voi face. Altceva?

– Nimic... o, ba da. Eu m-am prezentat ca John Halley. Vreți să vă referiți la mine în felul acesta, dacă ia legătura cu dumneavoastră?

– E-n ordine. Aștept cu nerăbdare să aud într-o zi despre ce este vorba. De ce nu treceți pe la mine? Am câteva trabucuri foarte bune.

Vocea profundă era amuzată.

– A, iată cifrele.

Ei mi-a citit totalul care era mai mare decât mă așteptasem. Starea asta fericită nu va dura foarte mult, am reflectat eu, dacă va trebui să trăiesc timp de doi ani fără nici un salariu de la Radnor. Și vina nu era a nimănui, decât a mea.

Dându-i lui Dolly înapoi telefonul cu o plecăciune ironică, am urcat la "Bona Fides". Jerseul lui Jack Copeland de culoarea nămolului avea o cârpitură pe piept, cusută cu albastru deschis, și elasticul începuse să se deșire pe șold. El trăgea de firul liber, făcând ca totul să arate și mai rău.

– Ai ceva despre Krays? l-am întrebat. Sau este prea devreme?

– Cred că George are ceva în preliminarii, a răspuns el. Are cineva o foarfecă?

O bucată bună din jerseu se deșirase.

– Să-l ia dracu!

Râzând m-am îndreptat spre masa lui George. Preliminariile constau dintr-o foaie de hârtie, cu note scrise de mână în stilul foarte concentrat al lui George. Începea cu: "Căs. leg., 2 ani, 2 ant, 1 div, 1 sin" și continua cu o listă de nume și date.

– Ei?

– Ei da. A zâmbit. Krays s-a căsătorit legal acum doi ani cu Doria Dawn, născută Easterman. Anterior el a mai avut două soții. Una s-a sinucis; cealaltă a divorțat din motive de cruzime.

A arătat cu degetul spre nume și date.

– Foarte clar, am încuviințat. Când știi mai în detaliu?

– Dacă n-ai fi atât de nerăbdător, ai avea un raport inteligibil bătut la mașină. Dar, pentru că tot ești aici... A continuat, arătând spre partea de jos a paginii. Geologii îl cred puțin excentric... cuarțurile nu au o valoare intrinsecă, majoritatea sunt prea comune, cu excepția pietrelor prețioase, dar Krays bate drumurile și încearcă să le cumpere dacă-i cad cu tronc la inimă. Cei de la Muzeul de Geologie îl știu destul de bine. Dar nici o șoaptă despre vreo treabă

murdară. Cluburile... el este înscris la acestea trei, nu este foarte iubit, dar majoritatea membrilor îl cred un tip ce se face remarcant, vorbește foarte frumos. Practică jocuri de noroc la Crockfords, destul de cumpătat, fără câștiguri sau pierderi de anvergură. Călătorește totdeauna la clasa întâia, de obicei cu vaporul, nu cu avionul. Fără slujbă sau profesie, nu poate fi deci găsit pe vreo listă universitară sau a altor profesii. Se crede că trăiește din investiții, jucând la bursă etc. Nu prea iubit, dar majoritatea îl consideră un om deștept, cultivat, iar unul sau doi îl consideră un fanfaron ipocrit.

– Nici un amestec în vreo escrocherie?

– Nimic. Vrei să merg mai în profunzime?

– Dac-o poți face fără să te simtă.

George a încuviințat din cap.

– Vrei să-i pun și filaj?

– Nu, nu cred. Nu în momentul de față.

Un filaj permanent era dificil pentru detectiv și costisitor pentru client, lăsând la o parte riscul de a fi observat de cel urmărit și astfel avertizat asupra pericolului.

– Ceva despre trecutul lui? am întrebat.

George a clătinat din cap.

– Nimic. Nimeni din cei ce-l cunosc acum nu-l știu de mai mult de zece ani. Fie că nu s-a născut în Marea Britanie, fie că numele de naștere n-a fost Kraye. Nu i se cunosc rude.

– Te-ai descurcat admirabil, George. Toate astea într-o singură zi.

– Relații, amice, relații. O mulțime de telefoane, puțin pe la crâșmă, un pic de bârfă cu furnizorii locali. Nimic deosebit.

Jack, într-o dispoziție proastă, cu degetele vârate în plasa de păianjen ce mai rămăsese din jerseul iui, m-a privit pe deasupra ochelarilor și mi-a spus că preliminarilor asupra lui Bolt nu existau deocamdată, pentru că fostul sergent Carter, care se ocupase de el, nu telefonase.

– Dacă sună, anunță-mă, da? Am o întâlnire cu Bolt la trei și jumătate. Mi-ar fi mai la-ndemână să știu câte ceva despre el înainte de a pleca.

– O.K.

După asta am coborât în secția de curse și am privit pe fereastră vreo jumătate de oră, urmărind viața ce pulsa în Cromwell Road și întrebându-mă ce soi de talmeș-balmeș voi face din investigația Kraye. Un junior ia Grand National¹⁰, asta eram, am gândit dezamăgit. Deși, dacă te gândești, călărisem cândva ca junior la National și mă descurcasem. Ușor înveselit am luat-o pe Dolly

¹⁰ Cea mai renumită cursă cu obstacole din Marea Britanie, desfășurată pe o pistă de 7 km la Aintree, Liverpool

la un sandvici și o băutură la expresul de la Air Terminal¹¹, unde am stat și am invidiat oamenii care plecau în călătorii. Era atâta speranță pe fețele lor, de parcă zburând ar fi putut lăsa toate necazurile pe pământ. Doar o iluzie, am gândit posomorât. Necazurile zboară odată cu tine; o povară pe suflet... o infirmitate pe care o ascunzi.

Am râs și am glumit cu Dolly ca de obicei. Ce altceva puteam face?

Firma "Charing, Street și King" ocupa două camere într-un bloc imens de birouri aparținând altei firme mai mari și era formată doar din Bolt, un funcționar și o secretară.

Mi s-a arătat ușa de la biroul secretarei și am intrat într-o cameră cât o boxă, cenușie, posomorâtă, ordonată, cu lumini reci fluorescente și o fereastră anostă prin care se profila o scară de incendiu. O femeie stătea la un birou lipit de peretele din dreapta, cu fața spre fereastră și cu spatele spre mine. La un metru de scaunul ei se afla o ușă cu numele lui Bolt pe o plăcuță de sticlă mată. M-am gândit că era foarte bizar plasată în cameră, dar poate că îi plăcea să stea în curent și să se întoarcă de fiecare dată când cineva intra înăuntru.

Totuși nu s-a întors. Abia dacă și-a mișcat capul spre mine și a spus:

– Da?

– Am o întâlnire cu domnul Bolt, am spus, la trei și jumătate.

– O, da, dumneavoastră trebuie să fiți domnul Halley. Vă rog să luați loc. Am să văd dacă domnul Bolt vă poate primi.

A arătat spre un scaun ce se afla la un pas în fața mea și a apăsător pe un buton de pe birou. În timp ce o ascultam spunându-i domnului Bolt că eram acolo, cu aceeași voce liniștită pe care i-o auzisem la telefon, am avut timp să observ că era trecută de treizeci și cinci de ani, era suplă, dreaptă, cu o șuviță de păr negru, neondulat, căzându-i pe obraz. În orice caz, era o coafură prea tinerească pentru vârsta ei. N-avea nici un inel pe degete și nici lac pe unghii. Hainele-i erau de culoare închisă și neinteresante. Părea că făcea o încercare deliberată de a fi neatractivă, deși, când s-a întors pe jumătate și mi-a spus că domnul Bolt mă primește, profilul ei era destul de plăcut. Am primit licărirea unui ochi căprui, repede lăsat în jos, începutul unui zâmbet pe buzele-i palide și, din nou, direct ceafa.

Nedumerit am deschis ușa domnului Bolt și am pășit înăuntru. Biroul lui nu era mult mai inspirat decât antecamera; era mai mare și pe linoleum, avea un covor nou, verde, pătrat, dar pereții gri și o ordine monotonă creau nota

¹¹ Capăt de linie în oraș pentru autobuzele de la și pentru aeroport

dominantă. Prin cele două ferestre apărea panorama ceva mai îndepărtată a scării de incendiu de la clădirea de peste drum. Dacă o ambianță obișnuită, monotonă însemna respectabilitate, Bolt era un foarte onest agent de bursă; și Carter, care mă sunase chiar înainte de a pleca, nu găsisese nimic care să sugereze altceva.

Bolt era la biroul său în picioare și mi-a întins o mână. I-am strâns-o, mi-a arătat un scaun pe care să stau și mi-a oferit o țigară.

– Nu, mulțumesc. Nu fumez.

– Norocos om, a spus el blajin, scuturând scrumul celei pe care o fumase pe jumătate și reaşezându-și trupul mătăhălos, în haine în dungi, înapoi pe scaun.

Fața lui era rotundă în fiecare punct, nas mare rotund, obraji rotunzi, bărbie mare, rotundă. Nimic plat. Nici o structură osoasă nu se bănuia pe dedesubt. Avea sprâncene neobișnuit de groase, o gură mare, mobilă și o expresie infatuată de automulțumire.

– Ei bine, domnule Halley, eu sunt omul care intru direct în subiect. Cu ce vă pot fi de folos?

Avea o voce melodioasă și vorbea de parcă l-ar fi încântat timbrul ei.

I-am spus:

– O mătușă mi-a dat niște bani acum, preferând să nu mi-i lase prin testament și vreau să-i investesc.

– Înțeleg. Și ce te-a determinat să vii la mine? Te-a sfătuit cineva?...

Vocea i se stingea treptat în timp ce mă urmărea cu niște ochi ce nu-l arătau deloc a fi prost.

– Mi-e teamă... am ezitat zâmbind conciliant spre a atenua ofensa, că v-am ales, pur și simplu, la întâmplare. Nu cunosc nici un agent de bursă. Nu știam cum să găsesc unul, așa că am luat o carte de telefon pe profesii și am înfipt un ac pe lista de nume și a fost al dumneavoastră.

– A, a spus el patern, observând cât de prost îmi venea costumul lui Chico, nu cel mai bun, pe care-l împrumutasem cu această ocazie și ascultându-mi accentul din copilărie, la care revenisem.

– Mă puteți ajuta? l-am întrebat.

– Cred că da, cred că da. Cât de mare este acest ăă... cadou?

Vocea lui era ușor condescendentă, chipul vag plictisit. Se gândea că-și irosea timpul.

– Cincisprezece mii de lire.

S-a înviorat imperceptibil.

– O, da, categoric putem face ceva cu asta. Acum, spune-mi, vrei o creștere a capitalului în primul rând, sau o rată înaltă a profitului?

M-am uitat la el nedumerit. Mi-a spus destul de exact diferența dintre cele

două, dar nu mi-a dat nici un sfat.

– Creșterea capitalului atunci, am spus tentat. Cu timpul se va transforma în avere pentru bătrânețe.

A zâmbit fără prea multă voioșie și a tras o foaie de hârtie spre el.

– Îmi spuneți numele complet?

– John Halley... John Sidney Halley, am spus întocmai.

– Adresa?

I-am dat-o.

– Și banca dumneavoastră?

I-am spus-o și pe aceasta.

– Mi-e teamă că voi avea nevoie de o referință.

– Ar putea s-o dea agentul meu bancar? l-am întrebat. Am un cont acolo de doi ani... el mă știe destul de bine.

– Excelent.

Și-a închis stiloul.

– Aveți vreo idee de vreo societate în care v-ar plăcea să vă plasați acțiunile sau lăsați la latitudinea mea?

– O, las în seama dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează. Vedeți, eu realmente nu știu nimic despre treburile astea. Doar că mi se pare stupid să las toți banii ăștia să zacă și să nu producă nimic.

– Da, da.

Îl plictiseam. M-am gândit amuzat că Charles m-ar fi apreciat că-i urmam strategia referitoare la frontul lipsit de importanță.

– Spune-mi, domnule Halley, cu ce vă ocupați?

– O... hm... lucrez într-un magazin, am spus. Magazin de articole bărbătești. Este foarte interesant.

– Sunt sigur că este.

A dat să caște, dar s-a oprit la timp.

– Sper să fiu avansat anul viitor, am continuat plin de zel.

– Splendid. Foarte bine.

Se săturase. S-a ridicat cu greu în picioare și m-a condus spre ușă.

– E-n ordine, domnule Halley. Voi investi banii dumitale în ceva sigur pentru dumneata, în acțiuni cu perspective de creștere, pe termen lung, și-ți voi trimite hârtiile la semnat la timpul convenit. Vei avea vești de la mine într-o săptămână sau zece zile. E-n ordine?

– Da, domnule Bolt, vă mulțumesc foarte mult, într-adevăr, am spus plin de respect.

A închis ușa încet în urma mea.

În antecameră erau acum două persoane. Femeia, tot întoarsă cu spatele, și un bărbat de vârstă mijlocie, mic de statură, cu o gură țuguiață afectat și

tendoane groase care-i împingeau gulerul departe de gât. Se vedea că este de-al casei și, aruncându-mi în treacăt o privire lipsită de interes, a intrat în biroul domnului Bolt. Funcționarul trebuie să fi fost.

Femeia bătea la mașină adrese pe plicuri. Cele vreo douăzeci pe care le bătuse zăceau în stânga ei, într-o grămadă gata să se prăvale; în dreapta – un dosar deschis, cu o listă de nume. Am privit nepăsător peste umărul ei și apoi cu un interes crescând. Lucra la prima pagină a listei cu acționarii de la Seabury.

– Doriți ceva, domnule Halley, m-a întrebat ea politicos, scoțând un plic din mașina de scris și introducând altul cu gesturi măsurate.

– Ăă... da, am spus timid.

Am ocolit pe lateral biroul ei, dar mi-am dat seama că nu se putea ajunge în fața lui; o masă mare, demodată, cu picioare lăbărțate, umplea tot spațiul dintre birou și perete. Am privit la acest aranjament cu o anume înțelegere și compasiune.

– Mă întrebam dacă ați putea fi atât de amabilă și să-mi spuneți câte ceva despre investirea banilor, lucruri de felul acesta. N-am vrut să-l deranjez pe domnul Bolt prea mult, el este un om ocupat. Și aș vrea să știu câte ceva despre asta.

– Îmi pare rău, domnule Halley. Și-a întors capul de la mine și s-a aplecat asupra acționarilor Seabury. Am de lucru, după cum vedeți. De ce nu citiți pagina financiară din ziare sau să cumpărați o carte cu acest subiect?

Aveam o carte "Schiță rezumat a legii societăților". Un lucru pe care-l aflasem din ea era că doar agenții de bursă – în afară de societatea implicată – puteau trimite circulare acționarilor. Era ilegal dacă o făceau cetățenii particulari. Ilegal pentru Kraye să trimită scrisori acționarilor Seabury oferindu-se să le cumpere acțiunile; legal pentru Bolt.

– Cărțile nu-ți explică atât de clar lucrurile cum o fac oamenii, am răspuns. Dacă acum sunteți ocupată, aș putea să mă întorc la sfârșitul programului și să vă invit la masă? V-aș fi foarte recunoscător dacă ați accepta, dacă ați găsi o posibilitate.

A cuprins-o un fel de tremur.

– Îmi pare rău, domnule Halley, dar mă tem că nu pot.

– Dacă ați vrea să vă uitați la mine ca să pot să vă văd fața, am spus, vă voi ruga din nou.

La aceasta, cu o mișcare bruscă și-a ridicat capul, dar, în cele din urmă, l-a întors și m-a privit.

Am zâmbit.

– Așa-i mai bine. Acum, ce-ați zice dacă ați ieși cu mine astă-seară?

– Ați ghicit?

Am dat din cap.

– Felul cum v-ați aranjat biroul... Veți veni?

– Tot mai doriți să vin?

– Bineînțeles. La ce oră terminați?

– Astă-seară în jur de șase.

– Voi reveni. Am să vă aștept jos în stradă, în fața intrării.

– E-n ordine, a spus. Dacă vreți cu tot dinadinsul, vă mulțumesc. Nu am nimic altceva pe astă-seară.

Ani de singurătate, fără speranță, răzbăteau crud prin simple cuvinte. Nimic altceva de făcut astă-seară sau în majoritatea serilor. Totuși, fața ei nu era înfiorătoare; nu era chiar așa de rău pe cât mă așteptasem. Pierduse un ochi și în locul lui avea unul fals. Fuseseră câteva arsuri pe o suprafață mare și câteva fracturi ale oaselor feței, dar chirurgia plastică reparase totul în mare parte și asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Cicatricele erau vechi. Rănile interioare erau cele care nu se vindecaseră.

Da... o știam din proprie experiență, dar la cu totul altă scară, mai mică.

VIII

A ieșit pe ușă la șase și zece, purtând un pardesiu de culoare închisă, cu o croială frumoasă, de bun gust, și cu o eșarfă simplă de mătase ce-i acoperea părul și se lega sub bărbie. Ascundea doar o mică parte din dezastru și, văzând-o astfel, lipsită de apărare, departe de ascunzișul ce și-l făcuse la birou, am avut o viziune clară și dureroasă a calvarului ce-l suferea în drumurile ei zilnice la și de la slujbă.

Nu se aștepta să fiu acolo. Când a ieșit, nu s-a uitat în jur să mă vadă, ci s-a îndreptat direct spre stația de metrou. Am urmat-o și i-am atins brațul. Chiar cu tocuri joase, era mai înaltă decât mine.

– Domnule Halley! a spus ea, nu credeam...

– Ce-ai zice mai întâi să bem ceva? Barurile sunt deschise.

– O, nu...

– Ba da. De ce nu?

Am luat-o de braț și am condus-o hotărât spre cel mai apropiat bar. Mobilier de stejar afumat, o lumină caldă, strângeri exuberante de mâini și un miros plăcut de trabucuri, rămas de la ora prânzului; un popas îmbietor pentru domnii din City, în drumul lor spre casă. Erau deja cam vreo jumătate de duzină, prosperi, în costume de culoare închisă, turnând sifon în băuturile lor alcoolice.

– Nu aici, a protestat ea.

– Aici.

Am tras scaunul să se așeze la o masă mică, în colț și am întrebat-o ce-ar

vrea să bea.

– Vin de Xeres...sec.

Am venit cu câte două pahare, vin de Xeres pentru ea, coniac pentru mine. Stătea incomod pe marginea scaunului și nu pe cel în care o așezasem. Se mutase astfel ca să fie cu spatele la toată lumea în afară de mine.

– Noroc, domnișoară... am spus ridicând paharul.

– Martin. Zanna Martin.

– Noroc, domnișoară Martin.

Timid, mi-a întors zâmbetul. Fața i se urâtea și mai rău: jumătate din mușchii de pe partea dreaptă desfigurată erau imobili și nu puteau ridica colțul gurii și nici încreți pielea din jurul ochilor. Dacă viața ar fi fost mai puțin vitregă cu ea, ar fi fost o femeie plăcută, sigură de ea, la cei aproape patruzeci de ani, cu un soț iubitor și o familie numeroasă; dar ani de durere copleșitoare o transformaseră într-o fată bătrână, timidă, retrasă, care se îmbrăca și se mișca de parcă ar fi vrut să nu fie observată de nimeni. Totuși, privind tristul travesti al feței ei, nu puteai nici să-i învinuiești pe tinerii care nu o luaseră de nevastă și nici pe ea s-o condamni pentru eforturile de a trece neobservată.

– Lucrezi de multă vreme pentru domnul Bolt? am întrebat-o, așezându-mă comod pe scaunul meu și urmărind-o cum treptat se relaxează pe al ei.

– Doar de câteva luni.

A vorbit o vreme despre slujba ei ca răspuns la întrebările mele pline de interes, dar, numai dacă nu juca teatru cu multă abilitate, nu era la curent cu nimic dubios petrecându-se la "Charing, Street și King". Am adus vorba despre plicurile pe care le scrisese și am întrebat-o ce era cu ele.

– Nu știu încă. Foile n-au sosit de la tipografie.

– Dar, oricum, cred că originalul l-ai bătut dumneata la mașină, am spus leneș.

– Nu, de fapt, cred că pe acela l-a bătut chiar domnul Bolt. Știți, din punctul ăsta de vedere, el îmi este de un mare ajutor. Dacă sunt ocupată, adesea își scrie singur scrisorile.

Le scrie, am reflectat. Le scrie, într-adevăr, Domnișoară Martin. În ceea ce mă privește, eram sigur. I-am adus încă un pahar de vin și i-am aflat părerea despre Bolt ca agent de bursă. Solid, spunea ea, dar nu foarte solicitat. Se părea că ea mai lucrase și pentru alți agenți de bursă și știa destule ca să-și poată face o opinie.

– Nu mai sunt mulți agenți de bursă care să lucreze pe cont propriu, mi-a explicat ea, și... ei bine... mie nu-mi place să lucrez într-un birou mare, vedeți, și este tot mai dificil să găsesc un serviciu care să mi se potrivească. Majoritatea agenților de bursă s-au unit într-o asociație de trei sau mai mulți; așa se reduc cheltuielile de întreținere teribil, bineînțeles, asta înseamnă și că ei pot să stea

mai mult la bursă.

– Unde sunt domnul Charing, domnul Street și domnul King? am întrebat-o.

Charing și Street erau morți, după câte înțelesese ea, iar King se retrăsese în urmă cu câțiva ani. Acum firma era formată pur și simplu numai din domnul Bolt. De fapt, ei nu-i plăcea că biroul domnului Bolt se afla în clădirea celeilalte firme. Nu era suficient de izolat, dar acest gen de aranjament se practică acum. Se reduc atât de mult cheltuielile de întreținere...

Când domnii din City au plecat mai toți spre casele lor, Zanna Martin și cu mine am părăsit barul și ne-am plimbat pe străzile pustii ale orașului îndreptându-ne spre Tower¹². Am găsit un restaurant mic, liniștit, în care ea a acceptat să luăm cina. La fel ca înainte, ea s-a îndreptat spre o masă din colț și s-a așezat cu spatele spre încăpere.

– Îmi plătesc partea mea, m-a anunțat ferm după ce a văzut prețurile pe lista de bucate. N-am știut că acest local este atât de scump, altfel nu te-aș fi lăsat să-l alegi... Domnul Bolt a menționat că lucrezi într-un magazin.

– Mai este și moștenirea mătușii, am subliniat eu. Cina este în contul mătușii.

A râs. Era un râs fericit, numai să n-o privești, dar m-am trezit că deja puteam să discut cu ea fără să mă gândesc permanent și conștient la fața ei. După foarte scurt timp, te obișnuiai cu ea. Cândva, m-am gândit, i-o voi spune.

Eram încă pe un regim sever, ceea ce făcea destul de dificilă o masă în societate, fără să mai ții cont și de mâna vârată în buzunar, dar mă puteam descurca cu o supă și cu un calcan de Dover, dezosat cu dexteritate de ospătar. Domnișoara Martin, dispărându-i inhibiția în mod vizibil, a comandat un cocteil de homari, mușchi de vacă și piersici în alcool de cireș amare. Am băut vin, cafea și coniac fără nici o grabă.

– O, a spus ea extaziată la un moment dat, este atâta vreme de când n-am mai avut așa ceva. Tatăl meu mă ducea la restaurant din când în când, dar după ce a murit el... totuși, nu pot să merg în locuri ca acesta de una singură... Uneori mănânc la un restaurant de lângă casă, cei de acolo mă cunosc... masa este foarte bună, într-adevăr, cotlete, ouă și cartofi pai... știi... lucruri de felul acesta.

Mi-o puteam imagina acolo, stând sigură, cu fața-i desfigurată spre perete. Solitara, nefericita Zanna Martin. Voiam să pot face ceva, orice, s-o ajut.

În cele din urmă, în timp ce-și învârtea lingurița în cafea, a spus simplu:

– A fost o rachetă asta. Și-a atins fața. Un foc de artificii. Sticla s-a răsturnat chiar în momentul pornirii și s-a îndreptat direct spre mine. Mi-a atins

¹² Turnul Londrei – ansamblu de clădiri pe malul de nord al Tamisei, în Londra, acum adăpostind bijuteriile coroanei etc, inițial fiind reședință regală și apoi închisoare pentru personalități politice.

umărul obrazului și a explodat... N-a fost vina nimănui. Aveam șaisprezece ani.

– Chirurгии au făcut o treabă bună, am spus.

A dat din cap zâmbind, zâmbetul tragic al infirmului.

– O treabă bună din ceea ce se putea face, cred, dar... ei au spus că, dacă racheta lovea cu doi centimetri mai sus, ar fi trecut, prin ochi, în creier și m-ar fi omorât. Deseori am dorit să se fi întâmplat așa.

Vorbea serios. Vocea ei era calmă. Consemna o stare de fapt.

– Da, am spus.

– E curios, dar aproape că uitasem de ea în seara asta și nu mi se întâmplă des când sunt cu cineva.

– Mă simt onorat.

Și-a băut cafeaua, a pus ceașca jos și m-a privit dusă pe gânduri. A spus:

– De ce îți ții mâna în buzunar tot timpul?

Explicația i-o datoram, totuși. Am pus mâna cu palma în sus pe masă, dorind să nu fi trebuit s-o fac.

– O! a exclamat ea surprinsă și apoi întorcându-se spre mine: Deci știi, într-adevăr, cum este. De-asta m-am simțit așa de... așa de în largul meu cu tine. Înțelegi.

Am dat din cap.

– Numai un pic. Eu am un buzunar, tu nu-l ai. Eu pot să mi-o ascund.

Mi-am întors mâna cu palma în jos (dosul palmei era mai puțin mutilat) și în cele din urmă mi-am pus-o în poală.

– Dar nu poți face cele mai simple lucruri, a exclamat ea.

Vocea îi era plină de milă.

– Nu poți să-ți legi șireturile la pantofi, de exemplu. Nu poți chiar nici să mănânci un cotlet la restaurant fără să rogi pe altcineva să ți-l taie.

– Taci, am întrerupt-o brutal. Taci, domnișoară Martin. Nu îndrăzni să-mi faci ceea ce nici tu însăși n-ai suporta să ți se facă.

– Milă..., a spus ea mușcându-și buzele și uitându-se la mine fix, nefericită. Da, este atât de ușor s-o acorzi...

– Și neplăcut s-o primești. Am zâmbit. Iar pantofii mei n-au șireturi. Ar fi și demodați pe deasupra.

– Știi foarte bine că și mine ce înseamnă, dar când este vorba despre altcineva, uiți.

Era foarte tulburată.

– Nu mai fi atât de nenorocită. A fost bunătate, compasiune.

– Crezi, a spus ea ezitând, că milă și compasiune înseamnă același lucru?

– Foarte adesea, da. Dar compasiunea este discretă, iar mila este fără tact.

O... îmi pare rău.

Am râs.

– Ei bine... a fost compasiune din partea ta să-ți pară rău că nu-mi pot tăia hrana, dar a fost lipsă de tact s-o spui. Exemplul cel mai bun.

– N-ar fi chiar atât de greu să ierți oamenii doar pentru că sunt lipsiți de tact, a spus ea pe gânduri.

– Nu, am încuviințat surprins. Cred că n-ar fi.

– S-ar putea să nu doară atât de mult... dacă o iei doar ca lipsă de tact.

– S-ar putea.

– Și curiozitatea... și asta ar putea fi mai de suportat, dacă te-ai gândi la ea doar ca proaste maniere, nu crezi? Vreau să spun că lipsa de tact și proastele maniere n-ar fi atât de greu de suportat. De fapt, s-ar putea chiar să-mi pară rău pentru ei, pentru că nu știu să se comporte mai bine. O, de ce n-am gândit așa cu ani în urmă, când îmi pare atât de simplu acum? Atât de înțelept!

– Domnișoară Martin, am spus cu recunoștință. Mai ia puțin coniac... Ești un salvator.

– Ce vrei să spui?

– Mila reprezintă proaste maniere și poți trece cu ușurință peste ea, după cum ai zis.

– Tu ai spus-o, a protestat ea.

– Pe cinstite, n-am spus-o, nu în felul acesta.

– E-n ordine, a zis ea veselă. Vom bea pentru o eră nouă. Un front curajos în fața lumii. Voi pune biroul înapoi, unde a fost când m-am angajat, cu fața spre ușă. Voi lăsa ca fiecare solicitant să mă vadă. Voi...

Vocea ei curajoasă aproape că s-a frânt.

– Voi avea doar o părere proastă despre manierele lor, dacă îmi arată mila prea deschis. Am hotărât.

Am mai băut puțin coniac. Mă întrebam în sinea mea dacă va fi la fel de hotărâtă mâine dimineață și m-am îndoit. Au fost atâția ani de ascundere. Părea că și ea gândea acum la fel.

– Nu știu dacă am s-o pot face singură. Dar, dacă tu îmi promiți ceva, atunci pot.

– Foarte bine, am spus neprevăzător. Ce?

– Nu-ți pune mâna în buzunar mâine. Las-o s-o vadă oricine.

Nu puteam. Mâine trebuia să merg la curse. Am privit-o îngrozit și numai atunci am înțeles, într-adevăr, ce avea ea de îndurat și cât o va costa să mute biroul la loc. Ea a văzut refuzul pe fața mea și parcă i s-ar fi stins o lumină în suflet. Veselia a dispărut și privirea înfrântă, lipsită de apărare, a reapărut, eliberarea se sfârșise.

– Domnișoară Martin... am înghițit în sec.

– N-are importanță, a spus obosită. N-are importanță. Și oricum, mâine este sâmbătă. Voi merge doar pentru puțină vreme, să văd corespondența și dacă

este ceva urgent din tranzacțiile de astăzi. N-ar avea nici un rost schimbarea biroului.

– Dar luni?

– Poate.

Însemna însă nu.

– Dacă-l vei schimba mâine și toată săptămâna viitoare, voi face ceea ce-mi ceri, am spus cutremurându-mă la gândul ăsta.

– Nu poți, a spus tristă. Văd că nu poți.

– Dacă tu poți și eu trebuie să pot.

– Dar nu trebuia să ți-o cer... dumneata lucrezi într-un magazin.

O, asta și uitasem.

– N-are importanță.

O reverberație din entuziasmul ei anterior încerca timid să-și croiască drum.

– Chiar vrei s-o faci?

Am încuviințat din cap. Voisem să fac ceva – orice – s-o ajut. Orice. Dumnezeu!

– Promiți? a întrebat ea neîncrezătoare.

– Da. Și tu?

– E-n ordine, a spus ea, hotărârea revenindu-i. Dar aș putea s-o fac, numai dacă știu că suntem tovarăși de vâsle... Așa, poți să te bizui pe mine.

Am achitat nota de plată și, deși ea a spus că nu era nevoie, am condus-o acasă. Am luat metroul spre Finchley. S-a îndreptat direct spre locul cel mai puțin luminat și s-a așezat cu partea nedesfigurată spre călători. Apoi a râs și s-a scuzat pentru că o făcuse.

– N-are importanță, am spus, era nouă începe de mâine și mi-am ascuns mâna ca un laș autentic.

Garsoniera ei era aproape de stația de metrou (deliberat a ales un drum scurt, am intuit) într-o casă mare, arătoasă, într-o zonă suburbană. În fața porții s-a oprit.

– Vrei... să... vreau să spun, ți-ar face plăcere să intri? Nu este foarte târziu... dar poate ești obosit.

Nu era nerăbdătoare, dar, când am acceptat, a părut încântată.

– Pe aici, te rog.

Am traversat o grădină mică și îngrijită ajungând la ușa de la intrare, vopsită în negru și împodobită cu bucăți de sticlă colorată, oribile. Domnișoara Martin scotocea la nesfârșit prin geantă după chei, iar eu meditam alene că m-aș fi descurcat cu această încuietore tot atât de repede precum o făcea ea, ca proprietar legal. Înăuntru era un hol călduros, cu un miros plăcut de aer proaspăt și, la capătul unui coridor, o ușă cu o tăbliță pe care scria: "Martin".

Garsoniera Zannei Martin era o adevărată surpriză. Confortabilă, spațioasă, mochetată, recent decorată și plină de viață, din cauza petelor de culoare. A aprins un lampadar și o lampă de masă, și a acoperit suprafața mare, întunecată a ferestrelor cu draperii portocalii. Încântată, mi-a arătat baia micuță, ruptă din cameră, și, lângă ea, bucătăria ca o cutie de chibrituri, ambele construite recent pe cheltuiala ei. Proprietarii casei erau foarte înțelegători, spunea ea. Foarte drăguți. Ea locuia aici de unsprezece ani. Era ca acasă.

Zanna Martin nu avea nici o oglindă în cameră. Absolut nici una.

S-a repezit în bucătăria micuță pentru o altă cafea. M-am așezat comod pe sofa modernă, confortabilă și o priveam cum, dintr-un obicei îndelungat, se apleca mai tot timpul înainte, astfel ca părul negru, bogat, care-i ajungea la umeri, să-i acopere fața. A adus tava, a pus-o jos și s-a așezat prudentă pe sofa, în dreapta mea. Nu puteai s-o învinuiești.

– Plângi vreodată? m-a întrebat pe neașteptate.

– Nu.

– Nici pentru că te simți frustrat?

– Nu. Am zâmbit. Jur.

A oftat.

– Eu plângeam foarte des. Deși acum nu mai plâng. Am trecut de anii tinereții, bineînțeles. Am aproape patruzeci. M-am resemnat că nu m-am căsătorit... Am știut că m-am resemnat când mi-am făcut baia și bucătăria. Până atunci, totdeauna mi-am spus că într-o zi poate... dar nu mai aștept nimic, absolut nimic.

– Bărbații sunt nebuni, am replicat complet anapoda.

– Sper că nu te deranjează că vorbesc astfel. Se întâmplă așa de rar să am pe cineva aici și practic niciodată cineva cu care să pot discuta.

Am stat o oră ascultându-i amintirile, experiențele, întreaga ei viață trăită în umbră. Ceea ce mi se întâmplase mie nu era nici cât a zecea parte din necazurile ei, mi-am spus-o muștrându-mă. Eu avusesem, pe departe, mult mai multe urcușuri decât coborâșuri.

În cele din urmă a spus:

– Cu tine cum s-a întâmplat? Mâna ta...

– O, un accident. O bucată ascuțită de metal.

O potcoavă de curse ascuțită ca un brici, de la piciorul unui cal galopând cu cincizeci de kilometri pe oră, ca să fiu mai exact. O lovitură puternică în timp ce mă rostogoleam pe pământ, după o căzătură ușoară. Unul din lucrurile astea.

Caii la curse au potcoave subțiri, ușoare, potcoave speciale, nu din cele grele pe care le poartă în mod obișnuit. Potcovarii le schimbă de fiecare dată înainte și după cursă. Unii antrenori economisesc câțiva șilingi folosind aceleași potcoave de curse mereu și mereu, și treptat marginea lor ajunge de subțirimea

lamei unui cuțit, dar un cuțit zimțat, nu neted. Taie adânc, ca o secure.

Când mi-am văzut încheietura mâinii jupuită, cu sângele țâșnind într-un jet puternic și cu oasele rupte, albe, am știut imediat că s-a zis cu mine ca jocheu. Dar nu renunțasem să sper și am insistat pe lângă medici să mi-o coasă, deși ei voiseră să mi-o taie chiar de-atunci. Niciodată n-am să mă mai pot folosi de ea, spuneau ei; și avuseseră dreptate. Prea multe tendoane și nervi fuseseră distruși. Mai târziu, de două ori i-am convins să încerce o sutură sau o grefă parțială, dar de ambele dăți fusese o agonie fără nici un folos. După aceea au refuzat să mai discute.

Zanna Martin a ezitat, era pe punctul de a cere amănunte, dar, din fericire, n-a făcut-o.

– Ești căsătorit? Eu am vorbit atât de mult despre mine, iar despre tine nu știu nimic.

– Soția mea este la Atena într-o vizită la sora ei.

– Ce frumos, a oftat ea. Aș vrea...

– Ai să te duci într-o zi, am spus ferm. Faci economii și te duci, într-un an sau doi. Într-o excursie circuit cu autocarul sau ceva de genul ăsta. Cu mai multă lume, în orice caz. Nu singură.

– Mi-a plăcut foarte mult seara asta. Mulțumesc pentru că ai ieșit cu mine.

S-a ridicat, mi-a strâns mâna convențional, fără a mai sugera o altă întâlnire. Atâta umilință, am gândit. Așa puține speranțe. Biată, biată domnișoară Martin.

– Măine dimineață, a spus timid la ușă.

– Măine, am încuviințat din cap, muți biroul acela. Și eu... eu promit să nu uit.

Am plecat acasă blestemând soarta care-mi trimisese pe cineva ca Zanna Martin. Eu mă așteptasem ca secretara de la "Charing, Street și King" să fie tânără, poate drăguță, o fată pe care s-o pot invita la un restaurant, la un film, să flirtez cu ea, fără prea mari implicații din nici o parte. În schimb, se părea că trebuie să plătesc mai mult decât aveam de gând pentru informațiile despre Ellis Bolt.

IX

– Știi, a spus lordul Hagbourne în mijlocul agitației de la cursele de pe Kempton, am discutat cu căpitanul Oxon și el este mulțumit de cum merg lucrurile. Realmente nu pot interveni mai mult. Cred că mă înțelegi.

– Nu, domnule, nu vă înțeleg. Nu cred că simțămintele căpitanului Oxon sunt mai importante decât hipodromul Seabury. Pista trebuie aranjată repede,

chiar dacă după aceasta înseamnă că se trece peste el.

– Căpitanul Oxon, a spus el cu o notă de sarcasm, știe mai multe despre slujba lui decât dumneata. Am încredere mai mare în asigurările lui decât în examinarea fugară a pistei făcută de dumneata.

– Atunci n-ați putea merge să vă convingeți personal? De vreme ce tot este timp.

Nu-i plăcea să fie împins. Mimica lui o spunea clar. Nici nu mai puteam să adaug altceva, fără să risc ca el să-l sune pe Radnor să suspende investigația.

– Aș putea... ăă... aș putea găsi ceva timp luni, a spus în cele din urmă, fără nici o tragere de inimă. Voi vedea. Ai găsit ceva concret care să susțină ideea că dificultățile de la Seabury sunt făcute cu premeditare?

– Nu încă, domnule.

– E puțin cam improbabil, asta-i părerea mea, a spus mânios. Am susținut asta de la bun început, dacă-ți amintești. Dacă nu aduci ceva cât de curând... știi, totul costă.

A fost întrerupt de un arbitru, care l-a luat pentru o problemă, lăsându-mă să reflectez mânios că până acum era o lipsă cumplită de probe de orice fel. Tot ceea ce aveam nu-mi era de folos.

George încă nu găsisese nici un clenci în respectabilitatea lui Kraye, fostul sergent Carter îl pusese pe – sub urmărire, și Chico se întorsese de la Seabury fără nici un rezultat pe toată linia.

Ne întâlnisem de dimineață în birou, înainte de a pleca la Kempton.

– Nimic, spusese Chico. Am făcut scurtă la limbă întrebând la fiecare casă de pe șosea. Toți au dat din umeri. Circulația pe drumul care traversează hipodromul n-a fost închisă, asta este sigur. Bineînțeles, traficul nu este prea aglomerat acolo. Am numărat. Cam patruzeci pe oră, în medie. Totuși, asta e suficient ca cel puțin câțiva din vecini să observe dacă s-ar fi întâmplat ceva ieșit din comun.

– A văzut cineva cisterna înainte de a se răsturna?

– În zilele noastre ei tot timpul văd cisterne. Ba mulți se și plâng de asta, din câte am înțeles. Nimeni n-a observat-o pe aceea, în mod special.

– Nu poate fi o simplă coincidență... chiar în acel loc, la acea oră și acolo unde avea să producă o distrugere considerabilă. Și șoferul împachetând și plecând o zi sau două după aceea, fără să lase nici o adresă.

– Și... Chico s-a scărpinat după ureche gânditor. Nici cu închirierea troluiului n-am avut noroc. Nu prea sunt din astea prin partea locului, iar pentru cele existente s-au dat explicații convingătoare. Nimeni din micile bungălouri n-a văzut ceva de felul ăsta, ci doar depanarea, care a venit să ridice cisterna.

– Ce este cu canalizarea?

– Nici o canalizare, a spus. O groapă pentru ziua Judecății de Apoi.

– Bun.

– Poți s-o mai spui o dată.

– Dacă ai fi găsit-o pe hartă, accidentul de la cursa de garduri ar fi fost autentic. Dar așa, miroase a capcană de tigru.

– Un pic de muncă cu cazmaua după lăsarea întinericului, nu? Vicleană treabă.

M-am încruntat.

– Da. Și trebuie să fi fost făcută cu mult înainte de cursă, pentru ca terenul să se așeze, să nu se observe conturul gropii.

– Și suficient de întărită, ca un tractor să poată trece peste ea.

– Tractor?

– Era unul pe hipodrom ieri, trăgând o remorcă cu gazonul scos.

– O, da, bineînțeles. Da, suficient de întărită ca să țină un tractor... dar roțile nu străpung pământul ca picioarele unui cal. Greutatea este răspândită pe o suprafață mai mare.

– Așa-i.

– Cât de repede merg cu scoaterea gazonului? l-am întrebat.

– Repede? Glumești.

Era deprimant. La fel era și șovăiala lordului Hagbourne. La fel de dureroasă fusese întreaga zi pentru că îmi ținusem promisiunea față de Zanna Martin. Milă, curiozitate, surpriză, nedumerire și repulsie. Întâmpinasem de toate. Am încercat din răspuț să iau unele din lucrurile care fuseseră spuse ca lipsă de tact sau ca maniere grosolane, dar, la drept vorbind, n-a prea mers. Spunându-mi că este stupid să fiu atât de sensibil, nici asta n-a ajutat. Dacă domnișoara Martin nu și-a ținut partea ei de promisiune, am gândit amărât, aș strânge-o de gât.

Pe la mijlocul după-amiezii am luat o băutură cu Mark Witney în barul de sus.

– Deci asta ai ascuns tot timpul în buzunare și mânuși, a spus el.

– Da.

– E un pic făcută zob, a comentat el.

– Mi-e teamă că da.

– Te mai doare încă?

– Nu, doar dacă o lovesc. Sau așa din când în când.

– Hm, a spus el compătitor. Și genunchiul meu mă mai doare. Așa sunt articulațiile; se repară, dar niciodată nu te iartă. A zâmbit. Partea a doua? Mai avem timp. N-am nici un concurent până-ntr-a cincea.

Am mai luat o băutură, am discutat despre cai și m-am gândit că ar fi bine dacă ar fi toți ca el.

– Mark, i-am spus când ne întorceam spre camera de cântărire, îți

amintești dacă Dunstable a avut probleme înainte de a da faliment?

– E ceva vreme de atunci. S-a gândit. Da, cert este că în ultimul an sau doi nu prea mersese bine. Serviciile decăzuseră și nu se mai cheltuia nici un ban pe zugrăveală.

– Dar nici un dezastru anume?

– Directorul tehnic a luat o supradoză de barbiturice, dacă numești asta un dezastru. Da, îmi amintesc acum, decăderea hipodromului a fost pusă pe seama bolii mentale a directorului. Brinton cred că era numele lui. Înnebunise pașnic și lua tot felul de decizii aiurea.

– Uitasem, am spus posomorât.

Mark a intrat în camera de cântărire și eu am rămas afară rezemat de balustradă. Sinuciderea unui director tehnic de hipodrom cu greu putea fi opera lui Kraye, am meditat eu. Totuși, putea să-i fi dat ideea de a accelera sfârșitul lui Seabury. Avusese suficient timp în cazul Dunstable, dar putea foarte bine să se gândească să tranșeze afacerea Seabury, dat fiind recenta politică de naționalizare a terenurilor de construcție. Am oftat, ignorând pe cât am putut privirea plină de oroare fixată asupra mea a unei adolescente, fiica unui proprietar de cai de curse, pentru care alergasem cândva și mi-am făcut drum să privesc caii în padocul de prezentare.

La sfârșitul acestei după-amiezi prelungite, m-am întors acasă, mi-am preparat o porție de băutură mai mare ca de obicei și mi-am petrecut seara gândind fără vreun rezultat care să zguduie lumea din temelii. Dimineața următoare, târziu, când eram ocupat cam cu același lucru, a sunat soneria și l-am găsit pe Charles afară.

– Intră, am spus surprins, pentru că el rareori îmi vizitase apartamentul și, la sfârșit de săptămână, nu prea venea la Londra. Vrei să mâncăm ceva de prânz? Restaurantul de jos este destul de bun.

– Poate. Puțin mai încolo.

Și-a scos pardesiul și mănușile și a acceptat puțin whisky. Era ceva în neordine în felul lui de a fi, o perturbare în ținuta lui liniștită, politicoasă, o undă de încruntare pe fruntea înaltă, boltită.

– O.K. am spus. Care-i problema?

– Ăă... Abia ce-am sosit de la Aynsford. Ca niciodată, șoseaua era aproape pustie. Pe o dimineață așa de frumoasă, am crezut că șofatul va fi... o, la dracu! a terminat el furios, trântind mănușile cu zgomot. Să închei repede cu asta... Jenny a telefonat aseară din Atena. A cunoscut acolo un bărbat. M-a rugat să-ți spun că vrea să divorțeze.

– O! am spus.

Cât de în genul ei, mi-am zis, să-l pună pe Charles să dea lovitura. Practica Jenny, dornică de un nou foc, ciopârțind pădurea moartă. Și dacă mai era câte o

crenguță vie, cu atât mai rău pentru ea.

– Trebuie să-ți spun, a zis Charles relaxându-se, că reușești de minune.

– Ce?

– Să nu-ți pese de ce se întâmplă cu tine.

– Dar, bineînțeles că îmi pasă.

– Nimeni n-ar bănuia-o, a oftat el. Când eu îți spun că soția ta vrea să divorțeze, tu nu scoți decât un "O!". Când s-a întâmplat asta, a arătat spre brațul meu, primul lucru pe care mi l-ai spus, când am venit plin de mâhnire și de compasiune, a fost, dacă-mi amintesc bine, și sunt sigur că-mi amintesc: "Să ne veselim Charles, pentru că m-am distrat mult prea bine pentru cât am plătit."

– Da, este adevărat.

Totdeauna, din fragedă copilărie, instinctiv am fugit de prea multă compasiune. N-o voiam. Nu aveam încredere în ea. Te făcea să te simți blând pe dinăuntru, și un copil ilegal nu-și putea permite să fie blând. Puteai să plângi la școală, dar niciodată sufletul nu ți s-ar tămădui de o rușine atât de îngrozitoare. Așa că sărăcia și râsul batjocoritor, iar mai târziu, soția pierdută și cariera distrusă a trebuit să le depășesc cu o ridicare din umeri și ceea ce simțeam în adâncul inimii trebuia să rămână pecetluit acolo, să nu răzbată la suprafață. Stupid, într-adevăr, dar așa era.

Am luat masa împreună în restaurantul de jos, în termeni amicali, discutând civilizat procedura divorțului. Se părea că Jenny nu voia ca eu să folosesc motivul real, de părăsire a domiciliului conjugal. În schimb, spunea că eu trebuie să aranjez lucrurile. Musai să știu cum, pentru că lucram la agenție. Charles motiva: viitorul soț al lui Jenny este în Diplomatie, coleg cu Tony, și preferă ca ea să nu iasă parte vinovată.

– I-ai fost deja... necredincios lui Jenny? m-a întrebat Charles.

– Nu, i-am răspuns urmărindu-l cum își aprinde trabucul, mi-e teamă că nu. Pentru că mai tot timpul, datorită unui fapt sau altul, nu mă simțisem suficient de bine.

Asta, recunoscuse el amuzat, era o scuză rezonabilă.

I-am spus că voi aranja totul așa cum voia Jenny, pentru că mie nu-mi afecta viitorul, așa cum i-l afecta pe al ei.

– Îți va fi foarte recunoscătoare, a spus Charles.

Am gândit că, foarte probabil, din câte o cunoșteam, ea va lua totul ca și cum i s-ar fi cuvenit.

Când n-a prea mai rămas altceva de spus în legătură cu acest subiect, am virat-o spre Kraye. L-am întrebat pe Charles dacă-l revăzuse în cursul săptămânii.

– Da, aveam de gând să-ți spun. Am luat prânzul cu el la club. Pur accidental. S-a întâmplat că amândoi eram acolo singuri.

– Acolo l-ai întâlnit prima oară, la club?

– Exact. Bineînțeles că mi-a mulțumit pentru week-end și așa mai departe. Am discutat despre cuart. "Foarte interesantă colecție", spunea el. Dar nici o șoaptă despre "Piatra Sfântului Luca". Aș fi vrut să-l întreb direct, doar să-i văd reacția.

A scuturat scrumul zâmbind.

– Totuși, în trecere, am adus vorba de tine și tot șarmul lui a dispărut și a spus că i-ai insultat, pe el și pe soția lui, îngrozitor, dar aceasta, bineînțeles, nu îi stricase bucuria week-end-ului. Foarte ticălos, mi-am zis. El îți provocase ție necazuri cumplite sau, cel puțin, avea de gând.

– Da, am spus, bine-dispus. Dar eu chiar l-am insultat și, de asemeni, l-am spionat. Orice spune despre mine este pe deplin meritat.

I-am povestit lui Charles cum făcusem fotografiile și tot ce descoperisem sau presupusesem săptămâna trecută. Trabucul lui se terminase. Părea înmărmurit.

– Ei bine, tu ai vrut ca s-o fac, nu? Tu ai pornit-o. La ce te așteptai?

– Treaba este că eu aproape uitasem... acum ești așa cum ai fost întotdeauna. Hotărât. Fără milă, chiar. A zâmbit. Jocul meu pentru convalescență s-a dovedit mai bun decât mă așteptam.

– Dumnezeu să-i aibă în pază pe ceilalți pacienți ai tăi, i-am zis, dacă Kraye este leacul universal.

Am plecat pe jos spre locul unde Charles își lăsase mașina. Se întorcea direct acasă.

I-am spus:

– Sper că, în ciuda divorțului, te voi mai vedea, totuși. Mi-ar părea rău să nu te mai văd. Ca fost ginere, nu prea mai pot veni la Aynsford.

S-a uitat la mine surprins.

– Mă voi supăra dacă nu vii, Sid. Jenny va trăi în lumea largă, la fel ca Jill. Vino la Aynsford oricând dorești.

– Mulțumesc, i-am zis.

Îi mulțumeam, într-adevăr, nu din complezență și suna la fel de autentic.

Stătea lângă mașină, privind în jos spre mine de la cei doi metri ai lui.

– Jenny, a spus el calm, este o proastă.

Am dat din cap. Jenny nu era proastă. Jenny știa de ce avea nevoie, și acela nu eram eu.

Când am intrat în birou (fără să întârzi) dimineața următoare, fata de la centrală mi-a spus că Radnor voia să mă vadă imediat.

– Bună dimineața, a zis el. Adineaori m-a sunat lordul Hagbourne să-mi spună că este timpul să avem unele rezultate și că nu poate să meargă la Seabury astăzi, că mașina lui este la Service. Înainte să explodezi, Sid..., i-am spus că-l vei duce acolo imediat cu mașina ta. Așa că pornește.

Am zâmbit.

– Pariez că nu i-a plăcut.

– N-a putut gândi suficient de repede la o scuză. Mergi și ia-l până nu apare cu vreuna.

Perfect.

Am făcut o abatere rapidă la secția de curse, unde Dolly își aranja rujul. Nici o bluză decoltată astăzi. O dezamăgire.

I-am spus unde urma să merg și am întrebat-o dacă-l puteam folosi pe Chico.

– Autoservește-te, a spus ea resemnată. Dacă poți să-i strecuri vreo vorbă. Este la contabilitate și se ceartă cu Jones-puștiul.

Totuși Chico m-a ascultat atent și a repetat ceea ce-l rugasem: "Trebuie să aflu exact ce greșeli a făcut directorul tehnic de la Dunstable și să mă asigur că ele și nu altceva au provocat pierderea fondurilor hipodromului."

– Exact. Și scoate dosarul lui Andrews și cazul la care lucrei când am fost împușcat.

– Dar toate astea sunt clasate, a protestat el, dosarul este jos la subsol, la arhivă.

– Trimite-l pe Jones-puștiul după el, i-am sugerat zâmbind. S-ar putea să fie doar o coincidență, dar este ceva ce vreau să verific. O voi face mâine dimineață, O.K.?

– Dacă tu spui așa, amice.

Am făcut plinul de benzină și m-am îndreptat cu toată viteza spre Beauchamp Place. Lordul Hagbourne, cu un bună dimineața politicos dar rece, s-a cufundat în scaunul de lângă mine și am pornit-o spre Seabury. I-a trebuit vreun sfert de oră ca să-i treacă supărarea că fusese împins spre o treabă ce nu voia s-o facă, dar, în cele din urmă, a oftat, s-a mișcat în scaunul lui și mi-a oferit o țigară.

– Nu, mulțumesc, domnule. Nu fumez.

– Te deranjează dacă fumez?

A scos o țigară din pachet.

– Bineînțeles că nu.

– Este o mașină frumoasă, a remarcat el, aruncându-și ochii de jur împrejur.

– O am deja de trei ani. Am cumpărat-o în ultimul sezon în care am mai călărit. Cred că este cea mai bună pe care am avut-o vreodată.

– Trebuie să-ți spun, a zis el inofensiv, că te descurci extrem de bine. Nu mi-aș fi imaginat că poți să șofezi astfel cu o singură mână.

– De fapt, puterea motorului face ca totul să fie mai ușor. Primăvara trecută am călătorit cu ea prin Europa... au drumuri foarte bune.

Am discutat despre mașini, concedii, apoi despre teatru și cărți și el părea acum destul de omenos. Subiectul Seabury l-am ocolit cu grijă. Voiam să ajung cu el acolo într-o stare de bună-dispoziție; argumentele, dacă erau, puteau veni pe drumul de întoarcere; se pare că și el gândea la fel.

Starea pistei de la Seabury l-a redus la o tăcere posomorâtă. Am mers spre porțiunea arsă cu căpitanul Oxon, care se comporta înțepat și exagerat de politicos. M-am gândit că era nebun: trebuia în genunchi să-l roage pe arbitrul șef pentru ajutor imediat.

Căpitanul Oxon, pe care nu-l mai văzusem până acum, deși el spunea că mă cunoștea din vedere, era un bărbat suplu, plăcut la înfățișare, în jur de cincizeci de ani, cu o bărbie proeminentă, ascuțită și o ușoară tendință de lăcrimare a ochilor. Îndârjirea ofensată de pe fața lui părea mai mult o copilărie decât forță reală. Ar fi trebuit să ajungă colonel, dar n-a mai ajuns, și nu este de mirare, am gândit fără pic de milă.

– Știu că nu este treaba mea, am spus, dar un buldozer sigur ar muta ce-a mai rămas din porțiunea arsă în câteva ore. Nu mai este timp să se pună alt gazon, dar s-ar putea acoperi toată suprafața cu câteva tone de coajă de stejar pe care se călărește foarte ușor. Oricum, trebuia să vă aprovizionați cu coajă de stejar pentru acoperirea drumului. Ați putea, cu siguranță, doar să măriți comanda, nu?

Oxon m-a privit iritat.

– Nu ne putem permite.

– Nu vă puteți permite o altă amânare de ultimă oră, l-am corectat.

– Suntem asigurați pentru orice suspendare.

– Mă îndoiesc că o societate de asigurări ar onora-o pe aceasta. Au să spună că puteați să țineți cursele, dacă ați fi făcut tot posibilul în acest sens.

– Astăzi este luni, a remarcat lordul Hagbourne căzut pe gânduri. Cursele sunt vineri. Să presupunem că aducem un buldozer mâine; coaja de stejar poate fi descărcată și împrăștiată miercuri și joi. Da, asta pare destul de rezonabil.

– Dar costul... a început Oxon.

– Cred că bani trebuie să se găsească, a spus lordul Hagbourne. Comunică-i domnului Fotherton, când vine, că eu am autorizat cheltuielile. Notele de plată vor fi achitate într-un fel sau altul. Dar nu cred că este cazul să nu se facă nici un efort.

Mi-a stat pe vârful limbii să spun că, dacă Oxon ar fi chemat buldozerul din prima zi, ar fi economisit prețul muncii a șase lucrători pe timp de o săptămână,

dar, cum bătălia era deja câștigată, m-am abținut plin de mărinimie. Totuși, am continuat să cred că Oxon era nebun. Cunoscutul obicei de a încredința conducerea hipodromurilor unor foști ofițeri din armată sau marină, dăduse rezultate bune, dar categoric nu și în acest caz.

Ne-am întors toți trei spre tribune, lordul Hagbourne oprindu-se și ȋuguindu-ȃi buzele vȃzȃnd aspectul lor atȃt de jalnic. Am reflectat cȃ era pȃcat cȃ Seabury avea un director tehnic a cȃrui casȃ ȃi inimȃ erau departe, aparȃinȃnd prosperului hipodrom de la Bristol. Dacȃ aȃ fi dirijat eu lucrurile, m-aȃ fi ȃngrijit acum un an, cȃnd profiturile se transformaserȃ ȃn pierderi, ca Seabury sȃ aibȃ un nou director tehnic, devotat total intereselor lui, cineva ale cȃrui mijloace de subzistenȃ sȃ depindȃ ȃn bunȃ mȃsurȃ de menȃinerea hipodromului ȃn stare de funcȃionare. Cȃrpȃceala, amȃnarea, harababura, politeȃea exageratȃ ȃi incapacitatea de a trece la acȃiune dovedite de executivul hipodromului Seabury fuseserȃ de o valoare inestimabilȃ pentru lucrȃtura lentȃ ȃi tenebroasȃ a lui Kraye.

Se poate ca domnul Fotherton sȃ fi fost ȃngrijorat, dupȃ cum zicea el, dar nici nu fȃcuse nimic, ȃn afarȃ doar de a-i fi spus-o, ȃn trecere, lui Charles, ȃn calitatea lui de arbitru, la una din curse. Charles, cȃutȃnd ceva care sȃ-mi abatȃ atenȃia de la stomacul meu ȃi probabil ȃngrijorat de soarta lui Seabury, ȃmi pasase faptele mie. ȃn felul lui deosebit, bineȃnȃeles.

Nepȃsarea faȃ de ȃntreaga situaȃie era ȃnspȃimȃntȃtoare. Mȃ ȃntrebam dacȃ Fotherton are o parte considerabilȃ din acȃiunile Seabury ȃi ca atare un interes legitim de a le transfera. Punȃndu-mi ȃn gȃnd sȃ cercetez mai amȃnunȃit lista acȃionarilor i-am urmat pe lordul Hagbourne ȃi cȃpitanul Oxon de-a lungul tribunelor ȃi ȃncȃ vreo trei sute de metri pȃnȃ la poarta hipodromului ȃi apoi pe ȃosea spre apartamentul cȃpitanului Oxon, situat deasupra cantinei, ȃn corpul grajdurilor.

La sugestia lordului Hagbourne, el a sunat o firmȃ localȃ de construcȃii, ȃn timp ce noi ȃncȃ ne aflam acolo, ȃi a arȃnjat ca pȃmȃntul sȃ fie scos de urgenȃ mȃine dimineaȃ. Continua sȃ fie zburlit ȃi lucrurile nu s-au ȃmbunȃtȃȃt cu nimic cȃnd am refuzat sandviciurile umplute cu ȃuncȃ ȃi chutney¹³, deȃi le adoram, mȃcar de-ar fi ȃtiut. Ieȃisem din spital de douȃ sȃptȃmȃni, dar mai trebuiau sȃ treacȃ alte douȃ pȃnȃ ce lucruri ca pȃine proaspȃtȃ, ȃuncȃ, muȃtar ȃi chutney sȃ poatȃ figura iar ȃn meniul meu. Foarte anost.

Dupȃ sandviciuri, lordul Hagbourne a hotȃrȃt un tur de inspecȃie, aȃa cȃ toȃi trei am mers mai ȃntȃi ȃn corpul cu grajduri, ȃn cȃminul bȃieȃilor, prin cantinȃ, ȃn bucȃtȃrie ȃi ȃn toate birourile administraȃiei. Peste tot era aceeaȃi poveste. ȃn afarȃ de ȃirurile de boxe de lemn, ieftine, ridicate ȃn locul celor vechi,

¹³ Condiment anglo-iodian preparat din fructe, ierburi acre ȃi arome.

care arseseră, nu era nici o urmă de întreținere recentă sau zugrăveală.

Apoi am făcut calea-ntoarsă, pe șosea, prin poarta principală spre șirul lung de tribune, cu camera de cântărire, săli de mese, baruri și vestiare în fundal. La unul din capete se aflau secretariatul, camera presei și camera arbitrilor; la celălalt, sala de prim ajutor și o magazie. Un tunel larg, ca un pasaj, străbătea pe centru întreaga lungime a clădirii asigurând – de pe o latură – o a doua intrare pentru majoritatea camerelor, iar – de pe cealaltă – accesul chiar pe treptele tribunelor. Cu scrupulozitate am parcurs totul, chiar și subsolul. Cu boilerul și depozitul de păcură, așa că, în cele din urmă, am reușit să-mi privesc cu nostalgie camera de cântărire și vestiarul jocheilor.

Întreaga clădire era umedă și rece, curent peste tot și mirosea a praf. Nimic nu părea nou, nici măcar murdăria. Era greu să înfrângi deprimarea ce te cuprindea, dar merita să încerci să faci ceva să înlături starea jalnică a clădirilor din jur.

Căpitanul Oxon a spus că degradarea generală era datorată, în mare parte, aerului marin, hipodromul fiind doar la un kilometru de țărm și, fără îndoială, în esență avea dreptate. Aerul marin avusese mână liberă de mult prea multă vreme.

În cele din urmă ne-am întors unde-mi parcasem mașina, dincoace de poartă, și am privit înapoi spre șirul de tribune: părăsite, pustii, mizere în după-amiaza umedă de început de noiembrie, cu burnița îmbibată de sare estompând deja contururile.

– Ce este de făcut? a întrebat posac lordul Hagbourne, în timp ce mergeam printre șirurile de bungalouri, în drum spre casă.

– Nu știu.

Am dat din cap.

– Locul este mort.

Nu-l puteam contrazice. Dintr-o dată Seabury mi s-a părut și mie dincolo de orice salvare. Cursele de vineri și sâmbătă se puteau ține acum, dar, așa cum stăteau în momentul de față lucrurile, încasările acopereau cu greu cheltuielile. Nici o societate nu-și permitea să piardă la infinit. Seabury putea să se salveze acum apelând la fondurile de rezervă, dar, după cum văzusem în bilanțurile de la sediul societății, rezervele se ridicau doar la câteva mii. Problemele aveau să se încurce și mai rău. Falimentul pândea la un colț. Era poate mult mai realist să admiți că Seabury nu mai avea nici un viitor, iar terenul să fie vândut la cel mai înalt preț oferit și cât mai curând posibil. La urma urmelor, oamenilor le crăpa buza după un teren de construcție la malul mării. Și nu era nici un motiv real ca acționarii să nu fie răsplătiți pentru îndelunga lor loialitate, pentru dividendele meschine din ultimul timp și să primească opt lire pentru fiecare liră investită. Mulți aveau să câștige dacă Seabury era luat de tăvălug, și nimeni nu va pierde.

Seabury era dincolo de salvare; cel mai bine să te gândești doar la oamenii care aveau să se aleagă cu un oarecare profit.

Gândurile mi s-au oprit răsărind brusc. Mi-am dat seama că aceasta trebuie să fi fost atitudinea directorului tehnic, domnul Fotherton, și a administratorului, Oxon, și a întregului executiv. Aceasta explica de ce n-au făcut decât încercări surprinzător de mărunte ca să salveze locul. Ei acceptaseră înfrângerea cu ușurință și o văzuseră nu numai nedăunătoare, dar și aducătoare de avantaje pentru mulți. Așa cum se întâmplase cu celelalte hipodromuri, hipodromuri mari ca Hurst Park și Birmingham, la fel avea să fie și cu Seabury.

Ce conta dacă un altul se alătura cortegiului de umbre ale veacului: Cardiff, Derby, Bournemouth, Newport? Ce conta dacă oameni ocupați, ca inspectorul Cornish din Dunstable, nu mai puteau merge la curse, pentru că hipodromul lor local dispăruse? Ce conta dacă obișnuirii lui Seabury aveau să se ducă la complexul Bingo, în schimb?

Proprietarii de cai de curse ar trebui să se ridice în bloc și să ceară ca Seabury să fie păstrat, pentru că nici un alt hipodrom nu este mai bun pentru caii lor. Dar, bineînțeles, n-aveau s-o facă. Puteai să le spui proprietarilor cât este de bun, dar, dacă ei înșiși nu sunt călăreți, nici nu înregistrează. Ei vedeau doar tribunele în paragină, nu obstacolele perfect construite și plasate, care invitau caii doar să le sară. Ei nu știau cât savurau caii lor gazonul mărunț și elastic de sub picioare, cât de adecvate găseau curbura turnantelor pentru menținerea unei viteze uniforme. Turnantele, la multe alte hipodromuri, îngreunau drumul cailor spre țintă și-i scoteau din ritm, dar nu cele de la Seabury. Constructorul hipodromului fusese magnific și o urmărire îndeaproape din partea inspectorului de hipodromuri păstrase concepția lui aproape intactă. O adevărată alergare, rapidă, deloc la voia întâmplării, asta era ceea ce oferea Seabury.

Sau oferise înainte de Kraye.

Kraye și inerția executivului laolaltă... Am apăsător pe accelerație într-o izbucnire de mânie și mașina a țâșnit în sus pe South Downs ca o pasăre. Nu mai conduceam decât rareori în plină viteză: volanul îl țineam totuși cu o singură mână. În vârf, din considerente pentru nervii pasagerului meu, am lăsat ca vitezometrul să coboare la optzeci.

El a spus:

– Și eu încerc aceleași sentimente.

L-am privit surprins.

– Întreaga situație te enervează la culme, a clătinat el din cap. Un hipodrom atât de bun prin construcție și să nu mai fie nimic de făcut.

– Putea să fie salvat.

– Cum?

– Un nou mod de a gândi, am spus cu voce stinsă.

– Continuă, a zis el.

Dar n-am putut găsi cuvintele potrivite să-i spun, la un mod politicos, că ar trebui să dea afară toți oamenii din conducerea hipodromului Seabury; prea mulți dintre ei erau foști colegi de școală sau prieteni apropiați.

– Să zicem, a spus, după câteva minute, că ai avea mâna liberă, ce-ai face?

– Nimeni nu ar putea să aibă vreodată mână liberă. Asta-i nenorocirea în mare parte. Cineva vine cu o sugestie bună și altcineva o anihilează complet. Și sfârșește cel mai adesea prin a nu face nimic.

– Nu, Sid. Eu vreau să spun tu, personal, ce-ai face?

– Eu? Am zâmbit. Ce-aș face ar aduce Comitetul Național de Vânătoare în stare de leșin, precum fecioarele în epoca victoriană.

– Aș vrea să știu.

– Serios?

A încuviințat din cap. De parcă ar fi putut fi vreodată altfel decât serios.

Am oftat.

– Foarte bine, atunci. Aș fi receptiv la orice idee bună folosită la alt hipodrom spre a atrage mulțimea și aș pune-o imediat în aplicare.

– Ce, de exemplu?

– Aș lua tot fondul de rezervă și l-aș oferi ca premiu pentru o cursă mare. M-aș asigura ca întrecerea să fie de asemenea natură încât să atragă într-adevăr concurenții de primă clasă. Apoi aș merge personal la antrenorii lor și le-aș explica situația și le-aș implora sprijinul. M-aș duce la câțiva din oamenii care patronează cursele din Cupa de Aur și i-aș convinge prin vorbe meșteșugite să acorde premii de cinci sute de lire pentru toate celelalte curse ale zilei. Aș declanșa o adevărată campanie. Aș discuta problema salvării hipodromului Seabury la televiziune și în coloanele de sport ale ziarelor. I-aș face pe oameni interesați și implicați. Aș proceda astfel ca ajutorul pentru Seabury să apară foarte de bon ton. Aș aduce pe cineva de talia Beatles-ilor să acorde trofee. Aș face reclamă ca: parcare gratuită, programe de curse gratuite și, în ziua respectivă, aș avea grijă ca tribunele să lumineze de steaguri, pancarte, coșuri cu flori, spre a masca ponoseala lor. M-aș asigura că tot personalul de serviciu a înțeles că trebuie acordată o primire cordială fiecărui client. Aș insista că firma furnizoare de bunuri de consum să-și pună la contribuție imaginația. Aș fixa întrecerea pentru începutul lui aprilie și m-aș ruga pentru o zi de primăvară însorită. Astea, i-am spus-o în timp ce coboram, ar fi pentru început.

– Și după aceea?

El era destul de evaziv.

– Un împrumut, cred. Fie de la bancă, fie de la indivizi particulari. Dar executivul ar trebui să arate mai întâi că Seabury poate să fie din nou un succes, așa cum a fost pe vremuri. Nimeni nu se avântă să împrumute pentru o afacere

de la bun început sortită eșecului. Reînvierea trebuie să vină înaintea împrumutului, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

– Înțeleg, într-adevăr, a încuviințat el lent, dar...

– Da. Dar. Dar întotdeauna se ajunge la Dar. Nimeni însă de la Seabury nu are de gând să se deranjeze cu ceva.

Am mers în tăcere o bună bucată de vreme. În cele din urmă am spus:

– Întâlnirea aceasta de vineri și sâmbătă... ar fi păcat să se riște un dezastru de ultimă clipă. Hunt Radnor Associates ar putea aranja un fel de pază asupra hipodromului. Patrulă de securitate, lucruri de acest gen.

– Prea scump, a replicat el prompt. Și tu încă n-ai dovedit că, într-adevăr, este necesar. Problemele de la Seabury încă mi se par un simplu ghinion.

– Ei bine... o patrulă de securitate ar putea preveni altele în plus.

– Nu știu. Voi vedea.

A schimbat apoi subiectul, și tot drumul înapoi spre Londra a discutat numai despre alte întreceri, de pe alte hipodromuri.

X

În dimineața zilei de marți, Dolly mi-a împrumutat telefonul cu resemnare și i-am cerut centralistei un fir interior la "Persoane dispărute".

– Sammy? Aici e Sici Halley, de jos, de la "Curse". Ești ocupat?

– Ultimul adolescent abia ce a fost recuperat din Gretna. Dă-i drumul. Cine s-a pierdut?

– Un bărbat cu numele de Smith.

O înjurătură relativ decentă a străbătut firul pe trei etaje mai jos.

Am răs.

– Cred că numele lui real este Smith. Este șofer de meserie. În ultimul an a fost pe o autocisternă la Intersouth Chemicals. Și-a părăsit slujba și locuința miercurea trecută; n-a lăsat nici o adresă.

I-am povestit despre accident, despre șocul suspect și despre zaiafetul din cursul nopții.

– Crezi că a fost ales special pentru acest scop în urmă cu un an? În acest caz, este puțin probabil ca numele lui să fie Smith... și atunci lucrurile se complică.

– Nu știu, cred că mai degrabă era un șofer bona fide¹⁴ la Intersouth căruia i s-a oferit o plată în numerar pentru servicii excepționale.

– O.K.. Voi încerca varianta asta mai întâi. Se poate ca el să indice

¹⁴ Demn de încredere

Intersouth pentru referințe și, în acest caz, ei vor ști dacă el caută o slujbă în altă parte sau aş putea să-l urmăresc prin sindicatul lui. Poate că a lucrat și soția. Te voi ține la curent.

– Mulțumesc.

– Nu uita, când bătrânul o să-ți cumpere un birou de director, placat cu aur, îmi vreau masa înapoi.

– Ai să tânjești după ea tot restul vieții, i-am spus zâmbind.

Deci fusese prânzul lui Sammy.

Pe masa în chestiune zăcea dosarul subțire cu cazul Andrews, pe care Jones-puștiul îl dezgropase de la subsol. Mi-am rotit privirea prin cameră.

– Unde este Chico? am întrebat.

– Îl ajută pe un bookmaker¹⁵ să-și mute casa, a răspuns Dolly.

– Ajută ce? m-am holbat la ea.

– Exact ce ți-am spus. Este un angajament fixat cu mult înainte. Bookmaker-ul își ia seiful cu el și vrea ca Chico să stea deasupra lui, în furgoneta cu mobilă. Nici un altul n-ar face-o. Clientul care plătește este totdeauna stăpânul nostru. Așa că Chico este plecat.

– Să-l ia naiba!

Ea a căutat într-un sertar.

– Ți-a lăsat o bandă.

– Atunci să nu-l mai ia.

A zâmbit și mi-a înmănat-o. Am pus-o pe un magnetofon, l-am pornit și am ascultat-o la cască, așa cum se face în mod obișnuit.

"După ce mi-am pus aripi la picioare", se auzea vocea veselă a lui Chico, "am aflat că cele mai proaste lucruri pe care directorul tehnic de la Dunstable le-a făcut au fost că planifica o mulțime de curse care să nu atragă nici un concurent serios și că se purta grosolan cu toți, fără excepție. Cam cu un an înainte de a se sinucide era destul de agreat. Și apoi, toată lumea spune că treptat a devenit din ce în ce mai nebun. Se purta așa de necivilizat cu oamenii care lucrau la hipodrom, că jumătate din ei nu s-au putut acomoda cu el și au plecat. Și negustorii locali, pur și simplu, au scuipat când am pomenit numele lui. Îți voi mai spune când te văd, dar n-a fost nimic asemănător cu Seabury – fără accidente, avarii sau ceva de felul ăsta."

Oftând, am șters banda și am înapoiat-o lui Dolly. Apoi am deschis dosarul de pe biroul meu și i-am studiat conținutul.

Un domn, Mervyn Brinton, din Reading Berks, cerea agenției protecție personală, având motive întemeiate să creadă că era în pericol de a fi atacat. Nu voia să spună de ce era posibil să fie atacat și refuza ca agenția să facă cercetări

¹⁵ Persoană particulară care primește pariuri și plătește propriile lui cote pentru caii

în acest sens. Tot ceea ce cerea era gardă personală. Era o posibilitate aproape de certitudine, spunea raportul, ca Brinton să fi încercat un mic șantaj de amator, ceea ce declanșase, focul. În cele din urmă, mărturisise că avea o anume scrisoare și-i era teamă că va fi atacat și i se va fura. După multă muncă de convingere din partea lui Chico Barnes, care îi arătase că nu putea fi păzit tot restul vieții, Brinton căzuse de acord să dezvăluie unei anume persoane că scrisoarea în speță se afla într-un sertar special la secția de curse a firmei Hunt Radnor Associates. De fapt nu era; și nu fusese niciodată văzută de vreun funcționar al agenției. Totuși, Thomas Andrews a venit sau a fost trimis să ia scrisoarea, a fost interceptat de J.S. Halley (pe care l-a împușcat, rănindu-l) și ca atare a reușit să fugă. Două zile mai târziu, Brinton a telefonat să spună că nu mai solicită gardă personală și, din punctul de vedere al agenției, cazul era clasat.

Informațiile fuseseră puse la îndemâna poliției spre a investiga împușcarea lui Halley.

Am închis dosarul. O istorisire monotona a unui biet amărât doborât în încercarea de a-și depăși condiția socială.

Brinton.

Directorul tehnic de la hipodromul Dunstable se numea tot Brinton.

Am rămas uitându-mă la dosarul subțire. Brinton nu era un nume neobișnuit. Probabil că nu era nici o legătură. Brinton de la Dunstable murise cu doi ani buni înainte ca Brinton din Reading să ceară protecție. Singura legătură vizibilă era că, deși la poli opuși, ambii, Brinton de la Dunstable și Thomas Andrews, își câștigaseră existența din curse. Nu era prea mult. Probabil nimic. Doar o pierdere de timp.

Am plecat acasă, am luat mașina și am pornit spre Reading.

Un bătrân cărunt, nervos mi-a deschis ușa din față, fără să scoată lanțul, și m-a privit cercetător prin întredeschidere.

– Da?

– Domnul Brinton?

– Ce este?

– Sunt de la Hunt Radnor Associates. V-aș fi foarte recunoscător dacă am putea schimba câteva vorbe.

A ezitat, mușcându-și buza de sus garnisită cu o mustață sură, neîngrijită. Ochii castanii m-au examinat din cap până-n picioare și s-au oprit dincolo de mine, la mașina albă, parcată lângă bordură.

– Am trimis un cec, a spus în cele din urmă.

– Totul este în ordine, l-am asigurat.

– Nu mai vreau să am probleme... n-a fost vina mea că omul acela a fost

împuşcat.

Nu părea convins.

– O, nimeni nu vă învinovăţeşte pentru asta, i-am zis. El este perfect sănătos acum. De fapt, s-a întors la lucru.

Uşurarea lui se putea vedea chiar şi numai prin întredeschiderea uşii.

– Foarte bine, a spus şi a împins uşa ca să scoată lanţul.

L-am urmat în camera din faţă, în casa înaltă, cu terasă. Era un aer închis, stătut, de parcă ar fi încremenit în acelaşi loc zile în şir. Mobila era masivă, dată cu baiţ maro, cam ceea ce în copilăria mea trudită reprezentase maximum de confort; şi mai erau cutii cu fluturi tropicali pe pereţi şi ornamente sculptate, de pe undeva din Borneo sau Jawa, pe diverse măsuţe. O viaţă petrecută pe vapor şi retragerea la pensie acasă, mi-am zis în sinea mea. De la culoare şi căldură, în respectabilitatea suburbană din Reading.

– Soţia mea este plecată după cumpărături, a spus el încă nervos. Se va întoarce în curând. A privit plin de speranţă pe fereastra cu perdele de dantelă, dar doamna Brinton n-a avut amabilitatea să-i vină în ajutor.

– Domnule Brinton, voiam doar să vă întreb dacă, din întâmplare, sunteţi rudă cu un domn William Brinton, cândva director tehnic la Dunstable?

Mi-a aruncat o privire lungă, disperată şi, spre consternarea mea, s-a aşezat pe sofa şi a început să plângă, acoperindu-şi ochii cu mâinile tremurânde şi lacrimile stropindu-i genunchii îmbrăcaţi în tweed.

– Vă rog... domnule Brinton... îmi pare atât de rău, am spus încurcat.

A fornăit, a tuşit, şi-a scos batista să-şi şteargă ochii. Treptat starea de paroxism a trecut şi a îngânat abia perceptibil:

– Cum aţi aflat? Am spus că nu vreau să se pună întrebări...

– A fost aproape întâmplător, nimeni n-a pus nici o întrebare, vă asigur. Aţi vrea să-mi povestiţi despre asta? Şi atunci cred că nu va mai fi necesară nici o întrebare din partea nimănui altcuiva.

– Poliţia... a spus el nehotărât, cu un suspin. Ei au venit mai înainte. Am refuzat să le spun ceva, şi au plecat.

– Orice îmi veţi povesti va fi strict confidenţial.

– Am fost aşa un prost... dar simt nevoia să spun cuiva.

Mi-am imaginat săptămânile de încordare nervoasă, de remuşcări pe care le-a îndurat, şi criza de plâns era nu numai de înţeles, ba chiar inevitabilă.

– Vedeţi, scrisoarea, a continuat el smiorcăindu-se uşor. Scrisoarea pe care William a început să mi-o scrie, deşi nu mi-a trimis-o niciodată... am găsit-o într-o valiză care a rămas după ce el... s-a sinucis. Atunci mă aflu în Sarawak, ştiţi, şi mi-au trimis o telegramă. A fost un şoc... singurul tău frate să facă un lucru... atât de îngrozitor. Era mai tânăr decât mine. Cu şapte ani. N-am fost foarte apropiaţi... afară doar când eram copii. Voiam... dar este prea târziu acum. În

orice caz, când am venit acasă, am luat toate lucrurile lui de unde fuseseră depozitate și le-am pus aici, în mansardă, toate cărțile lui de curse și celelalte. Vedeți, nu știam ce să fac cu ele. Nu mă interesau... dar mi se părea... nu știu... pur și simplu, nu puteam să le ard. Au trecut luni până m-am hotărât să le sortez, și atunci am găsit scrisoarea... Vocea îi tremura, se uita la mine rugător, dorind să fie iertat. Eu și Kitty văzusem că, contrar așteptărilor, mare lucru cu pensia nu putem face. Totul este teribil de scump. Ratele... hotărâsem să vindem casa, deși abia o cumpărasem, și familia lui Kitty sunt toți așa de legați. Și apoi... m-am gândit... poate aş putea vinde scrisoarea.

– Și ați primit amenințări în loc de bani, i-am zis.

– Da. Chiar scrisoarea mi-a dat ideea...

– Și acum n-o mai aveți, i-am spus convins, de parcă știam cu certitudine și n-aș fi ghicit. Când ați fost prima oară amenințat, ați crezut că încă puteți vinde scrisoarea, dacă agenția Hunt Radnor vă asigură securitatea și apoi ați fost și mai înfricoșat, ați cedat scrisoarea, după care ați suspendat protecția, pentru că amenințările încetaseră.

A încuviințat nefericit din cap.

– Le-am dat scrisoarea, pentru că a fost împușcat omul acela. Nu mi-am închipuit că s-ar putea întâmpla așa ceva. Am fost înspăimântat. A fost îngrozitor. N-am crezut că putea să fie atât de periculos, numai vinderea unei scrisori.... Aș vrea să n-o fi găsit niciodată. Aș vrea ca William să n-o fi scris.

– Ce zicea în scrisoare? am întrebat.

A ezitat, teama făcându-și iar apariția.

– Ar putea provoca mai multe nenorociri. S-ar putea ca ei să se întoarcă.

– Ei nu vor ști că mi-ați spus, i-am precizat eu. Cum ar putea să afle?

– Cred că nu.

M-a privit cântărind luarea unei hotărâri. Este un singur avantaj să fii mic: nimănui nu-i este vreodată teamă de tine. Dacă aş fi fost înalt și autoritar, nu cred că ar fi riscat. Așa stând lucrurile, fața i s-a împlânzit, s-a relaxat și ultimele urme de reținere au dispărut.

– O știu pe dinafară, a zis. V-aș scrie-o, dacă vreți. Este mai ușor decât s-o spun.

M-am așezat și am așteptat cât el a adus un pix și un teanc de coli de scris, după care s-a pus pe treabă. Vederea scrisorii materializându-se în fața ochilor lui l-a afectat vizibil, dar n-aș putea spune dacă din teamă, remușcare sau durere. A acoperit o filă, a desprins-o din teanc și tremurând mi-a înmănat-o.

Am citit ceea ce scrisese. Am citit-o a doua oară. Din cauza acestor scurte propoziții disperate, ajunsesem la un pas de poarta Sfântului Petru, am reflectat în sinea mea detașat.

– E bine, i-am spus. Mulțumesc foarte mult.

– Aș vrea să n-o fi găsit niciodată, a zis el din nou. Bietul William.

– Și ați fost la omul ăsta? l-am întrebat arătând spre scrisoarea ce o puneam în portmoneu.

– Nu, i-am scris... nu era greu de găsit.

– Și cât ați cerut pentru ea?

Cu fața acoperită de rușine a murmurat:

– Cinci mii de lire.

Cinci mii de lire fusese o greșeală, mi-am zis în gând. Dacă ar fi cerut cincisprezece mii, poate că ar fi avut o șansă. Dar cinci mii nu l-au pus printre tipii puternici, i-au dezvăluit doar mediocritatea. Nu era de mirare că fusese înghesuit rapid.

– Ce s-a întâmplat în continuare? am întrebat.

– Un bărbat solid a venit după scrisoare într-o după-amiază, în jur de ora patru. A fost îngrozitor. I-am cerut banii, el mi-a râs în față și m-a îmbrâncit într-un scaun. "Nici un ban" a spus, dar, dacă nu-i dădeam scrisoarea imediat, el avea... el avea să mă învețe un lucru sau două. Asta a spus, "să mă învețe un lucru sau două". I-am explicat că am pus scrisoarea în cutia mea de la bancă și că banca era închisă și că nu puteam s-o am decât a doua zi dimineată. El a spus că va veni cu mine la bancă ziua următoare și apoi a plecat.

– Și ați sunat agenția aproape imediat? Da? Ce v-a făcut să alegeți Hunt Radnor?

A părut surprins.

– Era singurul despre care știam. Mai sunt și alții? Vreau să spun că mai toți oamenii au auzit de Hunt Radnor, aș zice eu.

– Înțeleg. Deci Hunt Radnor a trimis un băiat de pază, dar bărbatul solid n-a renunțat.

– Tot telefona... apoi oamenii dumneavoastră au sugerat o capcană și eu am fost de acord, în cele din urmă. O, n-ar fi trebuit să-l las, am fost așa un prost. Vedeți, eu știam tot timpul cine mă amenința, dar nu puteam spune agenției dumneavoastră, pentru că ar fi trebuit să admit că încercasem să procur bani... ilegal.

– Da. Bine, mai este doar un singur lucru. Cum arăta el, bărbatul care a venit și v-a amenințat?

Lui Brinton nu-i plăcea nici măcar să-și amintească de el.

– Era foarte puternic. Solid. Când m-a împins, parcă s-a prăvălit un mal peste mine. Eu nu sunt... vreau să spun că n-am fost niciodată tare în pumni sau lucruri de felul ăsta. Dacă ar fi început să mă lovească, eu nu l-aș fi putut opri.

– Nu vă învinuiesc pentru că nu i-ați opus rezistență, am subliniat, voiam doar să știu cum arăta.

– Foarte mare, a spus el vag. Uriaş.

– Ştiu că sunt câteva săptămâni de atunci, dar nu vă puteţi aminti mai mult decât atât? Cura era părul? Ceva deosebit în legătură cu faţa? Ce vârstă? Ce categorie socială?

A zâmbit pentru prima oară, ridurile-i triste adunându-se pentru o clipă şi dându-i un fel de farmec ofilit. Dacă n-ar fi făcut niciodată primul pas nesăbuit în domeniul crimei, mi-am zis în gând, el ar fi putut fi încă un bătrân plăcut, blând, inofensiv, veştejindu-se fără ranchiună împotriva bătrâneţii, preocupat doar de cum să lungească o pensie mică. Fără nici un sentiment de vină, distructiv, sfâşietor.

– Categoric este mult mai uşor când puneţi întrebări ca acestea. Avea un început de chelie, acum îmi amintesc. Şi pete mari de pistrui pe mâini. Este greu să-i dai vârsta. Nu tânăr, deşi cred că avea mai mult de treizeci. Ce altceva aţi întrebat? A, da, categoria socială. Muncitor.

– Englez?

– O, da, nu străin. Un fel de cockney¹⁶, cred.

M-am ridicat, i-am mulţumit şi am început să-mi iau rămas bun.

Mi-a cerut o nouă asigurare:

– Nu vor mai fi necazuri?

– Nu, din partea mea sau a agenţiei.

– Dar bărbatul care a fost împuşcat?

– Nici din partea lui.

– Am încercat să-mi spun că n-a fost vina mea... dar tot n-am putut dormi. Cum de-am fost atât de idiot? Nu trebuia să fi lăsat pe tânărul acela să pună nici o capcană... nu trebuia să recurg la agenţia dumneavoastră... plus că ne-a costat o bună parte din economiile noastre... Niciodată n-ar fi trebuit să încerc să obţin bani cu acea scrisoare.

– Asta-i adevărat, domnule Brinton, n-ar fi trebuit. Dar ce s-a făcut este bun făcut şi cred că nu vă veţi mai apuca de ceva asemănător altă dată.

– Nu, nu, a spus cu durere în glas. N-am s-o mai fac. Niciodată. Aceste ultime săptămâni au fost... Vocea i s-a stins. Apoi a spus cu mai multă putere: Va trebui să vindem casa acum. Bineînţeles, lui Kitty îi plăcea aici. Dar ce mi-am dorit întotdeauna a fost un mic bungalou la mare.

Când am ajuns la birou, am scos scrisoarea care a provocat dezastrul şi am citit-o din nou, înainte de a o pune la dosar. Nefiind nici originalul, nici o fotocopie, ci doar o reproducere din memorie, nu era de nici un folos ca probă. În transcrierea mărunţă, ordonată a bătrânului Brinton, ca un contrast hilar faţă de conţinutul dureros, ea suna astfel:

¹⁶ Londonez, mai ales din partea de est a oraşului.

Dragă Mervy, dragul meu frate, mai mare,

Aș vrea să mă poți ajuta așa cum făceai când eram mai mic. Mi-am petrecut cincisprezece ani construind hipodromul Dunstable și un bărbat numit Howard Kraye mă face să-l distrug. Trebuie să programez curse pe care nimeni nu le agreează. Foarte puțini cai mai vin acum și încasările scad vertiginos. Săptămâna aceasta trebuie să mă îngrijesc ca programul cursei să meargă la tipar prea târziu, iar telefoanele din camera presei să fie toate defecte. Va fi o harababură îngrozitoare. Oamenii trebuie să creadă că sunt nebun. Nu pot să scap de el. Mă plătește, foarte bine, dar trebuie să fac ce zice el. Nu mă pot împotrivi firii mele, tu știi asta. El a aflat despre un băiat cu care trăiesc și aș putea fi deferit justiției. Vrea să vândă hipodromul pentru construcții de locuințe. Nimeni nu-l poate opri să-l obțină. Hipodromul meu, sufletul meu! Știu că n-am să trimit această scrisoare. Mervy, aș vrea ca să fii aici. Nu mai am pe nimeni altcineva. O, Doamne Dumnezeule, nu pot să merg mai departe, realmente nu mai pot.

La șase fără cinci, în după-amiaza aceleiași zile, am deschis ușa biroului Zannei Martin. Biroul ei era cu fața spre mine, la fel și ea. A ridicat capul, m-a recunoscut, s-a uitat spre mine într-un amestec de mândrie și jenă.

– Eu am făcut-o, a zis ea, dacă tu nu te-ai ținut de cuvânt, te omor.

Își pieptănase părul astfel ca să-i cadă aproape de obraz, dar, în orice caz, partea desfigurată i se zărea de la prima aruncătură de ochi. Uitasem chiar, în zilele ce trecuseră de atunci, cât de rău era.

– Și eu am simțit același lucru în legătură cu tine, i-am spus zâmbind.

– Chiar ți-ai ținut promisiunea?

– Da, am ținut-o. Toată ziua de sâmbătă și duminică, mai tot timpul ieri și azi, dar, pot să spun că a fost îngrozitor.

A oftat ușurată.

– Mă bucur că ai venit. Aproape că renunțasem în dimineața asta. Am crezut că n-ai s-o faci și n-ai să mai treci niciodată să vezi dacă am respectat înțelegerea și că sunt, pur și simplu, o idioată.

– Ei, bine, sunt aici. Domnul Bolt este înăuntru?

A negat din cap.

– A plecat acasă. Eu chiar strângeam.

– Ai terminat plicurile? am întrebat-o.

– Plicurile? O, acelea pe care le băteam când ai fost aici data trecută? Da, sunt toate gata.

– Cu conținut și expediate?

– Nu, foile n-au venit încă de la tipar, spre neplăcerea domnului Bolt. Cred că le voi trimite mâine.

S-a sculat, înaltă și subțire, și-a pus haina și și-a legat eșarfa pe cap.

– Mergi undeva în seara asta? am întrebat-o.

– Acasă, a spus hotărâtă.

– Hai să luăm cina în oraș, i-am sugerat.

– Moștenirea mătușii nu va dura mult, la modul în care o cheltui. Cred că domnul Bolt deja ți-a investit banii. Mai bine ai economisi fiecare lețcaie până se reglează conturile.

– Cafea, atunci, și cinema?

– Știi, a spus ea ezitând, uneori, în drum spre casă, cumpăr un pui fierbinte. Lângă stația de metrou este o prăvălie cu pește și cartofi pai. Ai vrea... ți-ar plăcea să vii și să-mi dai o mână de ajutor la mâncat? Ca revanșă, vreau să spun, pentru vineri seara.

– Mi-ar face plăcere, i-am spus, și am fost răsplătit cu un surâs încântat, pe jumătate însă neîncrezător.

– Adevărat?

– Adevărat.

La fel ca data trecută, am luat metroul până la Finchley, dar, de data asta, ea a stat curajoasă, astfel ca să i se vadă toată fața. Încercând să mă asociez curajului ei, mi-am sprijinit cotul pe brațul scaunului care ne separa. S-a uitat la mâna mea, apoi la față, plină de recunoștință, aproape ca și cum am fi fost părtași la o aventură.

Când am ieșit din stația de metrou, a spus:

– Știi, este cu totul altceva dacă ești însoțită de un bărbat, chiar... și s-a oprit brusc.

– Chiar dacă, am terminat eu zâmbind, el este mai scund decât tine și la fel de deteriorat.

– Oh, dragă,... și mult mai tânăr chiar.

Ochiul ei adevărat mă privea cu un amuzament trist. Cel de sticlă privea împietrit drept înainte. Începusem să mă obișnuiesc.

– Lasă-mă să cumpăr eu puiul, i-am cerut când ne-am oprit în fața prăvăliei.

Mirosul de cartofi pai se amesteca cu gazul de eșapament ce ieșea de la un camion în trecere. Civilizația, mi-am zis în gând. Încântător!

– Categorie, nu.

Domnișoara Martin era hotărâtă și a cumpărat ea puiul. A ieșit cu el împachetat într-un ziar.

– Am luat câțiva cartofi pai și un pachet de mazăre, a spus ea.

– Iar eu, i-am spus ferm când am ajuns la un magazin cu băuturi, cumpăr niște coniac.

Ce aveau să-nsemne cartofii pai și mazărea pentru stomacul meu, nici n-am îndrăznit să mă gândesc.

Ne-am îndreptat cu pachetele spre casă și am intrat în camera ei. Se mișca cu pași ușori.

– În bufetul de colo, a spus ea arătându-mi-l, în timp ce-și scotea pardesiul și eșarfa, sunt câteva pahare și o sticlă de vin de Xeres. Vrei să-mi torni puțin? Cred că preferi coniacul, dar, dacă-ți place, servește puțin vin. Eu voi duce toate lucrurile astea în bucătărie să se păstreze fierbinți.

Când destupam sticlele și turnam băuturile am auzit-o aprinzând cuptorul și despachetând. În timp ce traversam camera cu paharul ei de vin, se făcuse o liniște mormântală și când am ajuns la ușă am văzut de ce. Absentă, ținea puiul în hârtia lui cerată într-o mână, punga de cartofi zăcea deschisă pe masă, cu cutia de mazăre alături și ea citea ziarul în care fuseseră împachetate.

Mă privea nedumerită.

– Tu, a spus. Acesta ești tu. Este chipul tău.

Mi-am coborât ochii spre degetele ei. De la prăvălia de pește și cartofi pai îi împachetaseră puiul în "The Sunday Hemisphere".

– Uite-ți vinul, i-am zis întinzându-i paharul.

A pus jos puiul și a luat paharul fără să pară că l-ar fi observat.

– "Un alt Halley", a spus ea. Mi-a sărit în ochi. Bineînțeles că l-am citit. Este și poza ta și chiar se referă la mâna ta. Ești Sid Halley.

– Exact.

N-aveam cum să neg.

– Doamne Dumnezeule! Te știam de ani. Am citit despre tine. Te-am văzut deseori la televizor. Tatălui meu îi plăcea să privească cursele și noi totdeauna deschideam televizorul când trăia el...

S-a oprit și apoi a spus cu nedumerire crescândă:

– De ce naiba ai zis că te cheamă John și că lucrezi într-un magazin? De ce-ai venit la domnul Bolt? Nu înțeleg.

– Bea-ți vinul, pune puiul în cuptor înainte să înghețe și-ți voi explica.

Nu mai era nimic de făcut. Nu voiam să risc să-i paseze radioasă noutatea picantă și interesantă șefului ei.

Fără comentarii a pus cina la încălzit, a venit și s-a așezat pe sofa vizavi de fotoliul în care o așteptam neliniștit și și-a ridicat sprâncenele în așteptare.

– Nu lucrez într-un magazin, am recunoscut. Lucrez la o firmă care se cheamă Hunt Radnor Associates.

La fel ca Brinton, ea auzise de agenție. Trupul i s-a înțepenit și a început să se încrunte. Pe cât am putut de degajat, i-am vorbit despre Kraye și acțiunile

Seabury; dar ea nu era proastă așa că a mers exact la miezul lucrurilor.

– Îl suspectezi și pe domnul Bolt. De aceea ai venit să-l vezi.

– Da, mi-e teamă că da.

– Și eu? M-ai ales pur și simplu, numai ca să afli amănunte despre el?

Vocea îi era plină de amărăciune.

N-am răspuns imediat. Ea aștepta și, într-un fel, calmul ei era mai dureros decât lacrimile sau o izbucnire de mânie. Cerea atât de puțin de la viață. În cele din urmă am spus:

– Am venit la biroul lui Bolt atât ca s-o racolez pe secretara lui, cât ca să-l văd și pe el, da.

Mazărea fierbea, șuierând puternic. S-a ridicat încet.

– Cel puțin ești onest.

S-a dus în bucătărie și a stins flacăra de la cratiță. I-am spus:

– Astăzi după-amiază am venit la biroul tău pentru că voiam să văd foile acelea pe care Bolt le trimite acționarilor Seabury. Tu mi-ai spus imediat că nu veniseră de la tipar. Deci nu era nevoie să accept invitația ta la cină. Și, totuși, sunt aici.

Stătea în ușa bucătăriei încercând să se mențină dreaptă cu un efort mult prea evident.

– Cred că ai mințit și în legătură cu asta, a zis pe o voce liniștită, abia stăpânită, arătând spre brațul meu. De ce? De ce ai jucat un joc atât de crud cu mine? Cu certitudine puteai să-ți obții informațiile fără să recurgi la așa ceva. De ce m-ai făcut să-mi schimb biroul? Cred că ai râs de ți s-a făcut rău toată ziua de sâmbătă gândind la toată povestea.

M-am ridicat. Durerea ei era îngrozitoare.

Am spus:

– Am fost la cursele de pe hipodromul Kempton sâmbătă.

Nu s-a mișcat.

– Mi-am ținut promisiunea.

A făcut un ușor gest de neîncredere.

– Îmi pare rău, i-am spus neajutorat.

– Da. Noapte bună, domnule Halley. Noapte bună.

Am plecat.

XI

Dimineața următoare, miercuri, Radnor a ținut o întrunire pe tema Seabury: el, Dolly, Chico și cu mine. În principal, rezultatul după-amiezii mele anterioare, în cele din urmă, îi smulsese cu greutate lordului Hagbourne

permisiunea de a se organiza o pază permanentă la Seabury pentru joi, vineri și sâmbătă.

Buldozerul își făcuse treaba fără probleme și, printr-un telefon în dimineața asta la hipodrom, se aflase că scoarța de stejar sosise cu transportul obișnuit și fusese împrăștiată. Cursa, excluzând posibilitatea unui accident de ultim minut, era acum certă. Chiar și vremea ținea cu noi. Barometrul urca; prognoza era: timp uscat, rece și însorit.

Dolly a propus un sistem de patrulare pe față și Radnor era înclinat să aprobe. Eu și Chico eram de altă părere.

– Dacă cineva intenționează să saboteze pista, sublinia Dolly, nu va îndrăzni din cauza patrulei. Asta e valabil și dacă din tribune plănuiesc ceva.

Radnor a încuviințat:

– Este cel mai sigur lucru ca să avem certitudinea ținerii cursei. Cred că avem nevoie de cel puțin patru bărbați ca s-o facă așa cum trebuie.

Am spus:

– Sunt de acord că avem nevoie de o patrulă la noapte, mâine noapte și-n noaptea de vineri, pentru avertizare. Dar mâine, când hipodromul va fi mai mult sau mai puțin pustiu... ceea ce ne trebuie este să-i prindem asupra faptei, nu să-i înspăimântăm. N-avem încă nici o probă pe care s-o putem folosi în instanță. Dacă-i putem prinde chiar în mijlocul sabotajului, ca să zic așa, ar fi mult mai bine.

– Așa-i, a încuviințat Chico. Ascunde-te și-nhață. Mult mai bine decât să-i înspăimânți și să-i pui pe fugă.

– Dacă-mi amintesc bine, a spus Dolly cu un surâs, voi doi, ultima oară, ați instalat o capcană și șoarecele a împușcat brânza.

– O Doamne, Dolly, tu mă omori cu zile, a spus Chico râzând prietenos, unul din puținele cazuri când îi accepta afecțiunea.

Chiar și Radnor a râs.

– Serios, totuși, a spus el, eu nu văd cum o să puteți. Un hipodrom este prea mare. Dacă vă ascundeți, nu puteți supraveghea decât o mică porțiune din el. Și sigur, dacă vă arătați prezența, ar fi ca orice patrulă care oprește o acțiune evident periculoasă. Nu cred că este posibil.

– Hm, am zis. Dar este un singur lucru pe care totuși îl pot face mai bine decât oricare din această agenție.

– Și care este acela? a întrebat Chico, gata să mă contrazică.

– Să călăresc un cal.

– O, a spus Chico. La asta nu mă bag, amice.

– Un cal, a zis Radnor pe gânduri. Asta-i, într-adevăr, o idee. Cred că nimeni n-are de ce să se uite suspicios la un cal pe un hipodrom. Și în mișcare. De unde găsești unul?

– De la Mark Witney. Pot să împrumut calul lui. Seabury este hipodromul lui obișnuit. Grajdurile lui nu sunt la mare depărtare.

– Dar poți, totuși...? a început Dolly, însă nu și-a dus mai departe gândurile. Ei bine, nu vă zgâiți așa toți la mine. Eu nu pot călări cu două mâini, ce să mai vorbesc de una singură?

– Un bărbat care se cheamă Gregory Philips are brațul amputat foarte de sus, am spus eu și participă de ani la cursele de garduri pentru amatori.

– Destul, a spus Dolly. Ce-o să facă Chico?

– El o să poarte unul din pantalonii mei de călărie, o bluză cu culorile grajdului ca să nu dea de bănuț și să se aplece nepăsător peste barele de împrejmuire.

– Sau o să prindă gâze, a spus Chico amuzat.

– Asta dorești, Sid? a întrebat Radnor.

Am încuviințat din cap.

– Privește lucrurile din cel mai prost unghi; nu avem nimic împotriva lui Kraye care să stea în picioare. Putem să nu-l găsim pe Smith, șoferul autocisternei și, chiar dacă-l găsim, are totul de pierdut și nimic de câștigat dacă vorbește. Când au ars grajdurile anul trecut, n-am putut dovedi că n-a fost un accident; un muc de țigară. Băieții de la grajduri fumează fără să se sinchisească de interdicții.

Așa-numitul canal de scurgere care s-a prăbușit – nu știm dacă a fost săpat cu o zi, o săptămână sau șase săptămâni înainte de ziua când și-a arătat menirea. Scrisoarea aceea pe care o avem, a lui William Brinton de la Dunstable către fratele lui, este doar o copie făcută din memorie, n-are nici o valoare ca probă. Tot ceea ce dovedește, pentru propria noastră satisfacție, este că Kraye poate fi capabil de orice. N-o putem arăta lordului Hagbourne, pentru că am obținut-o pe încredere, și el încă nu este convins sută la sută că Kraye a făcut mai mult decât să cumpere acțiuni. Așa cum le văd eu, noi trebuie să-i dăm inamicului șansa să-și continue campania.

– Crezi, deci, că vor continua?

– Este foarte probabil, nu? Anul acesta nu mai este nici o cursă la Seabury până în februarie. O pauză de trei luni. Și, dacă eu am intuit bine, Kraye este în alertă acum din cauza situației politice. El n-o să cheltuie cincizeci de mii cumpărând Seabury și apoi să afle că terenul de construcție a fost naționalizat peste noapte. Dacă aș fi în locul lui, aș ține să închei afacerea și să vând unui constructor de locuințe cât mai curând posibil. După fotografiile transferurilor de acțiuni, el deja posedă douăzeci și trei la sută din acțiuni. Asta este aproape sigur suficient să ducă la bun sfârșit vânzarea societății dacă se ajunge la vot. Însă el este lacom. Va voi mai mult. Dar va voi mai mult numai dacă poate obține terenul curând. Ca să aștepte până în februarie este prea riscant. Așa că, da, cred că va

continua, dacă-i dăm șansa să organizeze o avarie mult mai mare săptămâna aceasta.

– Este riscant, a spus Dolly. Să presupunem că se întâmplă ceva îngrozitor și noi nu putem nici să prevenim, nici să prindem pe cineva asupra faptului.

Câteva minute în șir, între cei trei au continuat argumentele pro și contra privind patrula la vedere sau varianta "șoarecele și pisica". În cele din urmă, Radnor s-a întors spre mine și a spus:

– Sid?

– Este agenția ta, i-am spus foarte serios, este riscul tău.

– Dar cazul este al tău. Este încă al tău. Tu trebuie să hotărăști.

Nu-l puteam înțelege. Fusesse foarte bine pentru el că-mi dăduse mână liberă până acum, dar acesta nu mai era genul de decizie la care m-aș fi așteptat vreodată s-o lase în seama mea. Totuși...

– Atunci, Chico și cu mine, am spus, vom merge acolo la noapte și vom sta și toată ziua de mâine. Nu cred că este bine să știe nici chiar căpitanul Oxon că suntem acolo. Nici șeful de echipă, Ted Wilkins, sau altcineva din oamenii de acolo. Vom intra din cealaltă parte, dinspre tribune, iar eu voi împrumuta calul pentru mobilitate. Dolly poate aranja oficial cu Oxon patrula de pază pentru mâine noapte... Sugerează-i să le dea o cameră încălzită, Dolly. El trebuie să pună centrala termică în funcție până atunci.

– Vineri și sâmbătă? a întrebat Radnor evaziv.

– Pază completă, cred. Atâtea patrule cu câte va fi de acord lordul Hagbourne. Mulțimea de pe hipodrom face imposibilă schema "șoarecele și pisica".

– Perfect, a spus Radnor hotărât. Atunci rămâne stabilit.

Când eu, Dolly și Chico eram la ușă, el a spus:

– Sid, te deranjează dacă-mi mai arunc ochii asupra fotografiilor acelea? Trimite-l pe Jones-puștiul cu ele jos, dacă nu-ți trebuie.

– Bineînțeles, am încuviințat. Le-am cercetat pe toate părțile încât le știu pe dinafară. Pariez că ai să observi imediat ceva care mie mi-a scăpat.

– Deseori se întâmplă să fie așa, a zis el dând din cap.

Noi trei ne-am întors în secția de curse, iar eu în drum am trecut pe la centrala telefonică spre a da de urmele lui Jones-puștiul, care se întâmpla să fie la "Persoane dispărute". În timp ce el cobora, am mai aruncat totuși o privire rapidă prin pachetul de fotografii. Transferurile de acțiuni, schița rezumat a conturilor din bancă, scrisorile de la Bolt, cele zece mii de bancnote și cele două coli de date, inițiale și cifre de la fundul servietei diplomat. Fusesse clar tot timpul

că acestea din urmă erau liste, fie de încasări, fie de cheltuieli, dar acum eram sigur că erau cheltuieli. Un oarecare W.L.B. primise sume regulate de cincizeci de lire lunar timp de douăsprezece luni, și ultima dată pentru W.L.B. fusese cu patru zile înainte ca William Leslie Brinton, directorul tehnic de la Dunstable, să ia cel mai rapid drum spre lumea cealaltă. Șase sute de lire și o amenințare; prețul sufletului unui om.

Majoritatea celorlaltor inițiale nu însemna nimic pentru mine, în afară de ultima, J.R.S., care părea să fie a șoferului autocisternei. Prima încasare pentru J.R.S. de o sută de lire era datată cu o zi înainte de răsturnarea cisternei la Seabury, cu o zi înainte de venirea lui Kraye la Aynsford pentru week-end.

Pe rândul următor, ultimul de pe listă, o nouă sumă de o sută și cincizeci de lire era trecută la J.R.S. Data acesteia era marțea următoare, trei zile după ce făcusem fotografiile. Smith împachetase și dispăruse de la serviciu și de acasă în marțea aceea.

Constant, revenind printre celelalte inițiale, figurau două nume de botez, Leo și Fred. Se pare că fiecare din ele era pe statele de plată curente. Fie Leo, fie Fred, presupuneam, fusese bărbatul solid care-l vizitase și-l speriasse pe Mervyn Brinton. Ori Leo, ori Fred era barosanul care-l trimisese pe Andrews cu o armă în Cromwell Road.

Aveam de stabilit un scor, fie cu Leo, fie cu Fred.

Jones-puștiul a venit după fotografii. Le-am pus laolaltă înapoi în cutie și i le-am dat.

– Hei, lișiță mică și mucoasă, unde ne sunt cafelele? l-a apostrofat Chico grosolan.

Noi fusesem jos când Jones-puștiul își făcuse turul.

– Lișițele sunt pleșuve, a observat Dolly sec, privind părul bogat al lui Jones-puștiul.

Jones-puștiul, într-un limbaj ce ar face hârtia să roșească, i-a spus lui Chico unde să-și caute cafeaua. Chico a înaintat un pas spunând:

– Îmi aduci aminte de oamenii care stau la zidul Ierusalimului.

În fond fusese crescut într-un orfelinat al bisericii. Jones-puștiul știa și el cu mult mai multe paragrafe fundamentale din Isaia. A replicat fără milă:

– Cred că tu ai stat în pragul prăvăliei poliției din Barnes.

Furios, Chico a repezit un pumn spre capul lui Jones-puștiul. Jones-puștiul a sărit înapoi, a râs insolent și cutia pe care o ținea i-a zburat din mână, deschizându-se în cădere.

– Voi doi, opriți-vă, afurisiților, a strigat Dolly în timp ce pozele mari pluteau spre biroul ei și spre dușumea.

– Bebeluși nevinovați, a comentat Jones-puștiul într-o foarte bună dispoziție, pentru că ieșise învingător în meciul de injurii. Ne-a ajutat, pe Dolly și

pe mine, să adunăm fotografiile, le-a pus de-a valma în cutie și a plecat zâmbind.

– Chico, a spus Dolly dojenitor, ar trebui să ai mai multă minte.

– Atitudinea de mamă-bos mă plictisește de moarte, a spus Chico violent.

Dolly și-a mușcat buzele privind pe fereastră. Chico s-a uitat spre mine suspicios, știind foarte bine că el începuse încăierarea și că era vinovat.

– Ca de la un bastard la altul, i-am zis blând, las-o mai domol.

Neputând să gândească destul de repede un răspuns suficient de usturător, Chico abia dacă s-a încruntat și a ieșit din cameră. Spectacolul se terminase. Biroul a revenit la normal. Dactilografele tăcăneau, cineva folosea magnetofonul, altcineva telefonul. Dolly a oftat și a început să-și facă lista pentru Seabury. Eu m-am așezat la masă și m-am gândit la Leo. Sau la Fred. Fără nici un rezultat.

După o vreme, am plecat în buiestru sus la "Bona Fides", unde cantitatea obișnuită de strigăte în telefon umplea încăperea. George, adâncit într-o conversație misterioasă despre camfor, m-a văzut și mi-a făcut semn cu capul. Jack Copeland, proaspăt gătit într-un pulover verde, decolorat, peticit și fără manșete, și-a găsit timp între telefoane să-mi spună că-i părea rău, dar nu făcuseră nici un progres cu Kraye. Jack spunea că el își acoperise urmele cu o măiestrie desăvârșită pe aproape zece ani în urmă. Ei aveau să continuei cercetările dacă doream. Doream, bineînțeles.

Sus, la "Persoane dispărute", Sammy mi-a spus că era prea devreme pentru rezultate în legătură cu Smith.

Când am considerat că Mark Witney s-a întors acasă după exercițiul cu al doilea lot de cai, l-am sunat și l-am întrebat dacă mi-ar putea împrumuta calul lui, un fost cai de steeplechase de primă calitate.

– Sigur, a spus. Pentru ce?

I-am explicat de ce.

– Mai bine ai lua și autavana, a comentat el. Să presupunem că plouă toată noaptea. Ai unde te adăposti.

– Dar n-o să ai nevoie de ea? Oricum prognoza anunță cer senin și timp uscat.

– N-o să-mi trebuiască până vineri dimineața. Nu am nici o cursă până la Seabury. Și numai una acolo, în ciuda faptului că este atât de aproape. Proprietarii, pur și simplu, nu-l vor. Sâmbătă va trebui să fac tot drumul până la Banbury. Să-l ia naiba de prost, când am un hipodrom mult mai bun la poarta mea.

– Ce trimiți la Seabury?

Mi-a povestit cu lux de amănunte, deloc măgulitoare, despre un buiestraș neînvățat la sărituri, chior, cu care își pusese în gând să câștige cursa cu obstacole la juniori. După cât îl cunoșteam, probabil că avea s-o facă. Am stabilit

ca eu și Chico să fim la el diseară în jurul orei opt.

După asta am plecat de la birou, am traversat Londra cu metroul până la sediul societății în City și am cerut dosarele hipodromului Seabury. Într-un scaun numerotat, la o masă lungă, înconjurat de funcționare și funcționari gravi, cercetând cu atenție dosare similare și luându-și asiduu notițe, am studiat ultima listă de investiții. În afară de Kraye și diverșii lui aliați pe care acum îi recunoșteam dintr-o privire, familiarizat fiind de atâta vreme cu fotografiile transferurilor de acțiuni, nu mai erau blocuri mari cu un singur proprietar. Nimeni altcineva nu deținea mai mult de trei la sută din total: și cum trei la sută însemna că aproximativ două mii și cinci sute de lire zăceau degeaba, fără să aducă un sfanț profit, era ușor să înțelegi de ce nimeni nu voia să aibă un număr mai mare de acțiuni.

Numele lui Fotherton nu apărea pe listă. Deși asta nu era concludent, pentru că un nume fictiv ca "Investiții Mayday" putea fi oricine la urma urmelor, am fost, mai mult sau mai puțin satisfăcut că directorul tehnic de la Seabury nu specula moartea acestuia. Toate mișcările mari de acțiuni în ultimul an fuseseră spre Kraye și spre nimeni altcineva.

Câțiva dintre acționarii mărunți, posedând fiecare acțiuni de două sute sau cam așa ceva, erau oameni pe care-i cunoșteam personal. Le-am notat numele și adresele, intenționând să-i rog să mă lase să văd circulara lui Bolt când sosea. Mai încet decât prin Zanna Martin, dar mai sigur. Mintea mea s-a îndreptat alarmată spre Zanna Martin. Avusesem o noapte proastă gândindu-mă la ea. La ea și la Jenny, la amândouă.

Întors la birou, am văzut că era sfârșitul pauzei de prânz, cu aproape toate mesele goale. Singur Chico stătea la masa lui, mușcându-și unghiile.

– Dacă avem de gând să stăm treji toată noaptea, am sugerat, mai bine ne-am lua după-amiaza liberă ca să dormim.

– Nu-i nevoie.

– Ba e. Eu nu mai sunt așa de tânăr ca tine.

– Bietul tata mare.

A zâmbit brusc, cerându-și scuze pentru dimineată:

– N-am avut încotro. Acest Jones-puștiul mă calcă pe nervi.

– Jones-puștiul își poate purta singur de grijă. E vorba de Dolly.

– Nu-i vina mea că ea nu poate avea copii.

– Ea-și dorește copii, la fel cum tu îți dorești o mamă.

– Dar eu nu vreau... a început el indignat.

– A ta proprie, am spus sec. Așa cum tu dorești ca propria ta mamă să te fi păstrat și să te fi iubit. Așa cum a făcut a mea.

– Tu ești întotdeauna în avantaj, bineînțeles.

– Exact.

A răs.

– Nostimada e că-mi place bătrâna Dolly, crede-mă. Cu excepția aripii ocrotitoare.

– Cui i-ar plăcea? am spus împăciuitor. Poți să dormi pe sofaua mea.

A oftat.

– Începe să fie mai greu de lucrat pentru tine decât pentru Dolly, văd eu.

– Ei?

– Nu-ți face iluzii, amice. Domnule, vreau să spun.

Era ușor ironic.

Ceilalți colegi de birou s-au întors, inclusiv Dolly, cu care am stabilit ca Chico să aibă după-amiaza liberă. Ea era rece cu el și neiertătoare, ceea ce, mi-am zis în sinea mea, la amândoi le făcea bine. Apoi Dolly a spus:

– Prima patrulă va începe mâine pe hipodrom, la ora șase p.m. Să le transmit să te caute și să-ți raporteze?

– Nu, am spus categoric. Nu știu unde voi fi.

– Atunci, ar fi mai bine procedura obișnuită, a spus ea. Ei pot raporta bătrânului, la numărul de acasă, când încep treaba și apoi din nou la șase a.m. când termină și preia următoarea patrulă.

– Și, dacă se întâmplă ceva, îl sună pe bătrân.

– Da, ca de obicei.

– E la fel de rău ca și când ai fi doctor, am spus zâmbind.

Dolly a dat din cap și, mai mult pentru ea, a murmurat:

– O să vezi pe propria-ți piele.

Eu și Chico am plecat la mine acasă, am tras draperiile și am făcut tot ce am putut ca să dormim. Nu-mi era ușor, la ora două și jumătate după-amiaza era ora curselor, nu de dormit. Mi s-a părut că abia ațipisem când a sunat telefonul. M-am uitat la ceas când mergeam în camera de zi să răspund și am văzut că era cinci fără cinci. Apelul îl cerusem pentru ora șase.

Totuși, nu era apelul de la Telefoane, ci Dolly.

– A sosit un mesaj pentru tine, scris de mână, notat "foarte urgent". M-am gândit că poate-i vrei înainte de a pleca la Seabury.

– Cine l-a adus?

– Un șofer de taxi.

– Trimite-l atunci aici.

– Mi-e teamă c-a plecat.

– De la cine e mesajul?

– N-am idee. Este un plic simplu maro, de mărimea celor pe care le folosim la rapoarte provizorii.

– O! E-n ordine. Am să vin eu.

Chico, somnoros, sta sprijinit în cot pe sofa.

– Culcă-te la loc, i-am zis. Trebuie să merg să văd ceva la birou. Nu voi întârzia mult.

Când am ajuns iar la secția de curse, am văzut că, indiferent de ce sosise pentru mine, altceva dispăruse. Masa șubredă de culoarea lămâii. Iar eram fără masă.

– Sammy a spus că-i pare rău, mi-a explicat Dolly, dar a fost angajat un nou funcționar și n-are unde-l așeza.

– Aveam lucruri în sertar, m-am plâns. Urme din prânzul lui Sammy, mi-am zis în gând.

– Sunt aici, a spus Dolly arătând spre un colț de pe biroul ei. Nu era decât dosarul Brinton, o jumătate de sticlă de coniac și câteva pastile. Și-am mai găsit și asta pe dușumea.

Mi-a întins un pachet turtit, învelit în hârtie și celofan rupt.

– Astea sunt negativele de la poze, i-am spus luându-le de la ea. Ele au fost totuși în cutie.

– Până ce Jones-puștiul a scăpat-o.

– O, da.

Am pus pachetul de negative în dosarul Brinton, am șterpelit de la Dolly un inel de elastic mare și l-am înfășurat în jurul dosarului.

– Ce-i cu misteriosul și foarte urgentul mesaj? am întrebat-o.

Tăcută și circumspectă, Dolly a deschis plicul cu pricina, a scos singura foaie de hârtie ce se găsea înăuntru și mi-a înmănat-o. Am despăturit-o și am început s-o citesc, fără să-mi cred ochilor.

Era o circulară cu antetul agenților de bursă Charing, Street și King, datată cu ziua de mâine și care suna așa:

"Dragă domnule sau doamnă,

Noi avem diverși clienți care vor să cumpere pachete de acțiuni din următoarele liste de societăți mai mici. În caz că vă hotărâți să vindeți acțiunile pe care le aveți în vreuna din aceste societăți, v-am fi foarte recunoscători dacă ați lua legătura cu noi. Vă asigurăm că veți obține un preț bun, corect, conform cursului actual."

Urma o listă de aproximativ treizeci de societăți din care nu auzisem decât de una. Înghesuit dincolo de jumătatea listei era hipodromul Seabury.

Am întors pagina. Zanna Martin scrisese pe spate, în fugă:

"Aceasta merge doar la acționarii Seabury. La nimeni care posedă acțiuni în celelalte societăți. Foile au venit de la tipar în dimineața asta și urmează să fie

expediate mâine. Sper că este ceea ce te interesa. Îmi pare rău pentru aseară.

Z.M."

– Ce este? a întrebat Dolly.

– O rugămintă de iertare, de bună voie și nesilită de nimeni, am spus cu inima ușurată, introducând circulara în dosarul Brinton, alături de negative. De asemenea și confirmarea că Ellis Bolt nu este un îngeraș.

– Ești într-o ureche, a spus ea. Și ia-ți lucrurile de pe masa mea. N-am loc și pentru ele.

Am pus pastilele și sticla de coniac în buzunar și am luat dosarul Brinton.

– Așa este mai bine?

– Da, mulțumesc.

– La revedere, iubito. Ne vedem pe vineri.

În drum spre casă m-am hotărât brusc să trec s-o văd pe Zanna Martin. Am mers direct în garaj, fără să mai urc să-l trezesc pe Chico, și m-am îndreptat spre est, spre City, pentru a doua oară astăzi. Traficul orei de vârf era atât de dificil că-mi era teamă c-am s-o scap, dar, de fapt, ea a plecat cu zece minute mai târziu de la birou și-am prins-o chiar înainte de a ajunge la stația de metrou.

– Domnișoară Martin, am strigat-o, vrei să te duc acasă?

S-a întors surprinsă.

– Domnul Halley.

– Aruncă-te înăuntru.

S-a aruncat. Așa se zice, de fapt, a deschis ușa, a ridicat dosarul Brinton, care zăcea pe scaunul de lângă mine, s-a așezat, și-a potrivit cu grijă haina peste genunchi și a închis portiera. Partea deteriorată a feței era spre mine și ea o știa prea bine. Eșarfa și părul erau trase ușor mai în față.

Am scos o liră și zece șilingi din buzunar și i le-am dat. Le-a luat zâmbind.

– Șoferul i-a spus telefonistei noastre că i-ai plătit să aducă plicul. Mulțumesc foarte mult.

Am virat printre mașini și m-am îndreptat spre Finchley.

A răspuns, schimbând subiectul:

– Puiul acela nenorocit a înțepenit în cuptor. Ieri, după ce ai plecat, am stins aragazul și acolo a rămas.

– Mi-ar fi plăcut să pot sta astă-seară, i-am zis, dar am treabă la agenție.

– Altă dată, a spus liniștită. Altă dată. Poate. Înțeleg că nu puteai să-mi spui de la început pentru cine lucrezi, pentru că nu știai dacă sunt... ăă... un complice al domnului Bolt și, după aceea, nu mi-ai spus de teamă că m-ar deranja. Așa că asta e.

– Ești generoasă.

– Realistă, deși cu o oarecare întârziere.

Am mers o bucată de drum în tăcere. Apoi am întrebat-o:

– Ce se întâmplă cu acțiunile pe care le posedă Kraye, dacă se dovedește că el a sabotat societatea? Acțiunile lui vor fi confiscate sau încă îi vor aparține după ce iese din închisoare?

– N-am auzit niciodată ca acțiunile cuiva să fie confiscate, a spus ea, părând interesată. Dar poți să știi?

– Aș vrea să știu. Contează enorm pentru ceea ce ar trebui să fac acum.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine... un mod foarte ușor de a-l opri pe Kraye să mai cumpere acțiuni ar fi să spun presei financiare și de curse că se pune la cale o preluare. Prețul ar crește vertiginos. Dar Kraye deja posedă douăzeci și trei la sută și, dacă legea nu i le poate lua, el, ori perseverează și votează pentru vânzare, ori, dacă-i intră frica-n oase, se debarasează de acțiuni la un preț foarte mare și tot el se alege eu un profit gras. În ambele cazuri rămâne foarte bine financiar, fie în închisoare, fie afară. Și în ambele cazuri Seabury s-ar transforma în teren de construcții.

– Lucruri de felul acesta s-au mai întâmplat până acum?

– Preluări, da, numeroase. Dar numai un singur alt caz de sabotaj. La Dunstable. Și din nou Kraye.

– N-a supraviețuit nici un hipodrom la tentativa de preluare?

– Numai Sandown, în mod public. Nu știu despre altele, dar poate că au reușit în secret.

– Cum a izbutit Sandown?

– Consiliul local a făcut-o pentru el. A afirmat sus și tare că nu se va acorda autorizație de construcție. Bineînțeles că atunci tentativa a eșuat.

– Se pare că singura speranță pentru Seabury, în acest caz, este ca să acționeze consiliul în același mod. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-i determin s-o facă cu orice preț.

– Ești o fată grozavă, domnișoară Martin, i-am spus zâmbind. Este o idee foarte bună. Am să merg să văd care-i starea de opinie la primărie.

A dat din cap aprobator.

– N-are rost să lupți cu morile de vânt. E mult mai bine să vezi în ce direcție se îndreaptă oamenii înainte de a te apuca să-i împingi.

Ne apropiam de Finchley. Am spus:

– Ți dai seama, domnișoară Martin, că, dacă eu reușesc, tu îți vei pierde slujba?

A râs.

– Bietul domnul Bolt. Nu e deloc greu să lucrezi pentru el. Dar nu-ți face griji în legătură cu slujba mea. Este foarte ușor pentru o secretară cu experiență să-și găsească alta la fel de bună, te asigur.

Am oprit în fața casei și m-am uitat la ceas.

– Mi-e teamă că n-am să pot intra. Deja sunt într-o oarecare întârziere.

A deschis portiera fără comentarii și a coborât.

– Mulțumesc pentru că ai venit.

A zâmbit, a închis ușa crispat și mi-a făcut semn cu mâna.

Am gonit spre casă cât am putut de repede, ușor exasperat din cauza traficului. Abia când am oprit motorul în garaj și m-am aplecat să-l iau, am descoperit că dosarul Brinton nu era acolo. Și apoi mi-am amintit că domnișoara Martin îl ținuse tot drumul în poală iar eu o grăbisem să coboare din mașină. Deci dosarul Brinton era la Zanna Martin. Nu mă mai putem întoarce pentru el și n-aveam nici cum s-o sun, pentru că nu știam numele proprietarului casei în care locuia. Dar mi-am spus, în mod cert, dosarul va fi în deplină siguranță acolo unde se află, până vineri.

XII

Eu și Chico stăteam înghesuiți unul într-altul să ne încălzim în niște tufe de grozamă, privind cum răsare soarele deasupra hipodromului Seabury. Fusese o noapte senină și rece cu pișcături ce-ți spuneau că sunt cam zero grade și amândoi dărdăiam.

În spatele nostru, printre tufe, abia zărintu-se, Revelation, cândva câștigător al Cupei de Aur de la Cheltenham, își lua micul dejun din smocuri anemice de iarbă. Auzeam trosnetul ierbii când o rupea de jos, de lângă rădăcină, și clinchetul vag al căpăstrului în timp ce mânca. De o bucată de vreme, eu și Chico rezistaserăm tentației de a-l deposea de pătura bună și călduroasă.

– Poate că încearcă acum ceva, a spus Chico plin de speranță. Când se luminează, înainte de a se scula careva.

În timpul nopții nimic nu se mișcase, eram siguri de asta. Din oră-n oră călărisem pe Revelation la pas, cu grijă, de jur împrejurul pistei, iar Chico, încălțat în teniși, făcuse o inspecție a tribunelor la ora unu, el și fantomele nopții. Nu fusese nimeni prin preajmă. Nici un sunet, decât adierea vântului, nici un licăr de lumină, decât scânteierea stelelor și raze palide de lună.

Locul pe care l-am ales, după ce s-a luminat și unele schimbări deveniseră necesare, era punctul cel mai îndepărtat de tribune, la capătul turnantei traversate de șosea. Tufe de lăstăriș crescute alandala în spațiul dintre pistă și gardul împrejmuitoare erau destule să ne poată ascunde de toți, afară doar de niște ochi foarte curioși. Dincolo de gard se aflau grădinile din spatele primului șir de bungalouri. Soarele se înălța pe cer, galben și strălucitor, undeva în stânga noastră, iar păsările cântau prin preajmă. Era șapte și jumătate.

– O să fie o zi frumoasă, a spus Chico.

La nouă și zece a fost o oarecare activitate pe lângă tribune, un tractor s-a îndreptat spre pistă trăgând după el o remorcă. Mi-am scos binoclul, i-am pus pe genunchi și apoi m-am uitat cu el. Remorca era încărcată, bănuiam, cu obstacole și era urmată de trei oameni pe jos.

I-am întins binoclul lui Chico fără comentarii și am căscat.

– Nimic ilegal, a remarcat plictisit.

Am urmărit tractorul și remorca mișcându-se încet spre capătul îndepărtat al pistei, făcând o pauză să descarce și reîntorcându-se pentru o nouă încărcătură. În al doilea drum a venit suficient de aproape să vedem că, de fapt, erau obstacole de rezervă pe care le așezau câte patru, cinci la fiecare săritură, gata spre a fi puse în locul celor ce se distrugau în timpul curselor. Am privit o vreme în tăcere. Apoi am spus încet:

– Chico, am fost de-a dreptul orb.

– Ce?

– Tractorul, am zis. Tractorul a fost chiar sub nasul nostru tot timpul.

– Și ce e cu asta?

– Deci cisterna cu acid sulfuric a fost răsturnată de un tractor. N-a fost necesar nici un mecanism complicat de ridicare. Doar niște frânghii sau lanțuri aruncate peste cisternă și legate strâns în jurul osiilor. Apoi desfaci capacele și totu-i foarte simplu. Cineva conduce tractorul în plină viteză de-a lungul pistei, cisterna se-ntoarce cu susu-n jos și lichidul curge. Și asta-i tot.

– Fiecare hipodrom are un tractor, a spus Chico pe gânduri.

– Exact.

– Cert e că nimeni nu se uită de două ori la un tractor pe un hipodrom. Mai mult ca sigur. Nimeni nu dă nici o atenție urmelor pe care le lasă. Nimeni n-o să menționeze că a văzut unul pe șosea. Așa că, dacă tu ai dreptate și eu aș zice categoric că ai, nici n-ar fi fost necesar să fie folosit tractorul acela, tractorul hipodromului.

– Totuși, pariez că acela a fost folosit.

I-am povestit lui Chico despre inițialele din listele fotografiate și despre plăți.

– Măine voi verifica inițialele tuturor lucrătorilor de aici, de la Ted Wilkins în jos, confruntându-le cu lista respectivă. Oricare din ei putea să fie plătit doar să lase tractorul pe hipodrom, spre a fi la îndemână. Cisterna s-a răsturnat în seara dinaintea cursei, în ajun, ca acum. Și atunci tractorul fusese folosit. Motorul era cald și plinul făcut. Nimic mai ușor. Și după aceea, direct la capătul pistei, s-a făcut nevăzut.

– Era în amurg, a încuviințat Chico. Dacă n-a trecut nimeni pe drum în minutele cât le-a trebuit să desfacă funiile sau lanțurile, după aceea, totul a fost în ordine. Nici o deviere de trafic, nici un ocol, nimic.

Am urmărit tractorul huruind încoace și încolo și mi-am dat seama cu mâhnire că nu puteam dovedi nici un cuvânt din toate astea.

– Trebuie să ne mutăm, am spus aproape imediat. Este un obstacol chiar acolo, cam la cincizeci de metri, unde sunt fanioanele acelea. Ei vor trece șoseaua și foarte curând vor fi aici.

Am plecat cu Revelation înapoi spre autovană, cam la un kilometru în josul șoselei, spre vest, am profitat de ocazie și am mâncat ce ne adusesem de acasă. Când am terminat, Chico a plecat primul, plimbându-se plin de îndrăzneală în pantalonii mei de călărie, cizme și maletă, adevărat călăreț, din cap până-n picioare. De fapt, nu urcase niciodată în viața lui pe un cal.

După puțin timp, l-am urmat călare pe Revelation. Oamenii aduseseră obstacole pe turnantă și le așezaseră la locul lor. Acum se mișcau mai departe de-a lungul pistei descărcând lotul următor. Fără să fiu remarcat de nimeni, am călărit înapoi spre tufe și am descălecat. Preț de vreo jumătate de oră – nici urmă de Chico, ca apoi să apară fluierând de pe drum, cu mâinile în buzunar.

Când a ajuns lângă mine, a spus:

– Am mai aruncat o privire asupra tribunelor. Halal pază aici! Nimeni nu m-a întrebat ce caut. Sunt câteva femei care curăță pe ici-colo, altele lucrează în corpul grajdurilor, pregătind dormitoarele băieților, lucruri de felul ăsta. Le-am spus bună dimineața și mi-au răspuns și ele bună dimineața.

Era dezgustat.

– Cam limitată sfera de acțiune pentru sabotori, am spus posomorât. Femei de serviciu în tribune și muncitori pe pistă.

– Când se lasă întunericul, diseară, a spus Chico, atunci este cel mai probabil.

Dimineața s-a scurs foarte încet. Soarele se ridicase la zenitul jos de noiembrie, strălucind drept în ochii noștri. Mi-am omorât timpul făcând o fotografie calului, și alta lui Chico. El era fascinat de minusculul meu aparat de fotografiat și a spus că arde de nerăbdare să cumpere unul la fel. În cele din urmă, l-am pus înapoi în buzunarul pantalonilor și, acoperindu-mi ochii cu mâna din cauza soarelui, m-am uitat pentru a suta oară peste hipodrom.

Nimic. Nici oameni, nici tractor. M-am uitat la ceas. Ora unu. Timpul prânzului. Se mai scursese încă o bucată de vreme.

Chico a luat binoclul și a privit roată peste hipodrom.

– Fii atent, am spus alene. Nu privi în direcția soarelui. Ai să-ți zăpăcești ochii.

– Nu mai spune!

Am căscat, simțind cum noaptea nedormită mă prinde din urmă.

– Este un om pe hipodrom, a spus. Singur. Se plimbă doar.

Mi-a dat binoclul și am privit. Avea dreptate. Un bărbat singur traversa

hipodromul, nu pe pistă, ci direct peste iarba neamenajată, din mijloc. Era prea departe ca să i se distingă trăsăturile și, în orice caz, purta o scurtă de molton cafenie cu gluga ridicată. Am dat din umeri și am lăsat binoclul în jos. Părea destul de inofensiv.

Neavând nimic mai bun de făcut, l-am urmărit cum se îndepărta, s-a aplecat sub corzi și a mers mai departe oprindu-se în spatele unuia din garduri, rămânându-i la vedere doar capul și umerii.

Chico a spus că trebuia să-și fi făcut nevoile la toaletă înainte să plece de la tribune. Eu am căscat iar și am zâmbit. Omul continua să stea în picioare în spatele gardului.

– Ce dracu' face? a spus Chico după aproximativ cinci minute.

– Nimic, am zis uitându-mă prin binoclu. Stă pur și simplu privind în direcția asta.

– Crezi că ne-a reperat?

– Nu, n-avea cum. Nu are nici un binoclu, iar noi suntem în tufe.

Au trecut alte cinci minute fără nici o mișcare.

– Trebuie să facă ceva, a spus Chico exasperat.

– Ei bine, nu face.

Chico a luat binoclul.

– Nici pe dracu' nu poți vedea cu soarele-n față, s-a plâns el. Trebuia să ne fi așezat la celălalt capăt.

– În parcajul de mașini? am întrebat blajin. Drumul spre grajduri și spre poarta principală trece pe la celălalt capăt. N-ai chiar nimic unde să te poți ascunde.

– Are un steag, a spus Chico deodată. Două steaguri. Unul în fiecare mână. Alb în stânga, portocaliu în dreapta. Pare să le fluture pe rând. Trebuie să fie vreun păduche tâmpit din echipa de ordine care face exerciții de chemare a salvării sau a medicului veterinar.

Era dezamăgit.

Am urmărit steagurile fluturând, mai întâi cel alb, apoi cel portocaliu, din nou cel alb și apoi portocaliu, cu o pauză de o secundă sau două între ele. Categoric nu era nici o formă inteligibilă de semnalizare: nimic pe sistem semafor. Ele erau, așa cum spusese Chico, pur și simplu steaguri folosite după o cădere la o cursă: alb ca să cheme ambulanța pentru jocheu, portocaliu pentru cal. N-a mai durat mult. După aproximativ opt fluturări, el s-a oprit și, după un minut sau două, a început să meargă înapoi, peste pistă spre tribune.

– Ce crezi că au fost toate astea, în ce scop? a întrebat Chico.

Din nou și-a rotit binoclul peste tot hipodromul.

– Nu mai e nici o suflare de om, în afară de el și de noi.

– Probabil că așteaptă de luni de zile lângă un gard șansa să-și fluture

steagurile și nimeni n-a fost rănit nicăieri lângă el. În cele din urmă, tentația s-a dovedit mult prea puternică.

M-am ridicat în picioare, mi-am dezmoțit oasele, am mers printre tufe spre Revelation, i-am desfăcut dârlogii cu care fusese legat de tufe, i-am descătărămat chinga și i-am scos pătura.

– Ce faci? m-a întrebat Chico.

– Exact ca omul cu steagurile. Nu rezist unei tentații cumplite. Ajută-mă să ridic piciorul.

A făcut ceea ce i-am cerut, dar a prins frâul cu mâna.

– Ești nebun. Azi-noapte ai spus că ar putea să te lase să călărești după cursă, dar că n-ar fi niciodată de acord s-o faci înainte. Dacă le fărâmi gardurile?

– Atunci o să dau de bucluc nu glumă, am recunoscut. Dar iată-mă pe un săritor de prima clasă, privind la un hipodrom divin, într-o zi superbă, cu toată lumea la masă. Am zâmbit. Dă-mi drumul.

Chico și-a luat mâna de pe frâu.

– Nu e-n genul tău, a spus plin de îndoieli.

– N-o pune la inimă, am spus nepăsător și am dat călcâie calului.

Ne-am îndreptat la pas spre pistă în direcția tribunelor. În sens invers acelor de ceasornic, așa cum se desfășoară cursele. Tot la pas, am ajuns la șosea, am traversat-o pe porțiunea neacoperită cu tarmac. De cealaltă parte a șoselei se întindea pata enormă, maronie, de scoarță de stejar, care fusese împrăștiată în strat gros și solid acolo unde gazonul ars fusese excavat. Caii n-aveau să aibă nici o dificultate în a sări peste ea.

Odată trecuți de cealaltă parte, din nou pe pistă, Revelation a pornit la trap. Știa unde se afla. Deși fără mulțimea și fără zgomotul obișnuit, faptul de a se găsi pe o pistă familiară îl incita. Urechile îi erau ciulite, pasul elastic. La paisprezece ani, era ieșit deja de un an din competiții, dar se mișca de parcă ar fi avut doar patru. Și el, mi-am zis, se simțea atras diabolic de plăcerea lucrului ilicit.

Chico avea, bineînțeles, dreptate. Nu-mi era permis să călăresc pe un hipodrom cu așa de puțin timp înaintea zilei de curse. N-aveam nici o justificare. Trebuia s-o știu bine. Și o știam chiar foarte bine. L-am pornit ușor pe Revelation în canter.

Erau trei șiruri de obstacole și trei garduri verticale, mai mult sau mai puțin apropiate, și riviera dincolo de ele. Cum nu eram sigur că Revelation va sări obstacole mai grele neîncălzit (mulți cai n-o fac) l-am îndreptat spre garduri.

Odată ce le va fi văzut și va fi ghicit intenția mea, mă îndoiam că l-aș mai fi putut opri, chiar dacă voiam. Pur și simplu, a înghițit prima săritură și s-a îndreptat impetuos spre a doua. După aceea l-am lăsat să aleagă și, dintre cele două obstacole ce-i stăteau în față, a ales gardul. Părea că nu-l deranjează că

este de capul lui. Gardurile erau excelente și el era un câștigător al Cupei de Aur, născut, și crescut pentru asta, și i se oferea o favoare neașteptată, care-i lipsise multă vreme. A zburat peste gard cu toată priceperea și cutezanța de odinioară.

În ceea ce mă privește, starea mea de spirit era de nedescris. Mă urcasem pe un cal numai de câteva ori după ce renunșasem la curse, dar niciodată n-avusesem șansa să fac altceva decât să călăresc liniștit alături de Mark la exercițiul de dimineață. Și, iată-mă, înapoi în vechiul meu loc, făcând din nou ceea ce tânjeam de doi ani și jumătate. Am zâmbit cu o bucurie nestăpânită și l-am îndemnat pe Revelation să-și mărească pasul pentru săritura peste rivieră.

L-a mărit, lăsând însă rezerve. Perfect. Nu erau strigăte mânioase din tribunele din dreapta mea și am măturat razant turnanta de sus a pistei, rapid și dezinvolt. Un alt obstacol la capătul turnantei – Revelation a plutit peste el – și alte cinci spre partea cea mai îndepărtată a pistei. La al treilea din ele, la șanț, acolo stătuse bărbatul și fluturase steagurile.

Este un lucru cert că emoțiile trec de la călăreț la cal, și Revelation se comporta cu aceeași veselie nebună care mă cuprinsese și pe mine: așa că, după două sărituri spectaculoase peste următoarele două obstacole, amândoi am zburat înainte, cu brațele deschise spre soartă. Acolo erau: bara de împrejmuire, șanțul larg de un metru și douăzeci și, la capătul lui, gardul de un metru și patruzeci. Revelation, știindu-le foarte bine, automat s-a angajat direct în săritură.

A urmat lumina orbitoare în ochi pe când mă aflam în aer. O lumină albă, uluitoare, ce-ți năucea mințile, despicând ziua în milioane de fragmente și ascunzând lumea într-o vâlvătaie la fel de incandescentă ca soarele.

Am simțit calul căzând sub mine, și instinctiv m-am rostogolit, cu ochii larg deschiși și aproape nevăzând nimic. A urmat o prăbușire dură pe pistă, apoi schimbarea viziunii de la lumină la întuneric și, prin cenușiu, din nou la vederea normală.

Am fost în picioare înaintea lui Revelation, cu dârlogii încă în mână. Lupta să se scoale, năucit și clătinându-se, dar aparent fără să fi fost rănit. L-am tras forțându-l să meargă ca să-mi dau seama de picioare și, ușurat, am constatat că erau întregi și tefere. Singurul lucru ce-mi rămânea de făcut era să încălec cât mai repede posibil, și asta era enervant de greu. Cu două mâini m-aș fi putut sălta ușor, dar, în situația mea, m-am cățărat cu greu înapoi în șa abia la a treia încercare, pierzând ambii dârlogi și făcându-mi stomacul zob de arcada șeii. Ținând cont de toate astea, Revelation s-a comportat excepțional. A mers la trap într-o direcție greșită doar vreo cincizeci de metri sau cam așa ceva, înainte să-mi revin și să țin dârlogii bine în mână, după care l-am întors. De data asta am trecut pe lângă gard și celelalte obstacole: l-am luat mai întâi într-un galop mic în jos, pe marginea pistei, l-am lăsat la trap ca să traverseze șoseaua și l-am

îndrepta; apoi nu direct către turnanta de jos, ci în afară, spre dreapta, către locul unde gardul de împrejmuire întâlnea șoseaua principală spre Londra.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Chico alergând spre mine peste iarbă. I-am făcut semn cu mâna și l-am așteptat acolo unde drumurile ni se întâlneau.

– Am crezut, din ce mi-ai spus, că poți al dracului de bine să călărești, a zis el abia trăgându-și răsuflarea din cauza alergării.

– Da, am spus. Așa am crezut atunci.

S-a uitat ia mine tăios.

– Ai căzut. Te priveam. Ai căzut ca un țânc.

– Pentru că mă priveai... calul a căzut, dacă nu te superi. Este o deosebire. Foarte importantă pentru jochei.

– Prostii, a spus el. Ai căzut.

– Haidem, am spus, mergând la pas cu Revelation spre gard. Este ceva ce trebuie să găsim.

I-am spus lui Chico ce.

– Într-unul din bungalourile acelea, cred. La o fereastră, sau pe acoperiș, sau în grădină.

– Scârbe, a zis Chico tare. Scârbe împruțite.

Am fost de acord cu el.

Nu era foarte dificil, pentru că trebuia să se găsească undeva pe o rază cam de o sută de metri. Am pornit-o metodic de-a lungul gardului, spre drumul principal către Londra, oprindu-ne să ne uităm foarte atenți la fiecare grădiniță, la fiecare căsuță separat. Fețe iscoditoare ne priveau.

Chico a fost primul care a văzut-o – proptită într-o ramură înaltă, desfrunzită, a unui copac ce creștea mult în spatele antepenultimei grădini. Mașinile vâjâiau pe șoseaua principală, ce se găsea doar la vreo zece metri în fața noastră, și Revelation dădea semne că vrea să se întoarcă.

– Privește, a spus Chico arătând în sus.

Am privit luptându-mă ușor cu calul. Era înaltă cam de un metru și jumătate, lată de un metru și poleită, de o strălucire impecabilă. O oglindă.

– Scârbe, a spus Chico din nou.

Am dat din cap, am descălecat și l-am dus pe Revelation mai în spate, acolo unde traficul nu-l mai supăra și i-am legat dârlogii de gard. După care eu și Chico am mers de-a lungul șoselei ce ducea spre Londra și apoi pe drumul dintre bungalouri. Fundătura Napoleon, se numea. Nu aici i s-a înfundat lui Napoleon, mi-am zis în gând amuzat.

Am sunat la ușa celui de al doilea bungalou. Un bărbat și o femeie, amândoi, au venit să deschidă, bătrâni, amabili, inofensivi și curioși. Am intrat direct în subiect, politicos:

– Știți că aveți o oglindă într-un pom?

– Nu fi stupid, a spus femeia zâmbind ca-n fața unui cretin. Păru-i era cărunț, gras, ondulat și purta un flanel negru, murdar, peste o rochie maro.

N-are deloc simțul culorii, am gândit în sinea mea.

– Mai bine v-ați uita, am sugerat.

– Știi, nu este o oglindă, a spus bărbatul nedumerit. Este o pancartă. Una din chestiile alea pentru reclamă.

– Exact, a spus femeia contrapunctându-l. O pancartă.

– Am fost de acord să le împrumutăm pomul.

– Pentru o mică sumă, e drept... doar permisiunea noastră...

– Un bărbat a pus cadrul...

– A spus că se va întoarce curând cu afișul...

– Unul religios, cred. O cauză nobilă...

– Altfel n-am fi făcut-o...

Chico i-a întrerupt:

– N-aș crede că este un loc potrivit pentru o reclamă. Pomul dumneavoastră este mult prea în spate față de ceilalți. Nu este vizibilă.

– Eu chiar am crezut... a început bătrânul șovăielnic, târșâindu-și picioarele în pâslarii în carouri.

– Dar, dacă ei s-a oferit să vă plătească chirie pentru pomul dumneavoastră special, n-ați vrut să-l izgoniți, am conchis eu. O liră sau două în plus nu se face să le lași vecinului.

Ei n-ar fi spus-o atât de direct, dar n-au făcut obiecții.

– Haideți să vedeți, i-am îndemnat.

M-au urmat pe poteca îngustă de lângă peretele bungaloului, spre grădina din spate. Arborele se înălța cam la jumătatea distanței până la gardul hipodromului, soarele căzând oblic printre ramurile lui desfrunzite. Se vedeau partea de lemn din spatele oglinzii și frânghiile cu care fusese legată de trunchiul copacului. Bărbatul și soția lui l-au înconjurat ajungând în fața oglinzii, iar nedumerirea lor a crescut.

– El a spus că este pentru o reclamă, a repetat bărbatul.

– Bine, am zis cât am putut de sec, cred că este pentru o reclamă, așa cum a spus el. Dar pentru moment, vedeți, este o oglindă. Și este orientată direct spre hipodrom; și știți cum reflectă oglinzile lumina soarelui? Ne-am gândit că, dacă cineva este orbit de ea, ar putea să nu fie prea în siguranță, știți, așa că ne-am întrebat dacă v-ar deranja s-o mutăm?

– De ce să ne deranjeze, Doamne sfinte? a încuviințat femeia privind cu mai multă considerație hainele noastre de călărie. Nimeni n-ar putea să urmărească cursele cu lumina aceea orbitoare în ochi.

– Exact. Așa că vă supărați dacă întoarcem oglinda puțin?

– Nu văd de ce ne-ar supăra, tăticule, a spus ea nesigură.

El a făcut un semn incert de aprobare cu mâna și Chico l-a întrebat cum ajunsese oglinda în copac. Au spus că bărbatul adusese o scară cu el, căci, ei nu aveau nici una. Chico a ridicat din umeri, m-a pus să stau aplecat lângă copac, a urcat un picior pe spate și altul pe umărul meu și s-a cățarat printre crengile desfrunzite ca o verighetă. Bătrânii au rămas cu gurile căscate.

– Acum câtă vreme? am întrebat. Când a așezat bărbatul oglinda acolo sus?

– Astăzi de dimineață, a spus bătrâna revenindu-și din șoc. Și chiar adineaori a mai venit cu o frânghie sau așa ceva. A spus că se va întoarce cu un afiș.

Deci oglinda fusese cățarată în pom când eu și Chico stăteam uitați în tufe și fusese potrivită mai târziu. Când soarele era la unghiul necesar pe cer. La ora două. Ora, în ziua următoare, pentru cea de a treia cursă, cursa cu obstacole. Un incident oarecare, nimic altceva decât o lumină orbitoare în ochi.

Steagul alb: puțin spre stânga. Steagul portocaliu: puțin spre dreapta. Nici un steag: exact pe țintă.

Măine după-amiază ar fi revenit, ar fi trântit un afiș religios peste olandă imediat după ce nenorocirea se va fi produs, așa că nici cea mai amănunțită cercetare nu ar fi descoperit oglinda. Și n-ar fi fost decât o altă piază rea la hipodromul Seabury. Cai morți, morți, jochei striviți, călcați în picioare. O piază rea. Trimite-mi caii undeva în altă parte, Domnule Witney, totdeauna ceva merge prost la Seabury.

Eram un păcătos într-un fel. Reclama religioasă n-avea să fie la locul ei ziua următoare.

XIII

– Cred, am spus blând bătrânilor, că ar fi mai bine să intrați în casă. Noi îi vom explica tipului care vine ce s-a întâmplat cu oglinda lui.

Tăticu' și-a aruncat privirea de-a lungul potecii, către șosea, și-a pus brațul protector în jurul umerilor soției și a spus recunoscător:

– Ăă... da... da.

Au intrat în grabă în casă, pe ușa din dos, exact când un bărbat masiv, purtând o scară rabatabilă de aluminiu și o hârtie mare făcută sul, a dat buzna pe poarta din față.

Se auzise pârâitul furgonetei lui mari, albastre, în timp ce se oprea, scârțâitul cavernos al frânei de mână, trasă cu forță, pocnetul ușii trântite și zăngănitul scării dată jos din mașină. Chico se ghemuise în pom, destul de liniștit, și privea.

Soarele era în spatele meu, dar cădea din plin pe fața bărbatului ce intra în

grădină. Nu era un chip pe care l-ai fi putut asocia cât de cât cu reclame religioase. Era un fel de amestec între un luptător de categorie grea și muntele Vezuviu. Colțuros, brutal de puternic și, dintr-o clipă într-alta, gata să erupă.

A venit direct spre mine, peste iarbă, a lăsat scara lângă el și m-a întrebat:

– Ce se-ntâmplă?

– Oglinda, am zis, o să fie dată jos.

Ochii i s-au îngustat într-o îngrijorare bruscă și trupul i s-a încordat.

– O să fie pus un afiș peste ea, a început destul de rezonabil, ridicând sulul de hârtie. Apoi, în tumult, lava s-a revărsat, hârtia a zburat la o parte și mușchii au intrat în funcție.

N-a prea fost o luptă. A început să mă lovească peste față, apoi s-a răzgândit și și-a trimis amândoi pumnii sub curea. A fost un drum cam lung pentru mâinile lui. Îndoindu-mă de durere pe pajiște, am ridicat scara și i-am ars o lovitură puternică peste tendoanele genunchilor.

Pământul s-a cutremurat sub impact. A căzut pe-o parte și haina i s-a deschis. M-am năpustit spre el și i-am apucat pistolul ce se vedea în toc, lângă coaste. A ieșit ușor, dar matahala m-a măturat cu un braț cât un stâlp de telegraf. Am căzut lat. S-a răsucit pe genunchi, a luat pistolul din iarbă și a răs batjocoritor spre mine. Apoi s-a ridicat precum un arc și mi-a aplicat cu forță și bine țintit o lovitură în ombilic. Și a tras piedica de la pistol.

Sus în copac, Chico a scos un strigăt. Matahala s-a întors, a făcut trei pași spre el, văzându-l acum pentru prima oară. Cu două ținte la alegere, a optat pentru aceea pe care încă n-o scosese din luptă. A îndreptat mâna cu pistolul spre Chico.

– Leo, am strigat.

Nu s-a întâmplat nimic. Am mai încercat o dată.

– Fred!

Namila și-a întors capul spre mine o fracțiune de secundă, și Chico a venit peste el, de la trei metri înălțime.

Arma s-a descărcat bubuind, și din nou ziua s-a despiciat într-un noian de lumini scânteietoare. Stăteam pe pământ făcut covrig, văitându-mă încet, înjurând cursiv, lăsându-le toate baltă.

Atrași de zgomot, locuitorii bungalourilor din josul șoselei au ieșit afară, în grădinile din spate și-au privit nedumeriți peste garduri. Bătrâneii noștri stăteau palizi la fereastră, din nou cu gurile căscate. Matahala avea acum o asistență prea numeroasă pentru o crimă.

Chico era depășit ca mărime, dar aproape egal în îndemănare. El și matahala s-au repezit unul în celălalt de câteva ori, în timp ce eu mă târam încovoiat de-a lungul potecii, spre grădina din față, către poartă, rezultatul bătăliei fiind previzibil, mai rămânea de văzut doar retragerea.

Matahala a plecat singur, trecând ca un tăvălug pe potecă, m-a văzut agățat de poartă și a ridicat pistolul pe jumătate. Dar acum erau oameni pe șosea și mult mai multe capete iscoditoare la ferestrele de peste drum. Într-o furie oarbă a aruncat cu un poloboc spre capul meu, am reușit să-l evit dând drumul porții și am căzut din nou la pământ, în spatele porții salvatoare, protejat astfel de cizmele lui.

Pavajul trosnea sub picioarele lui, s-a urcat în furgonetă trântind ușa, a ambalat și a dispărut spre șoseaua națională într-un nor de praf.

Chico venea pe potecă clătînându-se, cu sângele șiroind din sprânceana tăiată. Părea neliniștit și bulversat.

– Spuneai că știi al dracului de bine să te bați, am râs de el.

S-a oprit lângă mine, pe genunchi.

– Să te ia naiba.

Și-a dus degetele la frunte și s-a cutremurat de rezultat.

Am făcut o grimasă.

– Ai dat bir cu fugiții, a zis.

– Normal.

– Ce-ai acolo? Mi-a luat micul aparat de fotografiat din mână. Să nu-mi spui, a zis el, fața răvășindu-i-se într-un surâs diabolic. Să nu-mi spui că...

– În fond, pentru asta am venit.

– Câte?

– Patru cu el. Două cu furgoneta.

– Sid, tu mă omori, pe bune.

– Bine, am spus. Îmi vine să vărs.

M-am răsucit și am vomat ceea ce mai rămăsese din micul dejun pe rădăcinile gardului de lemn câinesc. Nu era sânge deloc. Mă mai înzdrăvenisem totuși.

– Mă duc să aduc autovana, ca să te ia, a spus Chico.

– N-ai să faci asta, i-am zis ștergându-mi gura cu o batistă. Ne reîntoarcem în grădină. Vreau neapărat glonțul acela.

– Cine știe pe unde o fi spre Seabury, a protestat el, luându-mi batista să-și șteargă sângele de pe sprânceană.

– Pe ce pariezi? l-am întrebat.

Am folosit din nou poarta ca să mă ridic și după o clipă sau două eram aproape pe verticală. Am prezentat câteva surâsuri menite să liniștească spectatorii și ne-am retras pe potecă în grădina din spatele casei.

Oglinda zăcea împrăștiată într-o puzderie de bucăți strălucitoare pe toată pajiștea.

– Urcă-te-n copac și vezi dacă nu găsești glonțul. A făcut oglinda pulbere. S-ar putea să se fi înfipt pe acolo, pe undeva. Dacă nu, va trebui să căutăm cu

atenție prin iarbă.

Chico, de data asta, a folosit scara de aluminiu.

– Avem noroc cu carul, a strigat. Este aici.

L-am urmărit scoțând un briceag din buzunar și decupând cu grijă o bucată chiar în centrul placajului din spatele fostei oglinzi. A coborât și mi-a întins mâna cu bucata mică, diformă, în palmă. Am luat-o și am pus-o cu grijă în buzunarul mic de la pantaloni.

Bătrâneii au ieșit precum broaștele țestoase din bungaloul lor. Erau, bineînțeles, speriați și nedumeriți. Chico s-a oferit să coboare ce mai rămăsese din oglindă, ceea ce a și făcut, dar i-am lăsat pe ei să se descurce cu restul.

Ca la un gând întârziat, Chico a traversat grădina și a recuperat afișul dintr-un strat de trandafiri pregătit pentru iarnă și mustind de apă. L-a desfășurat și mi l-a arătat râzând.

"Binecuvântați fie cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul".

– Unul din ei, a spus Chico, are simțul umorului.

Mai mult împotriva voinței lui, ne-am întors la punctul nostru de observație din tufele pipernicite de grozamă.

– Nu-ți ajunge? a spus Chico furios.

– Patrulele nu vin până la șase, i-am amintit. Și chiar tu ai spus că întinericul este timpul cel mai propice pentru ei să încerce ceva.

– Dar deja au făcut-o.

– Nu este nimic care să-i oprească să pună la cale ceva mai de soi decât o glumă proastă, am subliniat. Mai ales că povestea cu oglinda n-ar fi fost certă sută la sută, chiar dacă n-am fi reperat-o. Depindea de soare. Prognoza este bună, știu, dar pui tot atâta bază pe ea cât într-o sticlă de apă fierbinte lăsată să-n-câlzească patul și care, între timp, s-a spart. Un nor trecător ar fi făcut-o ineficientă. Cred că au și altceva în minte.

– Splendid, a spus el resemnat.

L-a dus pe Revelation de-a lungul șoselei spre autovană și dus a fost. Când s-a întors, s-a așezat lângă mine și a spus:

– Am mers de-a lungul tribunelor. Nimeni nu m-a oprit și nu m-a întrebat ce fac. N-au nici o pază de securitate aici? Femeile care au făcut curățenie au plecat toate acasă, mai este una care gătește în cantină. Mi-a spus că am venit prea devreme, să mă întorc la șase și jumătate. Nu era nimeni în blocul de lângă tribune, afară doar de un bătrân care fornăia leneș pe lângă boiler.

Soarele coborâse pe cer și după-amiaza de noiembrie se făcuse rece. Ne-am zgribulit puțin și-n grabă ne-am pus puloverele.

Chico a spus:

– Ai ghicit că ar fi o oglindă înainte de a porni pe pistă.

– Era o posibilitate, asta-i tot.

– Puteai să mergi de-a lungul gardului și să te uiți în grădini, așa cum ai făcut după aceea, în loc să te arunci asupra tuturor acelor obstacole.

Am zâmbit imperceptibil.

– Da, dar, așa cum ți-am spus, n-am rezistat tentației.

– Căposule! Ar fi trebuit să știi că ai să cazi.

– Bineînțeles că n-am știut. Oglinda putea să nu lucreze la fix. În orice caz, este mai bine să verifici o teorie în practică. Iar eu, pur și simplu, voiam doar să fac o tură pe pistă. Aveam o scuză bună, dacă m-ar fi tras la răspundere pentru asta. Așa că am plecat. Și a fost magnific. Deci, tacă-ți clonțul.

A râs.

– E-n ordine.

Fără să aibă astâmpăr, s-a ridicat din nou și a spus că ar mai face o tură. Cât a fost plecat, am privit hipodromul cu și fără binoclu, dar nimic, nici o mișcare.

S-a întors tăcut și s-a lăsat jos lângă mine.

– Totul este ca înainte, a spus.

– Nici aici nu s-a petrecut nimic.

Mă privea din profil.

– Te simți chiar atât de rău după cum arăți?

– N-ar fi de mirare, am zis. Dar tu?

Și-a atins ușor zona din jurul sprâncenii tăiate.

– Mai rău. Mult mai rău. Împuțit ghinion, să-ți tragă așa o lovitură chiar în burtă.

– A făcut-o dinadins, am zis alene, și asta spune multe.

– Ce?!

– Arată că știa cine sunt. N-ar fi trebuit să ne atace astfel, dacă am fi fost doar niște oameni de pe hipodrom veniți să vadă dacă se poate muta oglinda. Dar, când a vorbit cu mine, m-a recunoscut și știa că nu puteam fi dus cu o amăgeală de afiș. Și felul cum a abandonat și s-a retras fără să-ți plătească pentru că i te-ai pus în cale. El, pur și simplu, a lovit acolo unde știa că avea cel mai mare efect.

– Dar cum a știut?

– El a fost cel care l-a trimis pe Andrews la birou, am spus. El este bărbatul pe care l-a descris Mervyn Brinton: mătăhălos, cu un început de chelie, pistrui pe dosul palmelor, accent cockney. El l-a intimidat prin forță pe Brinton și tot el l-a trimis pe Andrews să ia scrisoarea, care se presupunea a fi la birou. Ei bine... Andrews mă știa, după cum și eu îl știam pe el. Probabil că s-a întors și i-a spus

amicului nostru Fred că m-a împușcat în stomac. Moartea mea n-a apărut în presă, așa că Fred a știut că eu încă trăiam și voi pune mâna pe Andrews curând. Andrews nu era chiar un risc pentru Fred, doar un bișnițar tâmpit și fără minte, așa că Fred, presupun, l-a dus direct în pădurea Epping și l-a lăsat drept hrană păsărilor. Bunele servicii se plătesc întotdeauna.

– Crezi, a spus Chico târăgănat, că arma pe care a avut-o astăzi Fred... de aceea ai vrut glonțul?

Am încuviințat din cap.

– Exact. Am încercat să-i iau și arma, dar fără succes. Dacă am să continui în acest fel de muncă, amice, va trebui să mă înveți un pic de judo.

S-a uitat spre mine plin de îndoieli.

– Cu mâna asta?

– Inventează un sport nou, am zis. Să lupți cu o singură mână.

– Am să te duc la club, a spus zâmbind. Este un bătrân japonez acolo care va găsi ceva, dacă poate, într-adevăr, cineva să găsească.

– Bun.

Departe, la capătul hipodromului a apărut o autovană intrând din drumul principal și înaintând spre grajduri. Primul dintre concurenții zilei de mâine se pare că sosise.

Chico a venit să se uite.

Stăteam în lumina difuză a înserării strângându-mă în brațe de frig, durerea sfredelitoare din intestine reapăruse și gânduri negre mă năpădeau în legătură cu Fred. Nu Leo. Fred.

Erau patru, am reflectat: Kraye, Bolt, Fred și Leo.

Îl întâlnisem pe Kraye: el mă știa doar ca Sid, un parazit disprețuit în casa unui amiral la pensie, pe care-l cunoscuse la clubul lui și cu care petrecuse un week-end.

Îl cunoscusem pe Bolt: el mă știa ca John Halley, un vânzător ce voia să investească o sumă primită în dar de la o mătușă.

Îl cunoscusem pe Fred: el îmi știa numele complet, știa că lucram la agenție și că-mi făcusem apariția la Seabury.

Nu știam dacă-l cunoscusem pe Leo. Dar Leo putea să mă știe. Dacă avea vreo legătură cu cursele hipice, precis mă știa.

Are să fie în ordine atâta vreme cât ei n-au să pună alături prea curând toți de Halley și toți de Sid. Dar era nefericita mea mână, pe care Kraye mi-o scosese din buzunar, pe care Fred putuse s-o vadă în grădină și pe care Leo, oricine ar fi fost, o putuse observa aproape pretutindeni în ultimele șase zile, datorită promisiunii făcute Zannei Martin. Zanna Martin, care lucra pentru Bolt. Un adevărat carusel.

Chico și-a făcut apariția din întuneric.

– Era Ping Pong, care aleargă mâine în prima cursă. Toți au întins-o. Și nu se petrece nimic nicăieri, în tribune sau pe pistă. Putem să plecăm și noi.

Era trecut de cinci. Am fost de acord și am încercat să mă ridic. Amorțisem.

– Fred acela, a spus Chico, întinzându-mi o mână, cred că l-am mai văzut, sunt sigur. La curse. Nu vine mereu. Nu lucrează pentru vreun bookmaker sau ceva de felul ăsta. Dar prin preajmă. Locuri ieftine, de obicei.

– Să sperăm că nu se dă la fund, am spus.

– Nu văd de ce ar trebui, a zis el serios. Realmente nu se poate gândi că faci vreo legătură între el, Andrews sau Kraye. Tu l-ai prins doar punând o reclamă într-un copac. Dacă aș fi în locul lui, aș dormi liniștit.

– L-am strigat Fred, am spus.

– A, a zis Chico mohorât. Deci așa.

Am ajuns la șosea și am pornit spre autovană.

– Fred pesemne că este acela care face toate treburile, a spus Chico. Sapă canale de scurgere false, dă foc grajdurilor, conduce tractoare ca să răstoarne cisterne. Este destul de zdrahon ca să facă orice.

– N-a fluturat el steagurile. În acel timp el era sus în copac.

– Hm. Da. Cine să fi fost?

– Bolt – nu cred. Nu era suficient de gras ca să fie Bolt, chiar și într-o scurtă de molton. Poate Kraye. Mult mai probabil Leo, cine o fi acela.

– Unul din muncitori sau șeful de echipă. Bine, asta-nseamnă că puteau fi folosiți doi pentru răsturnarea cisternei și pentru celelalte.

– Ar fi mult mai ușor în doi, am încuviințat.

Chico a condus autovana înapoi la grajdul lui Mark și apoi, spre bucuria lui vădită, mercedesul meu spre Londra.

XIV

Inspectorul șef Cornish era încântat, dar încerca să n-o arate.

– Cred că au să-ți crească acțiunile la agenție, a spus, de parcă până acum ar fi fost discutabile.

– S-a ciocnit nas în nas cu noi, ca să fim drepti.

– Și-a întins-o din nou, a spus el sec.

Am făcut o grimasă.

– Voi nu l-ați întâlnit.

– Vreți să lăsați asta în seama noastră? a spus el automat.

– Atunci, unde ați fost?

– Asta așa e, a admis el zâmbind.

A luat cutia de chibrituri din nou și a privit glonțul.

– O frumusețe. Urmele ghinturilor – bune, clare. Păcat, totuși, că a avut un revolver și nu un automat. Ar fi fost bine să avem și tuburile.

– Sunteți cam lacom, am spus.

S-a uitat la scara de aluminiu ce stătea rezemată de perete, la afișul de pe masa lui și la fotografiile făcute la țarc. Două poze clare ale furgonetei cu numărul de înmatriculare și patru cu Fred în mișcare împotriva lui Chico. Nu erau acelea chiar portrete, dar erau patru, luate din unghiuri diferite, caracteristice, recognoscibile și în plină lumină.

– Având toate astea, îi vom da de urmă înainte de a se dezmetici.

– Grozav, am zis. "Cu cât era imobilizat mai repede, cu atât mai bine", am reflectat. "Înainte de a mai face și alte nenorociri la Seabury". Vă va trebui o plasă de tigru ca să-l prindeți. Este un tip foarte dur și știe judo. Și, dacă n-are minte să se descotorosească de ea, încă va mai avea arma aceea.

– Voi ține minte, a spus el. Și mulțumiri.

Când am plecat, ne-am strâns mâinile prietenește.

Și la agenție a fost o zi fructuoasă. Imediat ce m-am întors, Dolly mi-a spus că Jack Copeland mă chema sus, la "Bona Fides". Am pornit-o spre ei.

Jack mă privea pe deasupra ochelarilor semilună încântat de departamentul său.

– George ți-l are la mână pe Kraye. O să-ți spună el.

M-am îndreptat spre biroul lui George. George era cât se poate de plin de el, dar după două minute de povestit, i-am dat dreptate să fie astfel.

– Printr-o întâmplare, a spus el, am împrumutat o bucată de cuarț neted folosit anterior de Kraye în Muzeul de Geologie și l-am pus pe Sammy să ia amprente. Două sau trei seturi diferite de degete au ieșit în evidență, așa că le-am fotografiat pe toate. Nici unul dintre ele nu figura în dosarele britanice, dar le-am dat unui amic din Interpol, pentru orice eventualitate. Și ce crezi, frățioare, am dat de filonul de minereu, au ba?

– Ei? am întrebat nerăbdător.

– Și încă cum! Prietenul tău Kraye este în fișierul foștilor condamnați ai statului New York.

– Pentru ce?

– Atac.

– Asupra unei fete? am întrebat.

George a ridicat din sprâncene.

– Tatăl fetei. Kraye bătuse fata, se pare, cu consimțământul ei. Dar tatăl a văzut vânătăile și a făcut scandal. A spus că-l va duce pe Kraye în instanță

acuzându-l de viol, deși se pare că fata fusese perfect de acord cu toată povestea. Lui Kraye nu i-a picat bine, așa că a luat un scaun și l-a aruncat în capul tatălui și a întins-o. L-au prins când se îmbarca pe un avion pentru America de Sud și l-au adus înapoi. Tatăl a fost lovit la creier. Sunt o mulțime de amănunte medicale, care se reduc la faptul că el n-a mai putut reveni exact la normal după aceea. Kraye a scăpat de acuzația de viol, dar a făcut patru ani pentru atac asupra tatălui.

Trei ani după aceea, a venit în Anglia cu ceva bani, purtând un alt nume, și curând și-a luat o nevastă. Cea care a divorțat de el pentru cruzime. Grozav tip, n-am ce zice.

– Da, într-adevăr, am spus. Care este numele lui adevărat?

– Wilbur Potter, a spus George sardonice. Și n-ai să ghicești niciodată – a fost geolog de profesie. A lucrat pentru o firmă de construcții, ca supraveghetor. Tot timpul mutându-se dintr-un loc în altul. Trăsături de caracter: șmecher, întreprinzător, bun vorbitor. Ca să n-o mai lungesc – totdeauna a avut mai mulți bani decât salariu, îi place să se facă remarcat cu orice preț, dar nimic pasibil de urmărire juridică. Atacul asupra tatălui a fost prima ciocnire cu legea. Avea treizeci și patru de ani atunci.

– Încurcată treaba, am spus.

– Foarte, a fost de acord George.

– Iar violența sexuală și preluările frauduloase nu sunt prea mult dovedite, m-am plâns eu.

– Ca și cum ai spune că este exclus să ai furunculoză și cancer în același timp. Ceva fundamental în neregulă în organism și două simptome diferite.

– Cred că ai dreptate, am spus.

Sammy, sus la "Persoane dispărute", făcuse mai mult decât să fotografieze amprente de la Kraye, aproape că-l găsisese pe Smith.

– Interesant ne-a sunat în dimineața asta, a spus el. Smith i-a indicat pentru referințe. A solicitat o slujbă de șofer la Birmingham.

– Bun, am spus.

– În după-amiaza asta trebuie să-i avem deja adresa.

Jos, la "Curse", am luat telefonul lui Dolly și-am cerut Charing Street și King.

– Secretara domnului Bolt la telefon, a spus vocea domoală.

– Domnul Bolt este? am întrebat.

– Mi-e teamă că nu... ăă, cu cine vorbesc, vă rog?

– Știi că un dosar de-al meu este la tine?

– O..., a râs ea. Da. L-am luat din mașina ta. Îmi pare rău.

– Îl ai la tine?

– Nu, a spus. Nu l-am adus aici. M-am gândit că n-ar fi bine să risc să-l vadă domnul Bolt, mai cu seamă că are imprimat pe el Hunt Radnor Associates și alături o etichetă roșie pe care scrie "Foste probe, încredințate lui Sid Halley".

– Da, ar fi fost un adevărat dezastru, am încuviințat mulțumit.

– L-am lăsat acasă. Ți trebuie urgent?

– Nu, nu chiar. Atâta vreme cât este în siguranță, asta contează. Ce-ai zice dacă aș veni să-l iau poimăine, duminică dimineața? Am putea face o plimbare cu mașina și eventual să luăm prânzul împreună.

A urmat o scurtă pauză. Apoi a spus hotărâtă:

– Da, te rog. Da.

– Au plecat deja circularele? am întrebat.

– Au plecat de ieri.

– Ne vedem duminică, domnișoară Martin.

Am pus telefonul lui Dolly în furcă ca s-o găsesc uitându-se la mine zâmbind cu subînțeles. Eram din nou cocoțat pe un colț al biroului ei, fata de la "Dactilografie" reclamându-și scaunul în absența mea.

– Șoarecele a șters-o din nou, din câte înțeleg.

– Nici un șoarece.

Chico a intrat în birou. Tăietura de la sprânceană era roșie, inflamată și toată partea aceea a feței învinețită.

– Doi, a spus Dolly în zeflema, și v-a doborât ca pe niște țânci.

Chico a luat asta mult mai bine decât dacă ea s-ar fi agitat maternă în legătură cu rana lui.

– Ne-a trebuit mai mult decât celor doi liliputani să-l lege fedeleș pe Guliver, a spus el bine-dispus. (Au avut o bibliotecă mare la orfelinat.)

– Dar David de unul singur l-a doborât pe Goliat.

Chico s-a strâmbat la ea, iar eu am râs.

– Cum mai e cu ghiorăiala de mațe pe astăzi? m-a întrebat ironic.

– Oricum mai bine față de cum arăți tu.

– Știi de ce cei mai buni prieteni ai lui Sid nu-l recunosc? a spus Chico.

– De ce? l-a întrebat Dolly serios.

– Suferă de Halley-toză.

– O Doamne, a spus Dolly. Luați-l careva de aici. Duceți-l. Nu mai pot suporta.

Stăteam într-un fotoliu cu tapițerie maro în biroul-salon al lui Radnor, la parter, și-l ascultam spunând că nu fusese nimic deosebit în rapoartele patrulilor de la Seabury.

– Fison abia ce a fost la telefon. Spunea că totul este normal pentru o zi de curse. Publicul o să înceapă să vină curând. El și Tom au făcut o tură chiar adineaori împreună cu căpitanul Oxon, pentru o verificare amănunțită a hipodromului. Nu este nimic în neordine, din câte își pot da ei seama.

Probabil că ceva totuși nu era în ordine, ceva ce ei nu puteau să vadă. Eram neliniștit.

– Aș putea să stau acolo la noapte, dacă găsesc o cameră, am spus.

– Dacă te duci, sună-mă acasă seara.

– Bineînțeles.

Îl deranjasem de la cină ca să-i spun despre Fred și oglindă.

– Poți să-mi dai fotografiile înapoi, dacă ai terminat cu ele? l-am întrebat.

Aș vrea să confrunt lista aceea de inițiale cu muncitorii de la Seabury.

– Îmi pare rău, Sid, dar nu le mai am.

– Sunt înapoi sus...?

– Nu, nu mai sunt deloc aici. Sunt la lordul Hagbourne.

– Dar de ce?

M-am ridicat în picioare neliniștit.

– El a venit aici ieri după-amiaza. Aș zice, luând totul în considerație, că acum este aproape complet de partea noastră. N-am mai auzit obișnuitele avertismente în legătură cu cheltuielile, ceea ce este un semn bun. În orice caz, el a vrut să vadă dovezile despre care i-ai spus că le deținem precum că Kraye este cel care cumpără acțiuni. Fotografiile certificatelor de transfer de acțiuni. Știa despre ele. Zicea că tu i-ai povestit.

– Da, așa-i.

– A vrut să le vadă. Asta era rezonabil, și n-am vrut să risc să-l am iar oscilând spre nehotărâre, așa că i le-am arătat. M-a întrebat foarte politicos dacă ar putea să le ia să le arate executivului de la Seabury. Aveau o întâlnire în dimineața asta, cred. El considera că-i va putea determina la o oarecare acțiune efectivă, dacă vedeau cu propriii lor ochi cât de mare este participarea lui Kraye.

– Ce-i cu celelalte fotografii? Celelalte care erau în cutie?

– Le-a luat pe toate. Erau amestecate, și el se grăbea. A spus că le va soarta el mai târziu.

– Le-a dus la Seabury? am întrebat neliniștit.

– Exact. Pentru întâlnirea executivului din dimineața asta. S-a uitat la ceas. Aș zice că ședința trebuie să fie chiar în plină desfășurare în momentul de față. Dacă le vrei, poți să le ceri imediat ce ajungi acolo. Până atunci el probabil că a și terminat cu ele.

– Era bine să nu i le fi dat să le ia cu el, am spus.

– N-are ce să iasă rău. Chiar dacă le pierde, noi avem, totuși, negativele. Poți să ai o nouă fotografie a listei tale mâine.

Negativele, n-avea cum să știe, erau vârate într-un dosar luat din greșeală în Finchley. Nu i-am mărturisit nimic. În schimb i-am spus destul de neconvins:

– E-n ordine. Probabil că n-o să aibă nici o importanță. Mă voi duce atunci acolo.

Acasă, mi-am adunat câteva lucruri într-o valiză pentru la noapte.

Soarele se revărsa prin ferestre făcând ca tonurile de albastru și verde și galbenul mobilierului să pară calde și prietenoase. După doi ani, locul, în sfârșit, începuse să arate ca un cămin. Un cămin fără Jenny. Fericire fără Jenny. Părea că ambele erau posibile. Categorie mă simțeam mult mai eu însumi ca niciodată de când ea mă părăsise.

Soarele strălucea încă și la Seabury. Dar nu peste o mare imensă de oameni. Calitatea mizeră a cursei era atât de evidentă, aproape patetică: și era normal ca o ceată atât de lamentabilă de patrupezi costelivi să-și facă cursa până la potou poticnindu-se și zdrelindu-se, am reflectat eu filozofic, încât mi-a fost milă de pornirea mea deplasată împotriva lordului Hagbourne, căpitanului Oxon, executivului Seabury, Kraye, Bolt, Fred, bătrânul unchiul Tom Cobley și toți ceilalți.

N-a fost nici o întâmplare nefericită toată ziua. Caii au alergat fără probleme peste porțiunea cu scoarță de stejar la viteza lor de melc, și nici o lumină nu le-a orbit ochii când au ingenuncheat al dracului după obstacolele din extremitatea hipodromului. Partidă câștigată, pentru mine și Chico.

Cum vremea frumoasă crease tuturor o bună dispoziție, un crâmpei din vechea vitalitate a lui Seabury s-a reîntors pentru o bucată de vreme. Suficient însă ca oamenii să observe starea deplorabilă a tribunelor și să-și dea seama că era timpul să se facă ceva în legătură cu asta. Dacă simțeau în acest fel, mi-am zis, o reînviere nu era imposibilă.

Arbitrul șef m-a ascultat atent în timp ce-i pasam sugestia Zannei Martin referitoare la necesitatea convingerii consiliului comunal Seabury și, spre surprinderea mea, a spus că se va îngriji să se treacă rapid la fapte.

În ciuda acestor mici progrese, era un gând care nu-mi dădea pace. Lordul Hagbourne nu mai avea fotografiile.

– Sunt doar rătăcite, a spus el calm. Nu face atâta caz. Au să apară.

Le pusese pe masa în jurul căreia se ținuse ședința, spunea el. După ce treburile oficiale se terminaseră, el se ridicase de la masă și mai discutase. Când s-a întors să ia cutia, nu mai era acolo. Masa fusese complet curățată. Scrumierele fuseseră golite. Le trebuia masa pentru prânz. O față de masă albă fusese așternută peste ea.

L-am întrebat care fusese până la urmă verdictul întâlnirii. Se cam bâlbâise. Se părea că toată chestiunea fusese pusă la dosar pentru o săptămână sau două: nu era necesară nici o urgență. Acțiunile își schimbă proprietarii încet. Dar ei căzuseră de acord că Hunt Radnor poate să continue o bucată de vreme.

Am ezitat să intru nepoftit în camera rezervată executivului, doar ca să caut un pachet de fotografii, așa că i-am întrebat pe cei care serveau la masă. Ei nu-l văzuseră, mi-au spus, alergând înapoi și încolo. Pe bărbatul și femeia care curățaseră masa după ședință și o pregătiseră pentru prânz i-am găsit jos.

"Doar niște mazăleli pe niște bucăți de hârtie", a spus ospătărița, "dar nici o cutie de fotografii, și scuză-mă, scumpule, dar ei mă așteaptă cu sandviciurile astea". S-a învoit să o caute, a căutat-o și s-a întors dând din cap. Nu era acolo, din câte putuse ea să vadă.

– Era destul de mare, am spus disperat.

L-am întrebat pe domnul Fotherton, directorul tehnic; l-am întrebat pe căpitanul Oxon; am întrebat secretarul și pe oricine dintre cei care am considerat că fuseseră la ședință. Nici unul din ei nu știa unde erau fotografiile. Toți, ocupați cu atribuțiile lor din timpul curselor, spuneau aproape același lucru ca lordul Hagbourne:

– Nu-ți face griji, Sid, trebuie să apară.

Dar n-au apărut.

Am stat pe hipodrom până după schimbarea patrului la ora șase. Nou-sosiții erau aceiași bărbați care fuseseră de pază noaptea trecută, patru foști polițiști cu experiență și cu scaun la cap, toți de vârstă mijlocie. S-au încartiruit confortabil în camera presei, care avea ferestre ce dădeau spre față și spate, avea încălzire centrală în funcție și patru telefoane; cartier general mai bun, după spusele lor, decât cel pe care îl aveau de obicei în serviciul de noapte.

Între ultima cursă (trei treizeci) și ora șase, în afară de a bântui fără succes după poze și a-l conduce pe lordul Hagbourne la bungaloul din fundătura Napoleon pentru o privire scandalizată, direct la fața locului cu oglinda făcută țândări, l-am convins pe căpitanul Oxon să mă însoțească la o verificare completă, cotloane și unghere, a tuturor clădirilor de pe hipodrom.

A venit destul de binevoitor, rigiditatea de la începutul săptămânii topindu-se, probabil din cauza relativului succes al zilei; dar n-am găsit nimic care să nu fie la locul lui.

Am mers cu mașina în localitate și am reținut o cameră la hotelul Seafront, unde adeseori trăsesem în trecut. Era pe jumătate gol. Înainte, în nopțile de curse, era ticsit. În bar, la un pahar de coniac, directorul mi s-a plâns de starea

afacerilor.

– Cursele, de obicei, ne aduceau o creștere a încasărilor la fiecare trei săptămâni, aproape toată iarna. Acum abia dacă mai pică câte cineva, și am auzit că pentru ianuarie, anul acesta, nici măcar n-au planificat nimic. Îți spun, mi-ar plăcea să văd locul ăsta înflorind din nou, avem nevoie de asta.

– Da, am spus. Atunci scrieți consiliului local și spuneți-i.

– N-are să ajute, a zis el posomorât.

– Niciodată nu poți ști. S-ar putea. Dar scrieți.

– Bine, Sid. Doar ca să-ți fac ție plăcere, atunci. De dragul vremurilor apuse. Să mai bem câte un pahar de coniac, în contul restaurantului.

Am luat cina devreme cu el și soția și după aceea am plecat să mă plimb pe malul mării. Noaptea era uscată și rece, iar briza dinspre țărm mirosea a alge marine. Prundișul scârțâia surd sub încălțările mele și nisipul se întărise ca o rocă. Gândind la Kraye și mașinațiunile lui, mersesem mult spre est, departe de hipodrom, când mi-am amintit că-i spuseseam lui Radnor că-l voi suna seara acasă.

N-aveam cine știe ce să-i comunic. Nu m-am grăbit și era aproape zece când m-am întors la Seabury. Modernizarea nu ajunsese cu telefoane în toate camerele hotelului, așa că am folosit cabina telefonică de pe alee, pentru că mi-a fost în drum.

Nu era Radnor cel care mi-a răspuns, ci Chico, și am știut imediat, după vocea lui, că lucrurile merseseră teribil de prost.

– Sid... a spus el. Sid... vezi, amice, nu știu cum să-ți spun. Va trebui să ți-o zic direct. Am încercat să te găsim toată seara.

– Poftim?

Am înghițit în sec.

– Cineva ți-a pus o bombă în apartament.

– *Bombă*, am spus tâmpit.

– O bombă cu plastic. A zburat peretele de la stradă. Toate apartamentele din jur sunt avariate, dar al tău... ei bine, n-a mai rămas nimic din el. Doar o gaură imensă cu un fel de plasă de păianjen neagră, dezgustătoare. După asta au dedus că a fost o bombă cu exploziv plastic. Genul folosit de teroriștii francezi... Sid, mai ești pe fir?

– Da.

– Îmi pare rău, amice. Îmi pare rău. Dar asta nu-i tot. Au făcut-o și la birou. Vocea lui era neliniștită. A explodat în secția de curse. Dar tot locul este distrus. Este... cumplit de îngrozitor.

– Chico.

– Știu. Știu. Bătrânul este acum acolo, doar să se uite. M-a pus să stau aici, pentru că ai spus că suni și pentru patrulele de pe hipodrom, dacă ar vrea

ceva. Nimeni nu este rănit grav, ăsta este singurul lucru bun. La locuința ta, cam jumătate de duzină sunt cu vânătași și tăieturi. Iar biroul a fost gol, bineînțeles.

– La ce oră...?

– Bomba din birou a explodat cam acum o oră și jumătate, iar cea din apartamentul tău imediat după șapte. Eu și bătrânul eram acolo, cu poliția, când au primit un mesaj radio despre birou. Poliția înclină să creadă că, indiferent cine a făcut-o, căuta ceva. Oamenii care locuiesc sub tine au auzit pe cineva sus mișcându-se cam cu două ore înainte de a exploda bomba, dar ei au crezut că ești tu făcând mai mult zgomot ca de obicei. Și se pare că totul din apartamentul tău a fost strâns într-o singură grămadă în camera de zi, iar bomba a fost pusă în mijloc. Poliția a spus că asta înseamnă că n-au găsit ce căutau și au distrus totul în eventualitatea că le-ar fi scăpat.

– Totul... am spus.

– N-a rămas nimic. Doamne, Sid, nu trebuia să ți-o fi... dar asta este. Nimic din ce-a fost acolo nu mai există.

Scrisorile de la Jenny de pe vremea când mă iubea. Singura fotografie a mamei și tatălui meu. Trofee pe care le câștigasem la curse. O mulțime. M-am rezemat fără vlagă de perete.

– Sid, mai ești acolo?

– Da.

– A fost același lucru și la birou. Oamenii de vizavi au văzut lumini aprinzându-se și pe cineva mișcându-se dintr-un loc în altul în încăperi și au crezut doar că lucrăm mai târziu. Bătrânul spunea că presupune că tot n-au găsit ce căutau. Vrea să știe despre ce e vorba.

– Nu știu, am spus.

– Trebuie să știi.

– Nu. Nu știu.

– Mai gândește-te pe drum când te-ntorci înapoi.

– Nu mă întorc. Nu-n noaptea asta. N-ar fi de nici un folos. Cred că am să mă duc iar la hipodrom să mă asigur că nu se întâmplă și acolo ceva.

– E-n ordine. Am să-i spun bătrânului când sună. A spus că, foarte probabil, va fi în Cromwell Road toată noaptea.

Am închis și am ieșit din cabină, în aerul rece al nopții. M-am gândit că Radnor avea dreptate. Era important să știu ce căutaseră negustorii de bombe. M-am rezemat de peretele cabinei și am reflectat. În mod deliberat nu m-am gândit la apartament, locul care începuse să devină ca un cămin și care acum era iremediabil pierdut. Asta se întâmplase și înainte, într-un fel sau altul. Noaptea când a murit mama, de exemplu. Și ziua următoare era prima mea victorie la curse.

Ca să cauți ceva, trebuie să știi că există. Ca să folosești bombe însemna că

distrugerea lui era mai importantă decât găsierea. Ceva ce aveam, dar nu de multă vreme (altfel ar fi căutat înainte) și pe care Kraye voia să-l distrugă.

Să fie glonțul pe care Fred accidental îl trimisese în oglindă? N-aveau cum să-l găsească, pentru că era într-un laborator de balistică al poliției. Și dacă se gândiseră că-l am, l-ar fi căutat cu o noapte înainte.

Mai era circulara pe care o trimisese Bolt, dar erau sute din astea și n-o voiau ei tocmai pe cea care o aveam eu, în cazul în care ar fi știut c-o am.

Poate scrisoarea pe care Mervyn Brinton o transcrisese pentru mine, dar, dacă era asta, însemna că...

M-am reîntors în cabina telefonică, am cerut numărul lui Mervyn Briton la Informații și l-am sunat.

Spre liniștea mea, a răspuns chiar el.

– Sunteți bine, domnule Brinton?

– Da, da. Ce s-a întâmplat?

– V-a dat vreun telefon matahala? I-ați vorbit cuiva despre vizita mea sau despre faptul că știți scrisoarea fratelui dumneavoastră pe dinafară?

Părea speriat.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. N-am spus nimănui. Niciodată n-aș face-o.

– Bun, l-am liniștit. Asta-i foarte bine. Am vrut doar să verific.

Deci nu era scrisoarea lui Brinton.

Fotografiile atunci. Ele fuseseră la birou tot timpul până ce Radnor le dăduse lordului Hagbourne ieri după-amiază. Nimeni din afara agenției nu știuse de existența lor, în afară de lordul Hagbourne și Charles. Nu, până în dimineața asta, când lordul Hagbourne le luase la întâlnirea executivului Seabury și le pierduse.

Să presupunem că nu se pierduseră, ci că fuseseră furate. De către cineva care-l știa pe Kraye și a considerat că acesta trebuia să le aibă. Din conținutul acelor documente, Kraye știa exact când îi fuseseră luate. Și unde.

Mi s-a făcut părul măciucă. Trebuia să presupun că acum ei vor pune laolaltă toți de Halley și toți de Sici.

Brusc, cuprins de teamă, am sunat la Aynsford. Chiar Charles mi-a răspuns, calm și foarte receptiv.

– Charles, te implor, vei face ce te rog, imediat și fără întrebări? Ia-o pe doamna Cross, urcați în mașină și mergeți cât mai departe de casă și sună-mă la Seabury 79411. Ai înțeles? Seabury 79411.

– Da, a spus și a închis telefonul.

Mulțumesc lui Dumnezeu, am gândit, pentru educația navală. Probabil că rămăsese doar foarte puțin timp. Bomba de la birou explodase cu o oră și jumătate în urmă; de la Londra la Aynsford se ajunge cam tot în același timp.

Zece minute mai târziu a sunat telefonul. L-am ridicat.

– Mi s-a spus că ești într-o cabină telefonică, a zis Charles.

– Exact. Și tu?

– Nu, în cârciuma din sat. Despre ce e vorba?

I-am spus despre bombe, ceea ce l-a îngrozit, și despre fotografiile care au dispărut.

– Nu cred că ei ar putea să caute altceva.

– Dar ai spus că le au.

– Nu negativele, am spus.

– O, da. Și ele n-au fost în apartamentul tău sau la birou?

– Nu. Aproape din întâmplare n-au fost.

– Și crezi că, dacă ei continuă să le caute, vor veni la Aynsford?

– Dacă sunt suficient de deștepți, probabil. Ar putea să creadă că tu știi unde-mi țin lucrurile... Și chiar să te forțeze să le spui. Te-am rugat să pleci repede de acasă, pentru că nu voiam să riști. Dacă vin la Aynsford, pot fi acolo din clipă în clipă. Este foarte probabil că se vor gândi la tine. Vor ști că am făcut fotografiile în casa ta.

– Din conținutul lor. Da. E-n ordine. Voi merge la poliția locală chiar acum să-i rog să supravegheze casa.

– Charles, unul din ei... ei bine, dacă el este cel cu bombele, vei avea nevoie de un escadron.

I l-am descris pe Fred și furgoneta lui, cu număr cu tot.

– E-n ordine. Era totuși calm. De ce or fi fotografiile atât de importante pentru ei? Atât, încât să folosească bombele, vreau să spun.

– Aș vrea și eu să știu.

– Fii cu grijă.

– Da.

Eram. În loc să mă întorc la hotel, am sunat.

Directorul hotelului a spus:

– Sid, unde naiba ești, oamenii au încercat să dea de tine toată seara... inclusiv poliția.

– Da, Joe, știu. E-n ordine. Am vorbit cu cei din Londra. Spune-mi, a trecut cineva pe la hotel, care a vrut să mă vadă neapărat?

– Este cineva în camera ta, da. Socrul tău, amiralul Roland.

– O, într-adevăr? Chiar arată ca un amiral?

– Cred că da, a răspuns el nedumerit.

– Un gentleman?

– Da, bineînțeles.

Nu era Fred deci.

– Ei bine, nu este socrul meu. Doar ce-am vorbit cu el, acasă la el, în Oxfordshire. Ia-ți câteva ajutoare și scoate-l pe vizitatorul meu afară.

Am închis telefonul oftând. Un bărbat în camera mea însemna că tot ce adusesem la Seabury era făcut bucățele. Mă lăsaseră doar cu hainele ce le aveam pe mine și cu mașina.

Aproape că am țâșnit spre locul unde-mi lăsasem mașina. Era închisă, liniștită și nevătămată. Am mângâiat-o plin de recunoștință, m-am urcat în ea și ara pornit-o spre hipodrom.

XV

Când am intrat pe poartă și am oprit motorul, peste tot era liniște. Doar câteva lumini erau aprinse – una strălucea prin ferestrele de la camera presei, alta în fața ușii de la camera de cântărire și alta undeva sus, deasupra tribunelor. Întunericul dintre ele era de un negru compact. Era o noapte senină, fără lună.

M-am îndreptat spre camera presei să văd dacă patrula de securitate avea ceva de raportat.

N-aveau.

Toți patru dormeau duși.

Furios, l-am zgâlțâit pe cel mai apropiat. Capul i se bălăbănea ca un pendul, dar nu s-a trezit. A rămas prăbușit în scaunul lui. Unul din ei avea brațele întinse pe masă, cu capul sprijinit pe ele. Altul stătea pe dușumea cu capul pe scaun și mâinile atârându-i în jos. Al patrulea zăcea întins cu fața în jos, lângă peretele de vizavi.

Proștii, am gândit înfuriat la culme. Foști polițiști și să se lase adormiți ca niște copii. N-ar fi trebuit să fie posibil. Una din primele reguli în pază este ca să-și ia cu ei hrană și băutură și să nu accepte dulciuri de la străini.

Am ocolit huidumele cu respirații șuierătoare și am ridicat unul din telefoanele presei să-l sun pe Chico pentru întăriri. Linia era moartă. Am încercat la celelalte trei. Nici o legătură cu exteriorul, la nici unul din ele.

Ar trebui să merg înapoi la hotel și să sun de acolo. Am ieșit din camera presei, dar, în lumina care s-a strecurat afară înainte de a închide ușa, am zărit o figură neclară îndreptându-se spre mine din direcția porții.

– Cine-i acolo? a strigat autoritar și i-am recunoscut vocea: Căpitanul Oxon.

– Eu sunt, Sid Halley, i-am răspuns. Vino și privește.

A venit pe dunga de lumină și m-am dat la o parte să-i fac loc să intre în camera presei.

– Cerule! Ce naiba e cu ei?

– Pilule de dormit. Și telefoanele nu funcționează. N-ai văzut pe nimeni pe aici care n-ar fi trebuit să fie?

– Nu. N-am auzit nimic în afară de mașina ta. Am coborât să văd cine a venit.

– Câți flăcăi sunt la cămin? Putem să folosim câțiva să facă de pază până sun agenția să trimită niște oameni?

– Cred că ar fi bucuroși s-o facă, a spus el reflectând. Sunt vreo cinci. Trebuie să fie deja în pat. Vom merge să-i rugăm și tu vei putea folosi telefonul din apartamentul meu să suni agenția.

– Mulțumesc, am spus. Asta-i grozav.

Am aruncat o privire în cameră spre oamenii care dormeau.

– Cred că poate ar trebui să văd dacă vreunul din ei n-a încercat să scrie un mesaj. N-o să întârzii decât o clipă.

M-a așteptat răbdător cât am privit sub capul și brațele bărbatului de la masă și sub bărbatul de pe dușumea și de jur împrejurul celui cu capul pe scaun, dar nici unul din ei nici măcar nu se întinsese după un creion. Tremurând de furie, m-am uitat la resturile cinei lor de pe masă. Sandviciuri mâncate pe jumătate în șervețele, zaț de cafea în cești și termosuri, câteva cotoare de mere, câteva felii de brânză, ambalaje goale și o banană necurățată de coajă.

– Ai găsit ceva? m-a întrebat Oxon.

Am dat din cap dezgustat.

– Nimic. Vor avea dureri de cap teribile când se vor scula, dar așa le trebuie.

– Te înțeleg că ești necăjit, a început el.

Dar nu-l mai ascultam. Pe spătarul scaunului ocupat de primul bărbat pe care-l zgâlțâisem, atârna tocul binoclului de piele maro: și pe capacul lui erau marcate trei inițiale în negru: L.E.O. Leo. *Leo*.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Oxon.

– Nu. I-am zâmbit și am atins cureaua binoclului. Este al dumneavoastră?

– Da. M-au rugat să li-l împrumut. Pentru în zori, spuneau ei.

– Ați fost foarte amabil.

– O, cu nimic. A ridicat din umeri pășind în întunericul nopții. Mai bine ai telefona mai întâi. Vom încerca să-i convingem pe băieți după aceea.

N-aveam absolut nici o intenție să intru în apartamentul lui.

– Perfect, am spus.

Am ieșit afară și am închis ușa în urma noastră.

O voce familiară, plină de satisfacție, s-a auzit la nici un metru distanță:

– Deci, l-ai prins, Oxon. Bun.

– Venea... a început Oxon cu o furie îngrijorată, știind că "l-ai prins" era o exagerare.

– Nu, am spus, și am alergat spre mașină.

Când eram la nici zece metri de ea, cineva a aprins farurile. Farurile de la

mașina mea. M-am oprit înghețat.

În spatele meu, unul din bărbați striga și le-am auzit picioarele tropăind. Nu eram exact în raza de lumină, dar mă proiectam pe ea. Am virat-o spre stânga, spre poartă. Trei pași în direcția aceea și farurile unei mașini care intra m-au izbit drept în ochi.

Se auzeau strigăte mult mai aproape, venind de la Oxon și Kraye. M-am întors, pe jumătate orbit, și i-am văzut apropiindu-se. În spatele meu, mașina nou sosită înainta. Și motorul mercedesului meu a intrat în funcție.

Am alergat spre întuneric. Cele două mașini în mișcare m-au prins iar în lumina farurilor. Kraye și Oxon s-au năpustit în direcția indicată de ele.

Mă împingeau lateral și înapoi spre tribune ca pe un iepure hăituit, cele două mașini din spatele meu găsindu-mă neînduplecate cu farurile lor, iar cei doi bărbați abia așteptau să mă înhațe. Ca într-un joc de-a v-ați ascunselea de coșmar, așteptându-mă mai mult decât o pedeapsă de copil, dacă eram prins.

Peste padocul de prezentare, peste porțiunea plată de tarmac, dincolo de el, pe, sub barele de împrejmuire de la padoc și de-a lungul peretelui de la camera de cântărire. Uneori nu rămânea decât un pas până la mâinile gata să mă prindă. Alteori – dacă mă despărțea un metru de bara de protecție a mașinii în plină viteză.

Dar am reușit. Teafăr, abia răsuflând, în întunericul atât de prețios din sala de mese a antrenorilor, și de acolo, fără să mă opresc, în bucătărie. Mai departe, în restaurantul membrilor, ocolind șiruri de mese, cu scaune așezate peste ele cu picioarele-n sus, prin ușa de la celălalt capăt, în pasajul larg, tăiat ca un tunel de-a lungul întregii clădiri imense, l-am traversat și, pe o scară de piatră, abruptă, am ieșit pe la mijlocul tribunelor și, de-a lungul lor, cât de departe puteam să merg. Hăituitorii mei rămăseseră în urmă.

M-am prăbușit jos, rămânând cu un picior îndoit, gata de fugă, în întunericul nopții, acolo unde peretele scund, de lemn, împărțea tribunele în două, separând membrii propriu-ziși de spectatorii de rând. Deasupra peretelui o plasă de sârmă se înălța destul de sus ca să nu poată fi escaladată: suficient de înaltă ca să-i împiedice pe clienții mai săraci, dacă le venea ideea să pătrundă nepoftiți în tribunele scumpe.

La baza tribunei rezervate membrilor, se întindea o pajiște până la un gard de sârmă ce ajungea la înălțimea pieptului, iar dincolo de el, pista propriu-zisă. Cam după un kilometru – șoseaua națională, cu încă o barieră – gardul de împrejmuire, pe care trebuia să-l escaladez.

Era prea departe. Știam că-mi era imposibil. Poate altădată, da, cu două mâini și o săritură cu prăjina, inclusiv un stomac pe care să nu-l simți sfârtecat în bucăți. Dar nu acum. Deși întotdeauna m-am vindecat repede, nu erau decât două săptămâni de când găsisem scurta plimbare spre cadavrul lui Andrews mult

prea obositoare pentru mine; și atențiile bine orientate ale lui Fred din ziua precedentă nu avuseseră deloc un efect terapeutic.

Examinam exact lucrurile: dacă alergam, trebuia să fie cu succes. Dau regatul pentru un cal, mi-am zis în gând. Orice cowboy rezonabil l-ar fi avut pe Revelation legat de balustradă, gata să i se arunce în șa și să se năpustească ca o furtună. Aveam micul mercedes alb ce prindea două sute patruzeci de kilometri la oră: dar altcineva stătea la volan.

Să alerg și să fiu prins, nu folosea la nimic și era complet lipsit de sens.

Nu-mi rămânea decât o singură alternativă.

Patrula de securitate nu fusese drogată chiar degeaba. Kraye nu se afla la Seabury să-și vadă de sănătate. O avarie mult mai mare fusese pusă la cale pentru noaptea asta. Poate că deja fusese făcută. Dacă rămâneam, mai exista încă o șansă să pot afla despre ce este vorba. Înainte ca ei să mă găsească. Bineînțeles.

Dacă o să am vreodată copii, niciodată n-au să mă convingă să mă joc cu ei de-a v-ați ascunselea.

O jumătate de oră mai târziu, jocul macabru era în plină desfășurare. Mașina mea acum era parcată în dreptul tribunelor, pe tarmac, în zona spectatorilor de rând, acolo unde bookmaker-ii strigasera pariurile astăzi după-amiază. Era cu fața spre tribune, cu farurile aprinse. Fiecare centimetru de treaptă era luminat și, de când mașina venise acolo, eu nu mai putusem folosi deloc zona asta.

Cealaltă mașină era parcată similar în dreptul porților hipodromului, farurile ei luminând camera de cântărire, barurile, sălile de mese, vestiarele și birourile.

Dacă în fiecare mașină era câte un ocupant de pază, însemna, din câte-mi dădeam seama, că rămăseseră doar Kraye și Oxon să mă fugărească în teren: dar treptat, a devenit tot mai sigur că după mine, în tribune, erau trei nu doi. Poate că una din mașini era goală. Dar care? Și era puțin probabil să aibă cheia de contract la locul ei.

Puțin câte puțin parcursesem întregul bloc enorm. Nu știam ce căutam, asta era nenorocirea. Putea fi orice, începând cu o bombă cu exploziv și continuând cu toate celelalte, dar, indiferent de formă, era ceva care să poată apărea ca un accident. Un ghinion. O piață rea. Sabotajul deschis, ușor de identificat, ar fi fost un dezastru pentru întreaga schemă.

Fără o verificare, nu puteam fi sigur că parte din tribune n-au să se prăbușească ziua următoare sub greutatea mulțimii, dar nu vedeam nici o urmă

de avarie de structură și nu trecuse mult timp, doar cinci sau șase ore, de la sfârșitul curselor.

În bucătărie nu erau cantități mari de alimente: cei cu aprovizionarea se pare că aruncaseră tot ce rămăsese, spre a aduce hrană proaspătă ziua următoare. Un frigider mare, cu uși duble, avea racord de siguranță. Am exclus posibilitatea ca să se fi gândit Kraye la o otrăvire de mari proporții prin hrană.

Toate extinctoarele păreau să fie la locul lor și nu erau nici chiștoace de țigări arzând înăbușit lângă bidoane de parafină. Nimic care să se poată aprinde instantaneu. Cred că un alt foc, atât de curând după cel de la grajduri, ar fi dat cam mult de bănuț.

Am mers cu grijă, cu nervii încordați la fiecare pas, cercetând colțurile, strecurându-mă prin uși cu teamă că în orice moment unul din ei ar putea să plonjeze asupra mea din spate.

Știau că eram încă aici, pentru că, pretutindeni unde intrau ei, aprindeau luminile, iar eu le stingeam peste tot. Când deschizi ușa la o cameră luminată, care dă într-un coridor întunecat, ești foarte ușor reperat; stingeam luminile înainte de a deschide orice ușă. Fuseseră trei becuri pe hol, dar le spărsesem mai devreme cu o mătură din bucătărie.

Când mă aflu în coridor, furișându-mă de la toaleta bărbaților spre barul spectatorilor de rând, chiar Kraye a apărut la celălalt capăt, din zona membrilor, și a început să se îndrepte direct spre mine. Înainta prin conul de lumină difuză a farurilor și nu mă văzuse. Un pas și am traversat coridorul, o săritură și m-am furișat spre singura ascunzătoare posibilă – grămada de echipament pe care bookmaker-ii o lăsaseră acolo peste noapte, din cauza vremii.

Nu erau decât niște suporturi de metal, umbrelele lor strânse, cutiile și scaunele pe care stătuseră: o grămadă mică, precară, deloc compactă. M-am ghemuit în spatele ei rugându-mă cerului să nu mișce ceva de la locul lui.

Pașii lui Kraye răsunau surd în timp ce înaintau spre ascunzătura mea ineficace. S-a oprit de două ori deschizând uși și uitându-se în magazinele ce fuseseră construite sub treptele tribunelor. Erau majoritatea goale sau aproape goale și nu-mi puteau oferi nimic. Erau prea mici și toate fără nici o ieșire: dacă eram prins în vreuna, acolo rămâneam.

Ușa de la barul spre care mă pornisem s-a deschis brusc răspândind o lumină puternică pe porțiunea dintre Kraye și mine.

Vocea lui Oxon s-a auzit neliniștită:

– Nu se poate să fi scăpat.

– Bineînțeles că nu, tâmpitul, a spus Kraye furios. Dar, dacă ai fi avut minte și ți-ai fi adus cheile cu tine, l-am fi prins de multă vreme.

Ecoul vocilor lor plutea de-a lungul coridorului.

– A fost ideea ta ca să lăsăm atâtea uși descuiate. M-aș putea duce să le

aduc.

– Ar avea șanse prea mari ca să ne scape. Dar n-o să ajungem nicăieri cu acest du-te-vino. Vom începe metodic – din acest capăt în continuare.

– Așa am făcut, s-a plâns Oxon. Și ne-a scăpat. Lasă-mă să mă duc după chei. Și apoi așa cum ai zis tu, putem închide toate ușile în urma noastră și continuându-ne astfel drumul îl prindem.

– Nu, a spus Kraye hotărât. Nu suntem destui. Nu te duci nicăieri. Ne vom întoarce la camera de cântărire și vom porni împreună.

Au început să se îndepărteze. Ușa de la bar era încă deschisă luminând coridorul, ceea ce nu-mi plăcea. Dacă cineva venea din celălalt capăt, mă vedea cu siguranță.

Mi-am schimbat poziția, încercând să mă târăsc de-a lungul peretelui, pentru o ascunzătoare mai bună și unul din trepiedele bpokmaker-ilor a alunecat zornăind cu un zgomot amplificat de ecou, de parcă ar fi fost zeci de mitraliere ieșite din minți.

Mai jos, pe coridor, s-au auzit amândoi bărbații strigând:

– Iată-l.

– Prinde-l.

M-am ridicat și am fugit.

Cea mai apropiată deschidere în zid era o scară ce ducea spre un grup de camere aflate deasupra vestiarului jocheilor și sufrageriei membrilor. Am ezitat o fracțiune de secundă și am urcat. Sus erau camerele executivului și birourile. Configurația locului aici n-o știam, dar Oxon o știa. Avea deja un mare avantaj asupra mea prin cunoașterea clădirii.

Am alergat pe lângă vestiarele bărbaților și, în cele din urmă, prin ultima ușă posibilă, într-o cameră lungă, goală, murdară, mirosind a bere. Era un fel de bar auxiliar, suplimentar, și tot ceea ce conținea era o tejghea goală iar în spate – rafturi, tot goale. Aproape că am căzut peste o găleată plină cu căpăcele metalice îndoite, pe care cineva o lăsase cu nepăsare în drumul meu, după care am pierdut minute prețioase ca să mă întorc să pun găleata în mijlocul ușii, acolo unde fusese.

Kraye și Oxon alergau. Am stins luminile și, neavând timp să ajung până la ușa ce dădea în padoc, unde oricum aș fi fost luminat de farurile mașinilor, m-am ascuns în spatele tejghelei de la bar.

Ușa s-a deschis cu o smucitură. A urmat un zăngănit de găleată, un strigăt și un zgomot al cuiva căzând. Apoi lumina s-a aprins din nou arătându-mi doar cât de precară era ascunzătoarea mea, și două căpăcele s-au rostogolit pe dușumea, în fața mea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, a strigat Kraye iritat la culme. Tâmpit nenorocit, ridică-te! Ridică-te odată!

S-a îndreptat spre ușa din celălalt capăt, dușumeaua balansându-se sub greutatea lui. Din zăngănit și înjurături și din zornăitul căpăcelelor mi-am imaginat că Oxon ieșise din găleată și-l urma pe Kraye. Dacă n-ar fi fost atât de periculos, era de-a dreptul hilar.

Kraye a deschis grăbit ușa, a pășit afară și-a strigat spre mașina care staționa, întrebând unde fugisem. L-am simțit mai degrabă decât l-am văzut pe Oxon alergând prin cameră să-l ajungă. M-am târât pe la capătul tejghelei și am tâșnit prin ușa pe care intrasem, am stins lumina din nou, am închis ușa și am alergat iar de-a lungul coridorului. A urmat un urlet din partea lui Kraye bâjbâind prin întunericul din cameră și, cu mult înainte ca ei să iasă din nou în coridor, împrăștiind căpăcelele metalice în toate părțile, eram în siguranță într-un mic coridor lateral ce ducea spre bucătărie.

Bucătăriile erau cele mai sigure pentru mine, pentru că aveam atâtea ascunzători bune și atâtea ieșiri, dar nu-mi era de folos să stau aici, de vreme ce le cercetasem deja.

Alergam rapid dintr-un loc în altul verificând. Sala boilerului mi-a dat două minute de neliniște, dat fiind că singura ieșire secundară se înfunda într-o magazie care nu conținea, din câte-mi dădeam seama, decât rezervoare mari de păcură cu conducte și aparate de măsurat. Erau lipite de perete: n-aveai unde te ascunde. Singur boilerul vâjâia menținând centrala termică în funcție toată noaptea.

Camera de cântărire era chiar mai rău, pentru că era mare și complet fără nici o ascunzătoare. Nu conținea nimic în plus față de cele necesare: mese, scaune, anunțuri prinse pe perete și cântarul. Dincolo, în vestiarul jocheilor, erau șiruri de cuiere cu șei pe ele, soba caldă îngrămădită într-un colț și un imens coș de nuiete plin cu căști, cizme, teltii cu buzunare pentru plumb și alte echipamente lăsate de băieți aici peste noapte. O ceașcă murdară și o farfurioară. Un exemplar din "Playboy". Numeroase pelerine de ploaie. Cazace cu culorile grajdurilor pe cuiere. Un șir de pantaloni spălați, atârnați să se usuce. Era locul cel mai aglomerat, locul în care mă simțeam cel mai mult ca acasă și aici voiam să mă ascund precum struțul în nisipul atât de familiar. Dar la capătul celălalt al vestiarului se găsea doar spălătorul, un alt punct mort, fără nici o ieșire.

Din camera de cântărire, pe latura opusă vestiarului jocheilor, era camera arbitrilor, unde în trecut, ca toți jocheii, fusesem implicat în cazuri de obiecții asupra câștigătorului. Era o cameră goală: o masă mare cu scaune în jurul ei, fotografii sportive, un covor mic, uzat. Câteva din obiectele personale ale arbitrilor zăceau împrăștiate prin jur, dar nu era nici o ascunzătoare.

Mai erau câteva uși ici și colo, încuiate, în ciuda faptului că Oxon își lăsase cheile în apartament. Ca de obicei aveam legătura de șperacluri la mine și cu respirația tăiată, după câteva minute, am intrat într-o cameră ce fusese bine

încuiată și care se desprindea din barul membrilor. S-a dovedit a fi depozitul de băuturi: lăzi cu băuturi tari, șampanie, vin și bere. Bere, din tavan până-n dușumea, și un cărucior de mână pentru transport. Am fost tentat să mă încui înăuntru și să aștept pe cei care serveau la mese să mă salveze dimineața. Aceasta era ușa la care Oxon s-ar fi așteptat cel mai puțin să mă găsească.

În depozitul de băuturi aș fi putut fi în siguranță. Pe de altă parte, dacă eu eram, hipodromul putea să nu fie. Resemnăt, am pornit-o din nou, dar n-am mai pierdut timp cu încuiatul. Scăpat de urmăritori, am riscat să urc sus. Era cald și liniște și toate luminile aprinse. Le-am lăsat așa gândindu-mă că, dacă supraveghetorii din mașini le vedeau stingându-se, ar fi știut foarte exact unde mă aflu.

Totul părea în ordine. Pe o latură a holului central era o cameră mare unde executivul își ținea ședințele și servea masa. Pe cealaltă parte era un fel de salon mobilat cu fotolii de culoare deschisă, cu două vestiare ce se desprindeau din el, pe latura din spate. Pe latura din față, prin uși duble, se ajungea într-o boxă, sus, deasupra tribunelor. Tribuna oficială pentru directori și oaspeți de onoare, cu vedere superbă asupra întregului hipodrom.

N-am ieșit afară. Un sabotaj la tribuna oficială n-ar fi oprit cursele, n-ar fi dus nicăieri. Și, în afară de asta, indiferent cine era în mașina mea, m-ar fi văzut deschizând ușa.

Retrăgându-mă, m-am întors direct prin sufragerie, în oficiu, în celălalt capăt. Acolo era o cămară cu farfurii, pahare și tacâmuri, iar din cămară încă o ieșire. Un mic lift de serviciu cobora spre bucătărie. Funcționa cu frânghii, la fel cu cel din Cromwell Road... la fel cum funcționase liftul de la birou, înainte de bombă.

Kraye și Oxon erau jos, în bucătărie. Vocile lor mânioase se înălțau în sus de-a lungul coloanelor, amestecate cu o voce ce șușotea mai încet și care părea să se contrazică cu ei. De vreme ce știam unde se aflau, m-am întors cu oarecare curaj din nou la parter. Dar eram înspăimântat. Părea să nu fie nimic care să meargă prost în clădirea principală. Dacă ei organizau, totuși, o avariere undeva afară, pe hipodrom, nu vedeam cum aș fi putut-o opri.

Când încă mă frământam destul de nehotărât pe coridor, ușa bucătăriei s-a deschis, lumina răspândindu-se afară și l-am putut auzi pe Kraye vorbind. Am plonjat din nou spre cea mai apropiată ușă și am închis-o în urma mea.

Am descoperit că mă găseam în WC-ul femeilor, unde nu mai fusesem înainte: și nu mai era o a doua ieșire. Doar două șiruri de cabine, toate cu ușile deschise, un rând de chiuvete, oglinzi pe pereți cu o poliță lată dedesubt, câteva scaune și o tejghea asemănătoare celei din bar. În spatele ei era o bară cu umerase de haine.

Se auzeau pași grei în pasajul exterior. Automat am alunecat în spatele

tejghelei și m-am înghemuit într-un colț. Ușa s-a deschis.

– N-are cum să fie aici, a spus Kraye. Lumina este încă aprinsă.

– În orice caz, eu am trecut pe aici cu nici cinci minute în urmă, a încuviințat Oxon.

Ușa s-a închis în urma lor și pașii s-au îndepărtat. Am început să respir din nou și inima, care-mi bătea cu putere, s-a domolit. Dar numai pentru câteva secunde. În cameră cineva tușea.

Am înghețat. Nu-mi venea să cred. Camera fusese goală când am intrat, eram sigur. Și nici Kraye și nici Oxon n-au rămas... mi-am ciulit urechile, încordat, îngrozit.

O altă tuse. Una singură, domoală.

Am încercat cât am putut, dar n-am mai auzit nimic altceva. Nici o respirație. Nici un foșnet de haine, nici o mișcare. Părea complet illogic. Dacă cineva din cameră știa că sunt după tejghea, de ce nu făcea nimic? Dacă nu știau, de ce erau așa de nenatural de liniștiți?

În cele din urmă, stăpânindu-mi nervii, m-am ridicat încet.

Camera era goală.

Aproape imediat a urmat o nouă tuse. Acum, pentru că tejgheaua nu-mi mai acoperea urechile, mi-am dat seama mai clar din ce direcție venea. Am virat-o într-acolo. Nu era nimeni.

Am traversat camera și m-am uitat atent la chiuvete. Apa se prelingea dintr-unul din robinete. Chiar când mă uitam la el, robinetul a tușit. Aproape răzând ușurat, am întins mâna și l-am închis.

Metalul era foarte fierbinte. Surprins, am deschis robinetul din nou. Apa a venit bolborosind pe țeavă, plină de bule de aer și foarte fierbinte, într-adevăr. Ce tâmpenie, mi-am spus închizându-l din nou, să fie apa atât de clocotită la ora asta din noapte.

Dumnezeule, mi-am zis în gând. Boilerul.

XVI

Cercetarea așa-zis metodică a lui Kraye și Oxon de la un capăt la celălalt, care abia că nu reușise să mă găsească în WC-ul femeilor, își continua cursul dinspre peluză spre zona tribunelor rezervate spectatorilor de rând. Eu și boilerul ne aflam în partea deja cercetată de ei. Am stins luminile de la toaletă, am înaintat cu grijă pe coridor și, prin bucătărie, sufrageria membrilor, vestiarul bărbaților și o altă porțiune scurtă de coridor, m-am reîntors în camera boilerului.

Deși nu era nici o ușă, știam că de cealaltă parte a peretelui se găsea, spre

stânga, camera de cântărire și spre dreapta vestiarul jocheilor, cu peretele ce le separa. Din ambele încăperi, când era liniște, așa cum era în noaptea asta, se putea auzi destul de clar vâjâitul amortizat al boilerului.

Lumina pe care o stinsesem în camera boilerului am aprins-o din nou. M-am uitat împrejur. Totul părea normal, ca înainte, afară... afară doar că, ceva mai departe, spre dreapta, era un mic lac de apă pe dușumea.

Boilerele. Avusesem o lecție despre ele ia școală. Cu șaisprezece sau șaptesprezece ani în urmă, mi-am zis în gând complet lipsit de speranță. Dar mi-am amintit foarte clar felul cum maestrul începea lecția:

"Primul lucru ce trebuie învățat despre boilere", spunea el, "este că explodează".

Era un profesor excelent: întreaga clasă de patruzeci de copii asculta în continuare plină de interes. Dar de atunci, singurele cunoștințe în materie de boilere le căpătasem jos, la subsol, unde uneori beam o ceașcă de ceai cu caloriferistul. Era un fost fochist de pe vapor, solid și un studios înveterat în materie de curse. În majoritatea cazurilor discutam despre curse, dar uneori despre slujba lui. Erau reguli stricte pentru boilere, spunea el, și inspecții oficiale periodice, la fiecare trei luni. Boilerele îl încântau și trebăluia pe lângă ele mai tot timpul.

"Primul lucru ce trebuie învățat despre boilere este că explodează".

N-are rost să spun că nu eram înspăimântat, pentru că eram. Dacă boilerul exploda, nu însemna doar că făcea noi uși largi spre camera de cântărire și vestiarul jocheilor, ci trimitea tornade de aburi fierbinți prin fiecare crăpătură existentă. Nici o moarte nu părea mai de invidiat.

Stăteam cu spatele lipit de ușă și încercam disperat să-mi amintesc acea lecție îndepărtată și să găsesc hiba.

Era un boiler mare, cu aburi. Un cilindru enorm, înalt de trei metri și diametrul de un metru și jumătate. Avea pereți groși de oțel, iar vopseaua roșie dată contra ruginii începuse să se cojească. Focul ardea în partea de jos, nu cu cărbuni, cum fusese construit inițial, ci printr-un ceva mai modern jet de păcură. Dacă aș fi deschis ușa la foc, aș fi simțit dogoarea căldurii lui insuportabile.

Corpul cilindrului trebuia umplut aproape până sus cu apă. Flacăra fierbea apa. Aburii care se formau ieșeau, sub proprie presiune, prin partea de sus, printr-o conductă care – am urmărit-o cu ochii – ducea într-un cilindru mare, vopsit în galben, rotunjit la capete, atârnat orizontal sub tavan. Acest rezervor arăta mai degrabă ca un zeppelin. Era, dacă-mi aminteam bine, un calorifer. În interiorul lui, conducta de aburi se desfășura în spirală, ca un resort imobil. Acest rezervor era alimentat cu apă direct de la conducta principală, apa urmând să fie fiartă și trimisă spre radiatoarele din încăperi și spre robinetele de apă caldă din bucătărie, vestiare și dușurile jocheilor. Căldura arzătoare din conducta

în spirală, plină cu aburi, se revărsa imediat asupra apei ce venea din conducta principală, astfel încât apa rece ce intra în calorifer devenea foarte fierbinte în scurtul interval până ce ieșea pe la celălalt capăt.

Aburii, totuși, pierzându-și din temperatură de-a lungul întregului proces, treptat se condensau iar în apă. O conductă ducea în jos de-a lungul peretelui, de la calorifer într-un rezervor mult mai mic, unul pătrat, obișnuit, care stătea pe dușumea. De la baza acestuia o altă conductă traversa camera și urca sus lângă boiler la un dispozitiv de metal, bulbucat, care ajungea la înălțimea capului meu. O pompă electrică. Termina circuitul, trimitând în sus apa condensată din rezervorul de pe dușumea și o reîntorcea spre boiler, spre a fi vaporizată și condensată din nou. Și iarăși circuitul se repeta încă o dată și încă o dată, în mod continuu.

Atâta vreme cât se desfășoară astfel, totul este în ordine. Dar, dacă intervii în circuit, astfel încât apa nu se mai întoarce la boiler și în același timp păstrezi focul continuu la bază, toată apa dinăuntru cilindrului treptat se transformă în vapori. Vapori care sunt suficient de puternici să propulseze o navă sau să tragă un tren de douăsprezece vagoane, dar, în cazul de față, trebuiau să iasă printr-o conductă îngustă, strâns spiralată.

Acest tip de boiler, construit nu pentru a pune în mișcare o locomotivă, ci numai pentru încălzitul apei, nu era echipat să reziste unor presiuni enorme. Zboară în aer, dacă toată apa se transformă în vapori și aceștia găsesc un punct slab pentru o breșă și asta chiar înainte ca flacăra să-i ardă complet baza. Și într-un caz și în altul explozia era iminentă.

În exteriorul boilerului se afla un aparat de măsurare a apei, un tub de sticlă vertical, lung de treizeci de centimetri, fixat în console. Nivelul apei din tub indica nivelul apei din boiler. În partea de sus a aparatului, o linie neagră indica nivelul la care trebuia să fie apa. Cam la două treimi mai jos, o linie roșie acționa ca un avertizor. Acum nivelul apei în aparat era cu un centimetru deasupra liniei roșii.

Ca să spun drept, mă liniștisem cât de cât. Boilerul nu era chiar gata să plesnească. Până la explozie mai era ceva. Însemna că aveam un scurt răgaz ca să găsesc cum s-o previn. Poate atâta timp cât îi trebuia lui Oxon și Kraye să se hotărască să reia scotoceala.

Aș fi putut, pur și simplu, să sting focul, dar Kraye și Oxon ar fi observat că zgomotul a încetat și l-ar fi pornit din nou. Nu s-ar fi câștigat nimic. Pe de altă parte, în mod cert flacăra era mai mare decât ar fi trebuit să fie în cursul nopții, pentru că apa de la robinetul de la toaletă era clocotită.

Am manevrat prudent robinetul de la conducta de păcură. O jumătate de tură. O tură completă. Vâjâitul părea la fel de puternic. O altă rotire: de data asta era o schimbare evidentă. Încă o jumătate. Devenise perceptibil mai slab. Încet

am mai învârtit robinetul puțin câte puțin, până ce, aproape dintr-o dată, uruitul s-a transformat într-un murmur. Prea mult. Grăbit am făcut mișcarea inversă. La punctul în care murmurul a devenit iar vâjâit, m-am oprit.

Am privit gânditor la rezervorul pătrat de apă condensată de pe dușumea. Acesta se revărsase creând balta de lângă el; și se revărsa, pentru că conținutul nu era pompat înapoi în boiler. Dacă au stricat pompa, sunt terminat, am gândit disperat. Nu știam nici cele mai elementare lucruri despre pompele electrice.

O altă propoziție din îndepărtata mea lecție de școală a plutit cu folos prin mintea mea: *"Pentru securitate, fiecare boiler trebuie să aibă două surse de apă"*.

Mi-am mușcat buza de jos urmărind picăturile de apă ce se scurgeau pe lateralul rezervorului de pe dușumea. Chiar numai în cele câteva minute de când mă aflam acolo, balta se lățise. Una din sursele de apă, în mod evident, era avariată. Unde și care anume?

Se vedeau zeci de conducte în încăpere; nu numai conducte de păcură și conducte de apă, dar toate cablurile electrice erau și ele plasate în țevi. Cam șase conducte separate aveau robinete pe ele. Mi se părea că toată apa din clădire trecea prin camera boilerului.

Două conducte, aparent conducte de alimentare, duceau de la dușumea, în sus, pe perete și intrau în calorifer. Ambele aveau robinete de închidere pe care le-am încercat. Amândouă erau deschise. Nu vedeam nici o conductă principală care să ducă apa direct în boiler.

Dar apoi, absolut din întâmplare, eram pe la jumătatea drumului înconjurând cilindrul imens, în căutarea unei conducte de admisie, când am observat mânerul ușii lăsându-se în jos. Am sărit spre singura ascunzătoare posibilă, spațiul dintre boiler și perete. Era cumplit de fierbinte aici: aproape insuportabil.

Kraye a trebuit să-și ridice vocea ca să se facă auzit peste uruitul focului.

– Crezi că este încă în siguranță?

– Da, ți-am spus, nu va exploda înainte de trei ore. Cel puțin trei ore.

– Apa dă pe dinafară deja, a obiectat Kraye.

– Este destulă acolo.

Vocea lui Oxon s-a auzit mai aproape. Îmi simțeam inima bătând cu putere și-i auzeam pulsațiile în urechi. Nivelul n-a coborât încă la punctul critic pe aparat, a spus el. Nu explodează decât mult mai târziu, după ce coboară sub el.

– Trebuie să-l găsim pe Halley, a spus Kraye. Haide.

Dacă Oxon ar fi făcut încă un pas, m-ar fi văzut.

– Eu voi începe din capătul ăsta; tu o pornești din celălalt. Uită-te în fiecare dulap. Micul șobolan trebuie să fie pitit undeva.

Răspunsul lui Oxon nu s-a auzit clar. Deodată i-am zărit manșeta în timp ce se întorcea și m-am ghemuit și mai mult în ascunzătoarea mea.

Din cauza zgomotului boilerului nu puteam auzi dacă au ieșit sau nu, dar trebuia să-mi asum riscul și să-i consider plecați. Căldura era prea cumplită unde stăteam. Când am ajuns în mijlocul camerei, în aerul obișnuit de acolo, era ca și cum m-aș fi cufundat într-o vană cu apă rece. Iar Oxon și Kraye plecaseră.

Mi-am scos jacheta și mi-am șters transpirația de pe față cu mâneca de la cămașă. Înapoi de unde am plecat: alimentarea cu apă.

Pompa părea în ordine. Nu erau fire libere, arăta neatinsă, cam unsuroasă, cam murdară. Din fericire, mi-am zis, nu avariaseră pompa, blocaseră conducta la ieșirea din rezervor. Mi-am scos cravata și cămașa și le-am pus lângă jachetă pe dușumeaua murdară.

Capacul rezervorului ieșea destul de ușor și apa, când am încercat-o, era totuși fierbinte. Am băut puțină din palma făcută căuș. Alergătura și căldura îmi făcuseră o sete cumplită și, deși aș fi preferat-o de la gheață, nici o apă n-ar fi putut fi mai curată; sau mai fără nici un gust, cu toate că nu eram omul care să fac fasoane la chestii din astea.

Mi-am cufundat brațul în apă, îngenunchind lângă rezervor. Cum nu era adânc decât de vreo jumătate de metru, i-am putut atinge fundul destul de ușor și aproape imediat degetele mele care scotoceau au găsit și au înhățat un obiect care plutea liber. L-am scos afară.

Era un filtru dintr-o plasă fină, care, fără îndoială, își avusese locul deasupra gurii de scurgere. Convins acum că, conducta fusese blocată la acest capăt, am băgat iar mâna în apă. Am găsit orificiul de scurgere și l-am cercetat cu atenție. N-am întâlnit nici un obstacol. Aplecându-mă mai mult, astfel încât umărul îmi intrase pe jumătate în apă, am împins două degete până unde am putut ajunge pe gura conductei. N-am simțit nimic solid, dar părea totuși să fie o bucată de sfoară. Era dificil s-o prinzi suficient de strâns între cele două degete ca s-o poți trage cu forța afară, dar treptat-treptat, după o serie de mici smucituri, am reușit să-i schimb poziția.

În sfârșit, a ieșit atât de brusc încât aproape că m-am dezechilibrat. S-a auzit o gălgăitură în gura de scurgere a rezervorului și, din cealaltă parte a camerei, de la pompă, un țăcănit strident.

Am scos mâna din apă să văd ce blocase conducta și am privit uluit. Era un șoarece mare. Trăsesem de coada lui.

Sabotaj mascat perfect de un accident, mi-am zis. Aceeași veche formulă. Era foarte puțin probabil ca un șoarece să se cufunde într-un rezervor, să găsească filtrul deplasat de la locul lui, cum nu se poate mai bine, ca el să se fixeze chiar în gura conductei. Totuși, dovedește, dacă poți, că treaba este imposibilă.

Am ascuns cu grijă mica creatură fiartă în spațiul îngust dintre rezervor și perete. Cu ușurare am observat că nivelul apei cobora încet, ceea ce însemna că

pompa funcționa corect, iar boilerul va reveni curând, mai mult sau mai puțin, la normal.

Am mai aruncat ceva apă din rezervor ca să fac balta mai mare, dacă cumva Kraye sau Oxon și-ar arunca iarăși ochii pe aici și am pus la loc filtrul rezervorului. În timp ce-mi îmbrăcam cămașa și jacheta, am urmărit cu ochii diverse conducte care intrau și ieșeau din boiler. Conducta înfășurată în pâslă, prin care vaporii erau trimiși spre calorifer. Coșul imens pentru gazele fierbinți rezultate din arderea păcurii. Conducta de admisie de la pompă. Aparatul de măsurare a apei. Conducta de păcură. Trebuia să mai fie pe undeva o conductă de admisie a apei, atât pentru securitate, cât și pentru menținerea circuitului de vaporii, cât mai spre partea de sus a boilerului.

Am găsit-o în cele din urmă, așezată paralel și în spatele conductei ce venea de la pompă. Alimentarea se făcea de la trei mici rezervoare așezate în trepte, fixate sus pe perete. Filtre, al căror rost era ca prin conducta principală de apă să nu treacă săruri minerale care să se sedimenteze pe boiler. Rezervoarele filtru erau alimentate de o conductă din care se ramifica una din conductele principale, care-și avea propriul ei robinet.

Ajungând la el am încercat să-l învârt în sensul acelor de ceasornic. Nu s-a clintit. Conducta principală de apă era închisă. Mulțumit, am deschis-o din nou.

În cele din urmă, boilerul funcționând normal, mi-am aruncat privirea spre aparatul de măsurare a apei. Nivelul se ridicase deja aproape la jumătate, între linia roșie și linia neagră. Sperând din adâncul inimii ca Oxon să nu se întoarcă curând pentru un nou control, m-am îndreptat spre ieșire și am stins lumina.

Nu era nimeni pe coridor. M-am strecurat pe ușă și, înainte de a o închide complet, mi-am vârât mâna înapoi și am aprins lumina din nou. Nu voiam ca Kraye să știe că fusesem acolo.

Fără să mă dezlipesc de perete, am coborât încet de-a lungul coridorului spre capătul peluzei. Dacă depășeam tribunele, mai erau și alte clădiri în partea aceea care să-mi ofere o ascunzătoare. Grajdurile, vestiarele și clădirile cu computerele de la case de pariuri așezate într-un cerc argintiu. Dincolo de acestea se întindeau obstacolele în linie dreaptă din finalul cursei și, coborând mai departe, porțiunea acoperită cu scoarță de stejar și șoseaua care intersecta pista. Și de-a lungul șoselei – bungalouri, oameni și telefoane.

Cam așa stăteau lucrurile când norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

XVII

Abia făcusem doi pași dincolo de barul spectatorilor de rând, când ușa s-a deschis și lumina s-a revărsat afară, peste silueta mea în vârful picioarelor. În

cele două secunde cât i-a trebuit lui Oxon să-și dea seama ce avea în fața ochilor, făcusem deja șase pași în fugă spre ieșire. Strigătele lui au răsunat de-a lungul coridorului, preluate de ecou și amestecate cu altele venind cu mult mai din spate, dar tot speram că, dacă și Kraye era în urma mea, mai aveam totuși o șansă. Când nu-mi mai rămăseseră decât zece pași până la ieșire, acolo a apărut în grabă o altă figură atrasă de zgomot.

Am derapat, mai-mai să mă prăbușesc, alunecând pe unul din căpăcelele metalice împrăștiate și am dat buzna prin singura ușă posibilă, în același băruleț ca mai înainte. Alergam împrăștiind căpăcelele în toate direcțiile, dar n-am mai ajuns la cealaltă ușă. Ea s-a deschis înainte de a apuca eu să fiu acolo: și acesta a fost sfârșitul.

Doria Kraye stătea în fața mea malițioasă, triumfătoare. Era îmbrăcată ca la teatru, în pantaloni albi mulați și o jachetă albă, scurtă, lucioasă. Părul negru îi cădea drept, iar fața-i era ca întotdeauna de o frumusețe fără cusur; și, cu o hotărâre de nezdruccinat, ținea în mână-i elegantă, cu degete lungi, micul pistol automat de calibru 22, pe care-l văzusem în cutia de ciocolată de la fundul trusei ei de voiag.

– Capăt de linie, bobocule, a spus ea. Rămâi exact unde ești.

Am ezitat, gata-gata să-ncerc să dau buzna peste ea.

– Nu risca, a spus. Sunt un trăgător desăvârșit. N-aș da greș. Vrei o rotulă făcută pulbere?

Era lucrul pe care mi-l doream cel mai puțin. M-am întors încet. Trei bărbați înaintau în camera lungă. Kraye, Oxon și Ellis Bolt. Toți arătau obosiți deja de atâta goană și gata să-și ia revanșa aruncându-se asupra vânatului.

– Vrei să mergi, a spus Doria din spatele meu, sau preferi să fii târât?

Am ridicat din umeri.

– Merg.

Mi-era egal, oricum Kraye tot nu-și putea ține mâinile departe de mine. Când, urmând instrucțiunile Doriei, am trecut pe lângă el, îndepărtându-mă spre ieșirea în coridor, el m-a prins de jachetă, de ceafă, și m-a pocnit peste picioare. I-am întors lovitura, dar nu cu mare eficiență, de vreme ce imediat zăceam lungit pe dușumea. Nimic nu este mai cumplit decât să cazi pe căpăcele metalice, am gândit cu scuzele de rigoare pentru Michael Flanders și Donald Swann¹⁷.

– Ridică-te, a spus Kraye.

Doria stătea lângă el cu pistolul îndreptat asupra mea.

Am făcut precum mi-a spus.

– Perfect, a râs Doria. Acum mergi de-a lungul coridorului și intră în camera de cântărire. Și, Howard, pentru numele lui Dumnezeu, așteaptă până

¹⁷ Artiști comici englezi

ajungem acolo sau îl pierdem din nou. Umblă, bobocule. Ia-o drept pe mijlocul coridorului. Dacă încerci ceva, te împuşc în picior.

N-aveam de ce să n-o cred. Am mers pe mijlocul coridorului, cu ea prea aproape în spatele meu ca să mai existe vreo şansă de scăpare şi cu cei doi bărbaţi în ariergardă.

– Aşteaptă o clipă, a spus Kraye în dreptul camerei boilerului.

Lumina s-a revărsat afară amestecându-se cu celelalte lumini de la celelalte uşi de-a lungul coridorului, deja deschise.

– Ei? a întrebat Oxon.

– Este mai multă apă pe duşumea.

Părea încântat şi a închis uşa fără să mai intre pentru o cercetare mai amănunţită. Se pare că norocul nu mă părăsise chiar de tot.

– Mişcă, a spus el.

L-am ascultat.

Camera de cântărire era la fel de mare şi la fel de goală ca întotdeauna. M-am oprit în mijlocul ei şi m-am întors. Cei patru stăteau aliniaţi privindu-mă şi nu mi-a plăcut deloc ce citeam pe feţele lor.

– Mergi şi aşează-te acolo, a spus Doria, indicându-mi locul cu mâna.

Am traversat camera şi m-am aşezat unde-mi arătase, pe scaunul cântarului. Acul s-a mişcat imediat pe cadran indicându-mi greutatea. Şaizeci. Eram vag interesat să aflu, aveam exact cu patru kilograme şi jumătate mai puţin decât atunci când călărisem ultima oară. Gloanţele ar rezolva orice problemă de greutate pentru un jocheu, am reflectat.

Cei patru au venit mai aproape. Era o oarecare uşurare să văd că Fred nu era printre ei, dar numai într-o mică măsură. Kraye manifesta aceeaşi furie lividă pe care o avusese la Aynsford cu douăsprezece zile în urmă. Şi atunci eu abia dacă-i insultasem soţia.

– Ține-i braţele, i-a spus lui Oxon.

Oxon era unul din acei bărbaţi filiformi a căror forţă părea destul de redusă. M-a ocolit, s-a postat în spatele meu, şi-a înfipt degetele în coatele mele şi mi le-a tras spre spate. Concentrat, Kraye m-a lovit de câteva ori peste faţă.

– Unde sunt celelalte? m-a întrebat el.

– Ce? am zis eu abia perceptibil.

– Negativele.

– Care negative?

M-a lovit din nou şi l-a durut propria mână. Scuturând-o şi frecându-şi articulaţiile degetelor a spus:

– Ştii despre ce negative este vorba. De la pozele ce le-ai făcut hârtiilor mele.

– O, acelea.

– Acelea.

M-a lovit din nou, dar cu mai mică intensitate.

– La birou, am murmurat.

A încercat o lovitură cu podul palmei să-și salveze articulațiile.

– La birou, am repetat.

Acum a lovit cu mâna stângă, dar a fost destul de neîndemânatic. După asta și-a supt degetele și și-a păstrat mâinile pe lângă el.

Bolt a vorbit pentru prima dată, cu o voce de a cărei frumusețe era conștient:

– Fred nu le-ar fi scăpat, mai ales că n-aveau de ce să fie ascunse. El este mult prea meticulos.

Dacă lui Fred nu i-ar fi putut scăpa, atunci bombele fuseseră pură câinoșenie. Am lins interiorul buzei ce-mi crăpase și m-am gândit la ce mi-ar fi plăcut să-i fac lui Fred.

– Unde anume la birou? a spus Kraye.

– Masă.

– Lovește-l, a spus Kraye. Mă dor mâinile.

Bolt a făcut un pas, dar asta nu era o treabă pe genului lui.

– Încearcă cu ăsta, a intervenit Doria oferindu-i pistolul, dar, din fericire, era prea mic ca să-l poată ține ca lumea.

Oxon mi-a eliberat coatele, a înaintat și m-a privit în față.

– Dacă este hotărât să nu-ți spună, n-ai să scoți nimic de la el în felul ăsta, a zis el.

– V-am spus deja, am zis eu.

– De ce nu? a întrebat Bolt.

– Pe voi vă doare mai mult decât pe el. Și, dacă vreți să știți părerea mea, n-o să obțineți nimic de la el.

– Nu fi tâmpit, a spus Doria batjocoritoare. E așa de pricăjit.

Oxon a râs strepezit.

– Dacă Fred a spus așa, înseamnă că negativele n-au fost la birou, a afirmat Bolt din nou. Nici în apartamentul lui. Și nici nu le-a adus cu el. Sau cel puțin n-au fost în bagajul de la hotel.

L-am privit cu coada ochiului, a unui ochi care începuse să se umfle. Și dacă nu mă pripeam să le spun să-l scoată din camera mea de la hotel, am gândit în ciudat, el n-ar fi venit cu mașina la porțile hipodromului, exact la momentul cel mai nepotrivit. Dar n-aveam cum să prevăd, și faptul era deja consumat.

– N-au fost nici în mașina lui, a spus Doria. Dar era acesta, în schimb.

Și-a băgat mâna în buzunarul ei alb, lucios și a scos minusculul meu aparat de fotografie. Kraye i l-a luat, a deschis cutia și s-a uitat înăuntru. Venele

de la gât și tâmpile i s-au congestionat. Cu o furie paroxistică a aruncat mica jucărie neagră în perete cu o lovitură ce l-a făcut țândări.

– Șaisprezece milimetri, a spus el feroce. Lui Fred probabil că i-au scăpat.

Bolt a spus cu încăpățănare:

– Fred ar găsi și acul în carul cu fân. Iar filmele acelea n-aveau de ce să fie ascunse.

– Ar putea să fie în buzunarul lui, a sugerat Doria.

– Scoate-i haina, a spus Kraye. Ridică-te.

M-am ridicat și platforma cântarului s-a clătinat sub picioarele mele. Oxon mi-a tras haina-n jos de mâneci și i-a pasat-o lui Kraye. El și-a vârât mâinile în buzunarele mele de la pantaloni. În cel din dreapta a găsit legătura de chei false.

– Stai jos, a spus.

Am făcut întocmai cercetând cu dosul palmei contuziile de pe față. Putea să fie mai rău, am gândit resemnat, mult mai rău. Aș fi norocos dacă totul s-ar reduce la asta.

– Ce sunt alea? a întrebat Doria curioasă, luând colecția zornăitoare de la Oxon.

Kraye i le-a smuls din mână și le-a aruncat după aparatul de fotografiat.

– Chei false, a spus furios. Cele pe care le-a folosit ca să-mi deschidă valizele.

– Nu văd cum putea cu acea... acea... *gheară*, a spus Doria.

S-a uitat spre mână cum îmi zăcea în poală.

Frumoasă înlănțuire de batjocuri, dar venea cu o săptămână prea târziu. Mulțumită Zannei Martin, învățasem, în cele din urmă, să trăiesc având această gheară. Am lăsat-o acolo unde era.

– Doria, a spus Bolt calm, ești atât de drăguță să mergi în apartament să aștepti telefonul lui Fred? Poate că deja a găsit ceea ce căutăm la Aynsford.

Am întors capul și l-am surprins privind direct spre mine, evaluându-mă. Avea o detașare în ochi, o împietrire în trăsăturile-i rotunjite; și am început să mă întreb dacă indiferența lui flegmatică nu s-ar putea dovedi, în cele din urmă, mult mai greu de mânuit decât furia lui Kraye.

"Aynsford", am repetat pentru mine. M-am uitat la ceas. Dacă Fred luase bombele la Aynsford, până acum treaba probabil că fusese deja făcută. Unul acolo, patru aici de față. Cinci cu toții deci, nu patru. Nu mă gândisem la Doria ca la un partener activ, egal cu ceilalți. Greșeala mea.

– Nu vreau să mă duc, a spus Doria, rămânând unde se afla.

Bolt a ridicat din umeri.

– N-are importanță. Cred că negativele nu sunt la Aynsford, pentru că gândul că Fred le-ar putea căuta acolo nu l-a înspăimântat pe Halley câtuși de puțin.

Gândul la ce-ar putea face Fred la Aynsford sau chiar lui Charles nu-i neliniștea pe nici unul din ei. Dar mai mult decât asta mie nu-mi plăcea modul cum raționa Bolt. În împrejurările de față, un adversar cu mintea lucidă era ceva de care mă puteam lipsi.

– Trebuie să le obținem, a spus Kraye foarte agitat. Trebuie. Sau să fim siguri, dincolo de orice dubiu, că au fost distruse. Apoi către Oxon: Ține-i din nou brațele.

– Nu, am spus trăgându-mă înapoi tremurând.

– A, asta-i mai bine. Ei?

– Au fost la birou.

Îmi simțeam gura încleștată.

– Unde?

– În biroul domnului Radnor, cred.

S-a uitat scrutător la mine, ochii i se îngustaseră, furia pe jumătate stăpânită, cântărind dacă-i spuneam adevărul sau nu. El categoric nu se putea duce la birou să se convingă.

– Au fost, a spus deodată Bolt.

– Poftim? a întrebat Kraye neliniștit.

– Au fost, a zis Bolt. Halley a spus: "Au fost". Negativele *au fost* la birou. Acum asta-i foarte interesant, într-adevăr, nu crezi?

Oxon a spus:

– Nu văd de ce.

Bolt a venit mai aproape de mine și m-a străpuns cu privirea. Nu i-am întâlnit ochii, dar, indiferent ce a putut citi pe fața mea tumefiată, l-a încântat.

– Cred că știe despre bombe, a spus în cele din urmă.

– Cum? a întrebat Doria.

– Sunt înclinat să cred că i s-a spus la hotel. Cei din Londra probabil că au încercat să ia legătura cu el. Da. Cred că trebuie s-o luăm ca atare, că știe despre bombe.

– Și care-i diferența? a întrebat Oxon.

Kraye știa.

– Înseamnă că el crede că este în siguranță dacă spune că negativele erau la birou. Pentru că nu putem dovedi contrariul.

– Au fost, am insistat eu arătându-mă foarte neliniștit.

Bolt și-a țuguia buzele umede.

– Cât de deștept este Halley? a întrebat el.

– A fost jocheu, a spus Oxon plat, de parcă asta automat ar fi însemnat un coeficient de inteligență de 70.

Bolt a spus:

– Dar l-au angajat la firma Hunt Radnor.

– Ți-am explicat mai înainte, a spus Oxon liniștit. Am întrebat diverși oameni despre asta. Radnor l-a luat ca consilier, dar niciodată nu i-a dat nimic special de făcut și, dacă nici asta nu arată că nu e mare lucru de capul lui, nu știu ce altceva ar putea arăta. Toată lumea știe că slujba lui era doar de formă. Sună perfect, dar de fapt nu înseamnă nimic. Destul de des se dau slujbe de acest gen jocheilor de vârf când se retrag. Nimeni nu se așteaptă de la ei să facă cine știe ce, doar numele lor este folositor pentru o vreme. Când renumele s-a dus, li se dau papucii.

Toate aceste lucruri prea adevărate, spuse atât de concis, m-au deprimat aproape la fel de mult ca perspectivele mele imediate.

– Howard? a zis Bolt.

– Nu știu, a spus Kraye tăgădat. Nu m-a impresionat câtuși de puțin cu deșteptăciunea lui. Ba chiar din contra. Sunt de acord că a făcut fotografiile acelea, dar probabil ai dreptate că habar n-are de ce ținem ca ele să fie distruse.

Asta, de asemenea, era zguduitor de exact. Atât cât îmi putusem da seama, fotografiile nu dovedeau nimic concludent, afară doar că Kraye cumpărase acțiuni Seabury sub diverse nume cu ajutorul lui Bolt. Kraye și Bolt nu puteau fi urmăriți pentru asta. Ba mai mult, tot executivul Seabury văzuse fotografiile la ședința din dimineața aceea, așa că acum conținutul lor nu mai era un secret.

– Doria? a spus Bolt.

– Este o mică târătură slugarnică, care spionează, dar, dacă ar fi deștept, n-ar sta unde se găsește.

Nici la asta nu puteam aduce contraargumente. Fusese aproape cert tot timpul că Kraye primea ajutor de la cineva care lucra la Seabury, dar chiar și după ce aflasem despre colaborarea nedorită a lui Brinton, directorul tehnic de la hipodromul Dunstable, continuasem să presupun că cel care îl ajutase la Seabury era unul din muncitori. La Oxon nu mă gândisem nici o fracțiune de secundă, pentru că părea complet lipsit de rațiune ca să fie tocmai el. Să distrugă chiar el hipodromul unde lucra, după ce părăsise o slujbă ca a lui! Pentru că patruzeci de ani în armată pentru un fost căpitan nu erau o bagatelă la care să renunți chiar atât de ușor. Cum, în mod cert, nu avea nici o tară psihică asemenea lui Brinton, n-avea cum să fie șantajat să facă ceva împotriva voinței lui. L-am considerat stupid și arogant, dar nu escroc. Așa cum a spus Doria, dacă aș fi fost suficient de deștept ca să-l suspectez pe el, n-aș fi stat unde eram acum.

Bolt continua să discute despre mine de parcă n-aș fi fost acolo și de parcă hotărârea la care trebuia să se ajungă ar avea consecințe obișnuite, de zi cu zi.

A spus:

– Poate că voi toți aveți dreptate, dar părerea mea este alta, pentru că, din momentul în care Halley și-a făcut apariția pe scenă, totul merge anapoda. El a fost cel care l-a convins pe lordul Hagbourne ca hipodromul să fie reparat și tot el

a găsit oglinda imediat ce a fost instalată. Eu l-am luat fără nici o ezitare, când a venit la mine, drept ceea ce mi-a spus că este – un vânzător într-un magazin. Voi doi l-ați considerat un nenorocit de parazit fără nici o importanță. Toate astea, laolaltă cu faptul că el ți-a deschis valizele și-a făcut fotografii bune, clare, cu un aparat în miniatură, se adună într-un singur lucru pentru mine. Profesionalism. Chiar felul cum stă acolo, fără să scoată o vorbă, înseamnă profesionalism. Amatorii îți spun nume și încearcă să te impresioneze cu cât de multe știu. Tot ceea ce a spus este că negativele erau la birou. Cred că ar trebui să uităm toate impresiile anterioare ce le-am avut despre el și să-l considerăm doar ca venind de la Hunt Radnor.

Au reflectat la asta cam cinci secunde. Apoi Kraye a spus:

– Trebuie să fim siguri în privința negativelor.

Bolt a încuviințat din cap.

Dacă rațiunea nu-mi spusese ce avea de gând Kraye să-mi facă, zâmbetul soției lui mi-a fost de-ajuns. Mi s-a înfiorat carnea pe mine.

– Cum? a întrebat ea plină de interes.

Kraye și-a examinat articulațiile zdrelite.

– N-ai s-o afli de la el, a spus Oxon. Nu în felul acesta. N-ai nici o șansă.

– De ce nu? a spus Bolt.

În loc să răspundă, Oxon s-a întors spre mine:

– Câte curse ai făcut cu oasele rupte?

Nu i-am răspuns. Oricum, nu-mi puteam aminti.

– Asta-i ridicol, a zis Doria disprețuitoare. Cum ar fi putut?

– Foarte mulți o fac, a spus Oxon. Și sunt sigur că el n-a fost o excepție.

– Prostii, a spus Kraye.

Oxon și-a clătinat capul.

– Clavicule, coaste, brațe, ei călăresc cu oricare din ele rupte, dacă reușesc să-i facă pe proprietari și antrenori să nu afle.

De ce nu putea să tacă? am gândit plin de mânie. El făcea lucrurile cu mult, mult mai rele; de parcă n-ar fi recurs la destule deja.

– Vrei să spui, a întrebat Doria cu o plăcere de care ți se făcea greață, că el poate să îndure foarte mult?

– Nu, am spus. Nu. Suna ca o justificare, exact ceea ce era. Poți călări cu oase rupte numai dacă ele nu dor.

– Trebuie să doară, a spus Bolt rezonabil.

– Nu, am spus. Nu totdeauna.

Era adevărat, dar ei nu credeau.

– Negativele au fost la birou, am spus disperat. La birou.

– Este înspăimântat, a zis Doria încântată.

Și asta, de asemeni, era adevărat. O coardă a lui Kraye fusese atinsă. El și-

a amintit de Aynsford.

– Știm unde poate să-l doară cel mai tare, a spus el. Mâna aceea.

– Nu, am spus îngrozit.

Toți au zâmbit.

Trupul mi-a fost inundat de o teamă ce n-o mai puteam controla. Rănirile la curse erau una: ele erau rapide, neașteptate și făceau parte din meserie.

Să stai și să aștepti și să știi că o parte din tine, care deja ți-era o povară, urma să fie torturată dincolo de orice limită de suportabilitate era cu totul altceva. Instinctiv mi-am acoperit fața cu brațul să nu-i las să vadă că-mi era teamă, dar probabil că fusese prea evident.

Kraye a râs batjocoritor.

– Așa că iată-ți-l pe bravul, deșteptul domn Halley! Nu ne va trebui mult ca să obținem adevărul.

– Ce păcat! a spus Doria.

Au lăsat-o stând în picioare în fața mea, ținând micul pistol în mâna cu unghii roz, care nu-i tremura, iar ei au plecat să cotrobăie după ustensilele necesare. Am calculat distanța până la ușă, să fi fost vreo nouă metri, și m-am întrebat dacă șansa unui glonț nu era de preferat față de ceea ce urma să se întâmple rămânând unde mă aflam.

Doria mi-a urmărit nehotărârea, amuzată.

– Doar încearcă, bobocule. Doar încearcă.

Citisem că spre a împușca fără greș cu un pistol automat îți trebuia multă îndemânare și practică. Era posibil ca siguranța Doriei să vină doar din sentimentul puterii ce ți-l dădea posesiunea unei arme și ea să nu știe să țintească. Pe de altă parte, ea îl ținea sus, cu brațul aproape perfect întins și foarte aproape de locul în care putea lua linia de ochire. Cântărind, am hotărât că afirmația ei că ar fi un trăgător desăvârșit cuprindea prea multe probabilități ca să risc.

Era păcat că Doria avea un suflet atât de viciat într-un trup atât de frumos. Arăta veselă și atrăgătoare în hainele ei albe de la casa Courreges, arborând un zâmbet care părea cald și prietenos, dar care prezenta tot atâta siguranță precum căscatul unui piton. Era soția ideală pentru Kraye, am gândit. A patra, a cincea, a șasea oară, în sfârșit, norocos. Își găsisese exact perechea complementară pentru el. Dacă Kraye reușise, poate că într-o zi și eu..., dar eu nu știam nici dacă aveam să văd ziua de mâine.

Mi-am dus dosul palmei la ochi. Toată fața mă durea, mi se umflase, îmi înțepenise și începuse să mă cuprindă durerea de cap. Am hotărât că, dacă

aveam să scap din asta, n-am să mai încerc niciodată meseria de detectiv. Făcusem un adevărat talmeș-balmeș din ea.

Bărbații s-au întors, Oxon din camera arbitrilor, trăgând după el un scaun de lemn cu brațe și spătar, Kraye și Bolt din vestiarul jocheilor cu un vâtrai de la sobă, lung de un metru și frânghia pe care fuseseră puși pantalonii uzi la uscat. Mai erau câteva cârlige de rufe agățate pe ea.

Oxon a pus scaunul cam la un metru sau doi de mine și Doria a mișcat arma o fracțiune să-mi indice că trebuie să mă așez pe el. Nu m-am mișcat.

– Dumnezeule, a spus ea dezamăgită, într-adevăr, ești un vierme, exact ca la Aynsford. Paralizat de frică.

– Nu este vânzător într-un magazin, a spus Bolt tăios. Și nu uita asta.

Nu i-am aruncat nici o privire. Dacă n-ar fi fost el și refuzul lui de a accepta imaginea atât de folositoare, creată de Charles, a unui Halley complet lipsit de importanță, poate că n-ar fi trebuit să fac față prezentei situații.

Oxon mi-a tras un ghiont în umăr.

– Mișcă, a spus el.

M-am ridicat fără chef și am coborât de pe cântar. Stăteau toți ciorchine în jurul meu. Kraye a întins o mână, și-a înfipt-o în cămașa mea și m-a împins în scaun. El, Bolt și Oxon se distrau ca pe vremuri legându-mi brațele și picioarele de echivalentele lor de lemn cu -sfoara de întins rufe. Doria privea fascinată.

Mi-am amintit plăcerile ei destul de bizare.

– N-ai vrea să schimbăm locurile? am spus obosit.

N-am infuriat-o. A zâmbit ușor, și-a pus pistolul în buzunar, s-a aplecat și m-a sărutat lung și apăsător pe gură. Mi s-a făcut silă. Când, în sfârșit, s-a îndepărtat, avea o urmă din sângele meu pe buză. Și-a șters-o cu mâna și apoi a lins-o căzută pe gânduri. Avea privirea încețoșată și languroasă de parcă trecuse printr-o experiență erotică deosebită. Îmi venea să vomit.

– Ei, a spus Kraye, unde sunt?

Părea că nu-l deranjase faptul că soția lui mă sărutase. O înțelegea, firește.

M-am uitat cum legaseră frânghia, strâns, de jur împrejurul brațului meu stâng, lăsând încheietura mâinii liberă și palma căzută în jos. Mâna deci, mi-am zis în gând. Oricum, la ce mai era bună o mână cu care nu mai puteam face nimic?

M-am uitat pe rând la fețele lor. Doria – transportată. Oxon – ușor surprins. Kraye – plin de el, cu mușchii încordați. Și Bolt – calculând și suspicios. Nici urmă de îndurare pe fețele lor.

– Unde sunt? a repetat Kraye ridicându-și brațul.

– La birou, am spus neajutorat.

Mi-a lovit încheietura mâinii cu vâtraiul. Sperasem că ar putea cel puțin să-ncerce să fie subtil, dar și-a folosit toată puterea și cu această singură lovitură

s-a ales praful de tot concursul de tir. Vătraiul a răzbătut prin piele. Oasele au trosnit ca niște surcele.

N-am urlat, doar pentru că n-am mai avut suficientă respirație s-o fac. Înainte de acest moment aș fi zis că știam totul despre durere, dar se pare că întotdeauna mai ai câte ceva de învățat. Sub pleoapele mele închise lumea a devenit galbenă și gri precum soarele care strălucește prin ceață, și fiecare centimetru din pielea mea a început să transpire. Niciodată nu fusese ceva similar. Era prea mult, mult prea mult. Nu mai puteam suporta.

– Unde sunt? a întrebat Kraye din nou.

– Nu mai... am spus. Nu mai da.

Cu greu mai puteam vorbi.

Doria a suspinat adânc.

Am întredeschis ochii, capul mi-a căzut fără vlagă pe spate, prea greu ca să-l țin ridicat. Kraye zâmbea încântat de eforturile lui. Lui Oxon parcă-i venea să vomite.

– Ei? a spus Kraye.

Am înghițit, ezitând totuși.

A pus vârful vătraiului pe încheietura făcută zob, plină de sânge și a izbit violent. Parcă fusese un șoc electric care s-a propagat în sus, de-a lungul brațului, în cap și apoi jos spre degetele de la picioare. Sudoarea îmi lipea cămașa de piept și pantalonii de picioare.

– Nu mai... Nu mai...

Era o bolboroseală; o capitulare; o rugă.

– Haide atunci, a spus Kraye și a ridicat vătraiul din nou.

Le-am spus. Le-am spus unde să se ducă.

XVIII

Au hotărât ca Bolt să meargă să aducă negativele.

– Ce este locul acesta? m-a întrebat el.

Nu recunoscuse adresa.

– Casa a... a... unei prietene.

A privit liniștit sudoarea care mi se prelingea în șiroaie pe față. Gura mi se uscuse. Îmi era foarte sete.

– Spune-i... că eu te-am trimis, am bolborosit printre respirații întretăiate. Eu... am rugat-o... să le păstreze... Ele... sunt cu... diverse alte lucruri... Pachetul... pe care-l vrei... are un nume pe el... ceva de film... Jigoro... Kano.

– Jigoro Kano. Perfect, a spus Bolt însuflețit.

– Dați-mi... puțină morfină... am bâiguit.

Bolt a răs:

– După toate necazurile care ni le-ai făcut? Chiar dacă aş avea, nu ți-aş da. Poți să stai acolo și să transpiri până crăpi.

Gemeam. Bolt a zâmbit încântat.

– Am să te sun imediat ce am negativele, i-a spus lui Kraye. Apoi putem decide ce vom face cu Halley. Pe drum am să mă mai gândesc la asta.

După ton, probabil că discutaseră diverse variante, fără să ajungă la o hotărâre finală.

– Bun, a spus Kraye. Vom aștepta telefonul tău în apartament.

Au început să se îndrepte spre ușă. Oxon și Doria au rămas în urmă, Doria pentru că nu-și putea smulge ochii fascinați, dilatați de pe mine, iar Oxon din motive mai practice.

– Chiar ai de gând să-l lași aici? a întrebat ea surprinsă.

– Da. De ce nu? a spus Kraye. Haide, Doria dragă. Ce-a fost mai nostim s-a terminat.

Deloc încântată, l-a urmat. De asemeni și Oxon.

– Puțină apă, am zis. Vă rog.

– Nu, a spus Kraye.

Au ieșit pe ușă, unul câte unul. Chiar înainte de a o închide, Kraye mi-a aruncat o ultimă privire, un amestec de triumf, mulțumire și cruzime satisfăcută. Apoi a stins toate luminile și a plecat.

Am auzit o mașină pornind și îndepărtându-se. Bolt își vedea de drum. Afară noaptea era întunecată. Întunericul mă împresura ca o a patra dimensiune. Cum liniștea se făcuse și mai adâncă, ascultam zumzetul scăzut al boilerului, care funcționa în siguranță dincolo, de cealaltă parte a zidului. Cel puțin, mi-am zis în gând, nu trebuie să-mi mai fac griji și cu asta. Infimă, infimă consolare.

Spătarul scaunului îmi ajungea doar până la umeri, nu-mi puteam sprijini capul pe el. Mă simțeam obosit de moarte. Nu suportam nici o mișcare: fiecare mușchi al corpului meu părea să aibă o legătură directă cu încheietura mâinii mele stângi și o ușoară flexare a piciorului drept îmi tăia respirația. Voiam să mă întind jos lat. Voiam o băutură rece și pe săturate. Vroiam să leșin. Am continuat să stau pe scaun, treaz de-a binelea, cu un cap care durea și cântărea o tonă și un braț care nu meritase toată nenorocirea. M-am gândit la Bolt ajungând în fața ușii Zannei Martin și aflând că propria lui secretară mă ajutase. M-am întrebat pentru a suta oară ce avea să facă: dacă o va lovi. Biata domnișoară Martin, pe care viața și așa o rănisese destul.

Nu numai pe ea, am reflectat. În același dosar era scrisoarea pe care Mervyn Brinton o scrisese pentru mine. Dacă Bolt avea s-o vadă, lui Mervyn Brinton îi va trebui gardă personală tot restul vieții.

M-am gândit la oamenii care suportaseră loviturile și brutalitățile naziștilor

și ale japonezilor și nu rareori muriseră fără să-și trădeze secretele. M-am gândit la atrocitățile care încă se întâmplă în întreaga lume și la ușurința cu care omul își poate zdrobi semenul. În Algeria, se spune, că se petrecuseră lucruri de necrezut. Dar în închisorile Africii, cine știe?

Prea tânăr pentru cel de al doilea război mondial, în siguranță, într-o societate tolerantă, n-aș fi crezut că am s-ajung vreodată la un asemenea test. Să sufăr sau să vorbesc. Dilemă care străbate timpurile până în antichitate. Mulțumită lui Kraye, acum o cunoscusem și eu direct, nu prin intermediari. Datorită lui Kraye, n-am înțeles cum poți să-ți duci taina-n mormânt.

Am reflectat: Voisem să mai călăresc pe hipodromul Seabury și să mă întorc în camera de cântărire și să mă așez pe cântar; și le făcusem pe toate.

Am reflectat: Cu două săptămâni în urmă, nu mă puteam despărți de trecut. Mă agățam de prea multe ruine, ruinele mariajului meu și cariera mea hipică și mâna care nu-mi era de folos. Acum erau duse pentru totdeauna, toate. Nu mai rămăsese nimic de care să mă agăț.

Și fiecare amintire palpabilă a vieții mele fusese aruncată în aer de o bombă cu exploziv plastic.

Dar refuzam să mă gândesc la ceea ce încă-mi putea face Kraye în următoarele câteva ore.

Bolt plecase de multă vreme când, în sfârșit, Kraye s-a întors. Îmi păruse pe jumătate cât o veșnicie, dar chiar și așa, nu eram deloc grăbit s-o sfârșesc.

Kraye a aprins luminile. El și Doria stăteau în prag uitându-se la mine.

– Ești sigur că mai este timp? a zis Doria.

Kraye a încuviințat din cap, privindu-și ceasul.

– Dacă suntem rapizi.

– Nu crezi că ar trebui să așteptăm până sună Ellis? a întrebat ea. S-ar putea ca el să se fi gândit la ceva mai bun.

– Deja întârzie, a spus Kraye neliniștit.

Era clar că se contraziceau de o bucată de vreme.

– El trebuia să fi sunat până acum. Dacă avem de gând să facem asta, nu mai putem aștepta.

– E-n ordine, a ridicat ea din umeri. Merg să mă uit.

– Fii atentă. Nu intra înăuntru.

– Nu, a spus ea. Nu mă bate la cap.

Amândoi au venit spre mine. Doria m-a privit cu interes și i-a plăcut ce-a văzut.

– Arată îngrozitor, nu-i așa? Exact ce-i trebuie.

– Ești o creatură umană? am spus.

O licărire de conștiință i-a străbătut fața frumoasă, ca și cum adânc, în străfunduri, într-adevăr știa că tot ce o bucurase în noaptea asta era un păcat și era obscen, dar era prea total subjugată ca să mai existe vreo cale de întoarcere.

– Să te ajut? I-a întrebat pe Kraye fără să-mi răspundă.

– Nu. Mă descurc. El nu e foarte greu.

A privit cu un zâmbet cum soțul ei apucase spătarul scaunului în care stăteam și începuse să-l tragă pe dușumea spre perete. Hurducăturile erau de nesuportat. Începusem să ameteșc din cauza efortului de a nu urla. Dacă o făceam, nu era nimeni suficient de aproape să mă audă. Cei câțiva băieți de la grajduri, rămași aici peste noapte, adormiți buștean, erau la trei sute de metri distanță. Nu erau decât soții Kraye pe care asta i-ar fi încântat.

Doria și-a lins buzele ca la un festin.

– Du-te, a spus Kraye. Grăbește-te.

– Of, bine, a încuviințat ea mânăioasă și a ieșit pe coridor.

Kraye terminase să mă târască prin cameră, a întors scaunul ca să fiu cu fața la perete și cu genunchii aproape proptiți în zid, iar el a rămas în spatele meu, respirând adânc din cauza oboselii.

De cealaltă parte a peretelui, boilerul vâjâia domol. Se putea auzi mult mai clar de aici. Știam că nu va mai urma nici o explozie devastatoare, nu cărămizi în zbor, nu vaporii ucigași de care să-ți fie teamă. Și, totuși, nisipul din clepsidră se scurgea cumplit de repede. Doria s-a întors și a spus cu o voce nedumerită:

– Înțelesesem de la tine că trebuie să fie apă peste tot în partea aceea a coridorului.

– Exact.

– Ei bine, nu este. Nici o picătură. M-am uitat și-n camera boilerului și este la fel – complet uscat.

– Nu se poate. Sunt aproape trei ore de când începuse să se reverse. Oxon ne-a avertizat că trebuie să fie cam gata să explodeze. Probabil că te-ai înșelat.

– Nu m-am înșelat, a insistat ea. Mi se pare că totul e-n perfectă stare.

– Nu poate fi.

Vocea lui Kraye era tăioasă. A ieșit într-o fugă să se asigure cu proprii-i ochi și s-a întors și mai repede.

– Ai dreptate. Merg să-l aduc pe Oxon. Eu nu știu cum funcționează afurisitele astea.

A ieșit direct pe ușa principală și i-am auzit pașii alergând. Nu era nici o urgență, decât în propria lui mânie. M-am cutremurat.

Doria nu era suficient de sigură de starea boilerului ca să-și mai piardă timpul lângă mine, ceea ce însemna aproximativ primul lucru, într-adevăr, bun

petrecut toată noaptea. Nici n-a găsit că ceafa mea ar merita să i se vorbească: ei îi plăcea să-și vadă nenorociții agitându-se. Probabil că-și pierduse apetitul, acum că lucrurile mergeau prost. A așteptat liniștită lângă ușă, jucându-se cu clanța, ca să se întoarcă Kraye.

Oxon a venit cu el, și amândoi alergau. Au traversat în goană camera de cântărire și au ieșit pe coridor.

Oricum, mare lucru nu-mi mai rămăsese. O mândrie făcută zdrențe și timp, poate, cât să le agăți de un catarg.

Cei doi bărbați au intrat încet în cameră și s-au îndreptat spre mine.

Kraye a înhățat scaunul și l-a rotit violent. Camera de cântărire era liniștită, imperturbabilă. Nu era deci întunericul care pătrundea prin ferestre. Atât.

M-am uitat la fața lui Kraye și mai bine n-aș fi făcut-o. Era albă și împietrită de furie. Ochii-i erau două pete negre. Oxon ținea șoarecele în mână.

– Trebuie să fi fost Halley, a zis el, de parcă ar fi mai spus-o înainte. Nu poate fi nimeni altcineva.

Kraye și-a pus mâna dreaptă peste stânga mea și, sistematic, a început să-și ia revanșa. După trei lungi minute am leșinat.

M-am agățat de întuneric încercând să-l înfășor în jurul meu ca o pătură, dar el, cu încăpățănare, se făcea din ce în ce mai subțire, tot mai subțire, din ce în ce mai ușor, tot mai ușor, din ce în ce mai zgomotos și tot mai dureros, până ce n-am mai putut să neg că nu mă întorsesem iarăși la viață.

Ochii mi s-au deschis împotriva voinței mele.

Camera de cântărire era plină de lume. Oameni în uniformă de culoare închisă. Polițiști. Polițiști intrând pe fiecare ușă. Lumini scânteietoare, strălucind după atâta vreme prin ferestre. Polițiști tăind cu grijă sfoara din jurul mădulelor mele de plumb.

Kraye, și Doria, și Oxon păreau mai mici, înconjurați de oamenii în uniforme albastre. Doria, în splendidul ei costum alb, încerca instinctiv și fără succes să cocheteze cu cei care o țineau în captivitate. Oxon, tulburat până-n măduva oaselor, privea pentru prima oară drept în față realitatea.

Furia lui Kraye nu se domolise. Se holba plin de mânie prin cameră. Striga, luptându-se cu brațele care-l imobilizau.

– Unde l-ai trimis? Unde l-ai trimis pe Ellis Bolt?

– A, domnul Potter, am spus într-o bruscă oază de liniște. Domnule Wilbur Potter. N-ai decât s-o afli. Dar, nu de la mine.

XIX

Bineînțeles că am terminat acolo unde începusem, lungit pe spate, într-un spital. Dar nu pentru multă vreme, de data asta. Avem o cameră plăcută, însoțită, cu vedere spre marea ce se zărea în depărtare, câteva surori extrem de drăguțe și un șuvoi de vizitatori, Chico a venit primul, imediat ce i-au dat drumul, într-o după-amiază de duminică.

A zâmbit în jos spre mine.

– Arăți ca dracu'

– Mulțumesc foarte mult.

– Doi ochi vineți, o buză numai coji, o față galben stacojie și o barbă de trei zile. Fascinant.

– Se pare că da.

– Vrei să te uiți? m-a întrebat ridicând o oglindă de mână de pe noptieră.

Am luat oglinda și m-am privit. Nu exagerase. Aș fi fost bun pe genericul unui film de groază. Oftând, am spus:

– Categorie, foarte potrivit într-un film interzis persoanelor sub optsprezece ani.

A râs și a pus oglinda la loc. Fața lui încă mai purta semnele încăierării. Sprânceană se vindeca, dar vânătăia se întinsese întunecată pe tot obrazul.

– Camera asta este mai bună decât cea pe care ai avut-o la Londra, a remarcat el plimbându-se către fereastră. Și miroase rezonabil. Pentru un spital, vreau să spun.

– Comprimă-le și zi-mi ce s-a întâmplat, l-am rugat.

– Mi-au zis să nu te obosesc.

– Nu fi catâr.

– Bine, e-n ordine. Ești dat naibii de șugubăț, mătăluță, din câte s-ar părea.

– Depinde de cum o iei, am încuviințat liniștit.

– O, sigur, sigur.

– Chico, dă-i drumul, am pledat. Haide.

– Ei bine, stăteam cuminte în fotoliul lui Radnor, cu telefonul într-o parte și cu niște sandviciuri de pui destul de bune, de cealaltă parte, visând la o blondă deloc năzuroasă cu care mă distram de minune, când a sunat soneria de la intrare. A zâmbit. M-am ridicat, mi-am întins oasele și m-am dus să deschid. M-am gândit că puteai să fii tu, întors în cele din urmă și neavând unde dormi. Știam că n-avea cum să fie Randor, numai dacă nu-și uitase cumva cheile. Și cine altcineva ar fi sunat la ușa lui la ora două noaptea? Dar era tipul acela gras, stând în prag, în costumul lui de city cu dungi foarte mărunte, spunând că l-ai

trimis tu.

"Intră, atunci", i-am spus căscând cu gura până la urechi. A intrat și l-am condus în așa-zisul birou al lui Radnor, unde stătusem eu.

"Sid te-a trimis?", l-am întrebat, eu. "Pentru ce?"

A spus că înțelesese că prietena ta locuia aici. Doamne, bătrâne, să nu încerci vreodată să-ți închizi gura rapid în toiul unui căscat. Eu aproape că mi-am dislocat maxilarele. Voia s-o vadă, a zis el. Îi părea rău că venise atât de târziu, dar era extrem de important.

"Ea nu este aici", i-am spus. "Este plecată pentru câteva zile. Vă pot ajuta cu ceva?"

– "Cine ești?" a zis el privindu-mă din cap până-n picioare. I-am spus că eram fratele ei. A aruncat o privire destul de ascuțită spre sandviciurile și cartea pe care începusem s-o citesc, care căzuse pe covor; își putea da seama că fusesem adormit, așa că a părut să creadă că totul este O. K. și a spus:

"Sid m-a rugat să-i aduc ceva ce i-a lăsat prietenei lui în păstrare. Crezi că m-ai putea ajuta să-l găsesc?"

"Sigur", i-am spus. "Ce este?"

A ezitat puțin, dar putea să-și dea seama că părea prea caraghios dacă refuza să-mi spună, așa că a zis:

"Este un pachet cu negative. Sid a spus că sora ta are numeroase lucruri de-ale lui, dar pachetul pe care-l vreau are un nume pe el, ceva de filme. Jigoro Kano."

"O", am spus inocent. "Sid te-a trimis după un pachet notat Jigoro Kano?"

"Exact", a spus el, privind de jur împrejurul camerei. "Ar putea fi aici?"

"Cu certitudine, da", i-am spus.

Chico s-a oprit, a venit la marginea patului meu, s-a așezat la un cap, lângă degetele de la piciorul drept.

– Cum de-ai știut de Jigoro Kano? m-a întrebat el serios.

– El a inventat judo, am spus. Am citit-o pe undeva.

Chico a dat din cap.

– De fapt, nu l-a inventat. În 1882 el a luat cele mai bune părți din sutele de variante ale jiu-jitsului, le-a pus într-o anumite ordine și le-a numit judo.

– Eram sigur că ai să știi, am spus zâmbindu-i.

– Ți-ai asumat un risc cam mare.

– Trebuia să știi. La urma urmelor ești un expert. Și toți anii aceia la club. Nici vorbă de risc. Eram sigur c-o să știi, numai dacă reținusem eu numele exact, asta era. În orice caz, ce s-a întâmplat în continuare?

Chico a zâmbit vag.

– I-am aplicat câteva lovituri. La brațe și așa mai departe: Era complet uluit. Crede-mă, a fost destul de nostim. Apoi l-am și presat puțin. Știi. Degetul

mare apăsând asupra unui nerv. Dumnezeu, trebuia să-l fi auzit urlând. Cred că-și imagina că avea să trezească vecinii, dar tu știi Londra cum este. Nimeni nu dă absolut nici o atenție. Apoi l-am întrebat unde erai când l-ai trimis. Nu s-a arătat foarte binevoitor, trebuie să spun, așa că am mai crescut doza. Justiție poetică, nu-i așa, dacă te gândești exact cam ce-ți făceau ei ție chiar atunci. I-am spus că puteam s-o țin așa toată noaptea, că abia începusem. Era o carte întreagă la care nu apelasem. Asta l-a șocat și l-a șocat cam tare.

Chico s-a ridicat plin de neastâmpăr și se plimba prin cameră.

– Știi? a spus el crispat. El, probabil, că avea foarte mult de pierdut. Și trebuie să recunosc, era un tip destul de tare. Dacă n-aș fi fost sigur că tu mi-l trimiseseseși ca pe un fel de S. O. S., nu cred că aș fi putut să-l caftesc atât, mai să-l fac zob.

– Îmi pare rău, am spus.

A privit la mine dus pe gânduri.

– Pentru amândoi a fost o lecție, nu? Tu încasându-le, iar eu... Nu mi-a plăcut. Ca s-o fac, vreau să spun. Adică o lovitură sau două în plus și câteva amenințări, asta, de obicei, e suficient și nu te îngrijorează câtuși de puțin, nu mai revii cu gândul asupra lor. Dar n-am rănit niciodată în halul ăsta pe nimeni până acum. Nu atât de serios, cu tot dinadinsul, dincolo de orice limită de suportabilitate. Știi, plângea...

Chico mi-a întors spatele și s-a uitat pe fereastră.

A urmat o pauză lungă. Problemele morale pentru cel care se afla la celălalt capăt, cel care le încasa, nu erau atât de complicate, mi-am zis în gând. În orice caz, pentru conștiință, categoric era mai ușor.

În cele din urmă, Chico a continuat:

– Mi-a spus, bineînțeles. În final.

– Da.

– Știi, n-am lăsat nici un semn pe el, nici o zgârietură... El a spus că tu erai la hipodromul Seabury. Bine, știam că probabil așa era, și că el nu încerca aceeași stratagemă ca tine, pentru că chiar tu îmi spuseseși că te duci acolo. A spus că erai în camera de cântărire și că boilerul în curând avea să explodeze. Și spera să te omoare. Părea pe jumătate ieșit din minți în legătură cu tine. Cum el ar fi trebuit să știe mai bine și să nu-ți dea crezare, trebuia să-și dea seama că tu erai alunecos ca un șarpe, el mai fusese prostit o dată înainte.... A zis că el o luase de bună și crezuse că spui adevărul, atunci când te-ai prăbușit și ai schimbat povestea cu negativele care s-ar afla la birou, pentru că... pentru că implorai milă și morfină și Dumnezeu mai știe ce.

– Da, am spus. Știu toate astea.

Chico s-a întors de la fereastră cu fața luminată de un zâmbet.

– Nu, zău, a spus el.

– N-ar fi crezut-o dacă aş fi cedat prea curând sau nu atât de total. Kraye ar fi crezut, dar el nu. Era foarte sâcâitor.

– Sâcâitor, a zis Chico. Îmi place cuvântul ăsta. A făcut o pauză reflectând. Când anume te-ai gândit să-l trimiteţi pe Bolt la mine?

– Cam cu o jumătate de oră înainte de a mă prinde, am recunoscut. Dă-i drumul. Ce s-a întâmplat mai departe?

– Erai un ghem de sfoară pe biroul lui Radnor, așa că l-am legat pe grăsanul bătrân într-o poziție nu prea comodă. Rămăsese apoi problema riscantă – pe cine să sun să trimită patrurile de salvare. Poliția de la Seabury ar fi putut crede că eram un fel de nebun care-i suna la ora aia născocind o poveste atât de ciudată. În cel mai bun caz, ei ar fi trimis un polițist sau doi să vadă despre ce este vorba, și soții Kraye ar fi scăpat foarte ușor. Și mi-am dat seama că-i voiai prinși asupra crimei, ca să zic așa. Nu puteam să dau de Radnor, pentru că telefoanele de la birou săriseră în aer. Așa că l-am sunat pe lordul Hagbourne.

– Nu mai spune!

– Ei bine, da. El a fost O. K., realmente. A ascultat tot ce i-am spus despre tine și despre soții Kraye și așa mai departe și apoi a spus: "Perfect", el o să aibă grijă ca jumătate din forțele de poliție din Sussex să ajungă la hipodromul Seabury cât mai curând posibil.

– Ceea ce au și făcut.

– Într-adevăr, a încuviințat Chico. Ca să afle că bătrânul meu amic, Sid, se îndeletnicise cu boilerul, în schimb, el era într-o stare vai de capul lui.

– Mulțumesc, am spus. Pentru tot.

– Să fii sănătos.

– Vrei să-mi mai faci un serviciu?

– Da, ce?

– Trebuia să iau astăzi prânzul cu cineva în oraș. Ea s-o fi întrebând de ce nu mi-am făcut apariția. Aș fi rugat pe una din surori s-o sune, dar nu-i știu numărul de telefon.

– Vorbești de Zanna Martin? Biata rățușcă, cu dezastrul ăla de pe față?

– Da, am spus surprins.

– Atunci nu te neliniști. Nu te așteaptă. Știe unde ești.

– Cum?

– Ieri dimineață ea s-a prezentat la biroul lui Bolt ca să rezolve corespondența și-a găsit un polițist așteptând în prag, cu un ordin de percheziție. Când el a plecat, ea le-a pus pe toate cap la cap și, normal, a pornit spre Cromwell Road să vadă ce se întâmplă. Radnor plecase la lordul Hagbourne spre Seabury, dar eu eram acolo scormonind prin ruine și am făcut un fel de schimb de informații. A fost un pic îngrijorată din cauza ta, amice, dar așa, liniștit. În orice caz, ea nu te așteaptă s-o scoți la prânz în oraș.

– A spus ceva, că ar avea unul din dosarele noastre?

– Da. Am rugat-o să-l țină încă o zi sau două. Cîstit vorbind, la birou nici n-ai unde-l pune.

– În orice caz, te duci la locuința ei imediat ce pleci de aici și-l iei. Este dosarul Brinton. Și ai foarte mare grijă de el. Negativele pe care Kraye le voia sunt în el.

Chico m-a privit fix.

– Nu vorbești serios.

– De ce nu?

– Dar toți... Radnor, lordul Hagbourne, chiar și Kraye, și Bolt, și poliția... toți au luat drept bună prima ta variantă, că au fost la birou și au fost aruncate în aer.

– Din fericire, n-au fost, am spus. Fă mai multe poze. Va trebui, totuși, să aflăm de ce erau atât de al dracului de importante. Și nu-i spune domnișoarei Martin că asta era ceea ce voia Kraye.

Ușa s-a deschis și una din surorile drăguțe și-a făcut apariția.

– Mi-e teamă că va trebui să plecați acum, i-a spus ea lui Chico. A venit lângă pat și mi-a luat pulsul. N-aveți pic de minte?! a exclamat ea privind la el furioasă. Am spus doar câteva minute. Nu discutați prea mult și nu-l lăsați pe domnul Halley să vorbească deloc.

– Încearcă să-i dai *lui* ordine, a spus Chico vesel, și vezi unde ajungi.

– Adresa Zannei Martin, am început.

– Nu, a spus sora drastic. Gata orice discuție.

I-am spus lui Chico adresa.

– Ce v-am spus eu? i s-a adresat el asistentei.

Ea s-a uitat spre mine și a râs. O fată drăguță, în spatele măștii profesionale.

Chico a traversat camera și a deschis ușa.

– La revedere atunci, Sid. O, apropo, ți-am adus asta s-o citești. M-am gândit că poate te-ar interesa.

A scos dintr-un buzunar interior o broșură lucioasă, îndoită pe lung, și mi-a aruncat-o pe pat. A căzut prea departe ca s-o pot ajunge cu mâna, așa că sora a luat-o să mi-o dea. Apoi deodată a rămas cu ea în mână ținând-o foarte strâns.

– O, nu, a spus ea. Nu puteți să-i dați așa ceva.

– De ce nu? a zis Chico. Credeți că este un bebeluș?

A plecat și a închis ușa. Sora a rămas atârnată de broșură părând foarte încurcată. Am întins mâna s-o iau.

– Hai.

– Cred că ar trebui să întreb doctorii.

– În acest caz, am spus, pot ghici ce este. Cunoscându-l pe Chico. Așa că fii

drăguță și dă-mi-o. Totul este în ordine.

Mi-a dat-o ezitând, așteptând să-mi vadă reacția la citirea literelor mari de pe copertă.

"Membre artificiale. Cercetări moderne."

Am râs.

– Este un realist, i-am spus. Nu te-ai putea aștepta la el să aducă o carte de povești.

XX

Când Radnor a venit ziua următoare, arăta obosit, deprimat și cu zece ani mai bătrân. Dezinvoltura militară dispăruse din ținuta lui, cute adânci apăruseră în jurul ochilor și gurii, iar vocea îi era lipsită de viață.

Pentru câteva momente a rămas uitându-se fix, cu o mâhnire evidentă, la brațul meu bandajat, care se termina brusc la zece centimetri mai jos de cot.

– Îmi pare rău pentru birou, l-am consolată eu.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Poate fi reconstruit? Cât de deteriorat este?

– Sid...

– Pereții exteriori sunt încă solizi, sau totul a fost ras?

– Sunt prea bătrân, a spus el abătut, ca s-o iau iar de la capăt.

– Doar cărămizile și tencuiala au fost distruse. Tu nu trebuie s-o iei de la capăt. Agenția ești tu, nu clădirea. Fiecare poate lucra pentru tine tot atât de ușor în altă parte.

S-a așezat într-un fotoliu, și-a sprijinit capul de spătar și a închis ochii.

– Sunt obosit, a spus el.

– Nu cred c-ai dormit cine știe ce după cele întâmplute.

– Am șaptezeci și unu de ani, a spus el sec.

Am fost extrem de surprins. Până azi îl crezusem aproape de șaiszeci.

– Nu se poate!

– Timpul trece, a spus el. Șaptezeci și unu.

– Dacă n-aș fi venit cu ideea să-l urmărim pe Kraye, nu s-ar fi întâmplat, am spus cuprins de remușcări. Îmi pare așa de rău... așa de rău.

– N-a fost vina ta. Dacă este o vină, este a mea. Tu nu l-ai fi lăsat pe Hagbourne să ia fotografiile acelea la Seabury, dacă ar fi rămas în seama ta. Știu că te-a nemulțumit că i le-am dat. Ajungerea fotografiilor la Seabury a fost cauza directă a bombelor și aceasta a fost greșeala mea, nu a ta.

– N-aveai cum s-o știi, am protestat eu.

– Trebuia s-o fi știut, după toți acești ani. Cred... poate nu mai văd atât de

clar... consecințele, lucruri de felul acesta. Vocea lui s-a stins într-un murmur jalnic. Pentru că eu i-am dat fotografiile lui Hagbourne... tu ți-ai pierdut mâna.

– Nu, am spus hotărât. E ridicol să începi să te învinovățești pentru asta. În numele cerului, să-ți iasă din cap. Nimeni din agenție nu-și poate permite să te aibă în starea asta de spirit. Ce-au să facă Dolly, și Jack Copeland, și Sammy, și Chico, și toți ceilalți, dacă tu nu te aduni?

N-a răspuns.

– În orice caz, mâna mea nu mai era de folos, i-am spus. Și, dacă aș fi vrut să mă predau lui Kraye, n-aș fi pierdut-o. Nu are absolut nici o legătură cu tine.

S-a ridicat în picioare.

– I-ai spus lui Kraye o mulțime de minciuni.

– Exact.

– Dar pe mine nu m-ai minți.

– Firește că nu.

– Nu te cred.

– Mai reflectează. O să te convingi cu timpul.

– Nu arăți prea mult respect pentru cei mai în vârstă.

– Nu atunci când se comportă ca niște nebuni de legat, am admis eu.

A dat aerul afară pe nări, mocnind pe dinăuntru. Dar tot ce a zis a fost:

– Dar tu? Ai să mai lucrezi, totuși, pentru mine?

– Depinde de tine. S-ar putea ca data viitoare să omor toată agenția.

– Îmi asum riscul.

– Atunci e-n ordine. Dar acum, noi încă n-am terminat. A luat Chico negativele?

– Da. A făcut două rânduri de poze în dimineața asta. Unul pentru el și celălalt mi l-a dat să ți-l aduc. A spus că ai să le vrei, dar eu n-am crezut...

– Le-ai adus, da? am insistat eu.

– Da, sunt afară, în mașină. Ești sigur...?

– Pentru Dumnezeu, am spus exasperat, abia aștept să le văd.

Ziua următoare căpătasem mai multe perne, un telefon lângă mine și reputația de a fi un pacient dificil.

Agenția își începuse munca înghesuindu-se în casa destul de mică a lui Radnor. Dolly a sunat să spună că era un adevărat infern, nu aveau decât un telefon, în loc de treizeci, dar, din fericire, spiritul acțiunilor rapide și eficace era în plină desfășurare, să nu-mi fac griji de nimic și că acum un nou cuvânt circula la birou – Halleyluia – și la revedere, este rândul altuia la telefon.

Chico a sunat puțin mai târziu, de la o cabină telefonică.

– Sammy l-a găsit pe șoferul acela, Smith, a spus el. S-a dus să-l vadă în Birmingham ieri. Acum, că tot este Kraye la pârnaie, vrea să depună contra complicilor ca martor al acuzării, ca să scape de pedeapsă. A recunoscut că a luat, într-adevăr, două sute și cincizeci de pitaci doar ca să iasă din cabină și să desfacă lanțurile după răsturnarea cisternei, apoi să stea pe marginea drumului văitându-se și jucând teatru. Frumușică sumă și ușor câștigată.

– Bun, am spus.

– Dar asta nu e tot. Frumusețea e că el încă mai are banii, mai toți, păstrați într-o cutie, ca să-și cumpere o casă. Se pare că asta l-a tentat – nevoia de bani pentru o casă. În orice caz, Kraye i-a plătit a doua rată în bancnote de zece lire, dintr-unul din teancurile fotografiate de tine din servieta lui. Smith încă mai are una din bancnotele acelea din fotografii. El este de acord să se despartă de ea, spre a fi luată drept probă, dar nu văd pe nimeni care l-ar face să dea restul înapoi, ai putea?

– Nu tocmai.

– Așa că-l avem pe Kraye legat fedeleș fain-frumos pentru avarie cu premeditare.

– Asta-i grozav, am spus. Acum pentru ce este reținut?

– Rănire corporală gravă. Și ceilalți pentru ajutor și instigare.

– Sentințe consecutive, cred.

– Ai să fii norocos.

Am oftat.

– Totuși, el încă mai posedă douăzeci și trei ia sută din acțiunile Seabury.

– Într-adevăr, a încuviințat Chico posomorât.

– La birou, exact, cât este de rău? l-am întrebat.

– Ei încă mai examinează. Zidurile exterioare arată în ordine, ar putea fi considerate ca sigure. Interiorul a fost binișor devastat.

– Am putea avea o amenajare mai bună, am spus. Și un lift.

– Deci am putea, a zis el fericit. Și o să-ți mai spun ceva care poate te-ar interesa.

– Ce?

– Casa de alături este de vânzare.

După-amiază, când a venit Charles, dormeam și m-a văzut trezindu-mă, ceea ce n-aș fi vrut. Primele câteva secunde de luciditate erau întotdeauna cele mai rele: Treceam prin obișnuitul meu calvar și, când am deschis ochii, iată-l, era în fața mea.

– Doamne Dumnezeule, Sid, a spus el alarmat, ei nu-ți dau chiar nimic?

Am clătinat din cap, devenind ceva mai stăpân pe mine.

– Nu.

– Dar cu toate pastilele moderne, cu siguranță... am să reclam.

– Nu.

– Dar, Sid...

– Fac și ei ce pot, îți jur. Nu fi atât de tulburat. În câteva zile va fi mai bine.

Acum chiar că e numai o sâcăială, asta-i tot... Spune-mi despre Fred.

Fred doar ce ajunsese acasă când patrula de poliție a sosit la Aynsford. Patru polițiști plecaseră acolo și toți patru abia l-au ținut, plus Charles, care se întorsese și i-a ajutat.

– A făcut pagube mari? l-am întrebat. Înainte ca poliția să ajungă acolo?

– El a fost foarte metodic și foarte rapid. Controlase amănunțit biroul meu și camera de zi. Fiecare plic, îmbrăcămintă, caiet fuseseră smulse și tot ce mai rămăsese din ele fusese strâns grămadă, gata de a fi distrus. Trecuse în sufragerie când a venit poliția. A fost foarte violent. Și ei au găsit pe masa din hol o cutie cu exploziv plastic și încă câteva în furgonetă. A făcut o pauză. Ce te-a determinat să crezi că o să vină?

– Ei știau că am făcut fotografiile la Aynsford, dar cum ar fi putut afla că le-am dezvoltat la Londra? Mi-era teamă că s-ar putea gândi că le-am dezvoltat acolo și că știi unde sunt negativele, dat fiindcă tu ai fost cel care l-ai ademenit la Aynsford pe Krays prima oară.

A zâmbit șiret.

– Vrei să vii la Aynsford pentru câteva zile când ieși de aici?

– Am mai auzit asta undeva, mai înainte, am spus. Nu, mulțumesc.

– Nici un Krays, a promis el. Doar odihnă.

– Mi-ar plăcea să vin, dar nu va fi timp. Agenția este într-o stare deplorabilă. Și eu abia că i-am făcut șefului meu ceea ce mi-ai făcut tu la Aynsford.

– Ce anume?

– Cu un șut l-am trimis din starea de deprimare direct în plină acțiune.

Zâmbetul i-a devenit amuzat.

– Știi câți ani are? l-am întrebat.

– În jur de șaptezeci, de ce?

Eram surprins.

– Habar n-am avut că are vârsta asta până ieri, când mi-a spus-o el.

S-a uitat cu coada ochiului spre capătul trabucului. Apoi a zis:

– Tu întotdeauna ai crezut că eu l-am rugat să-ți dea o slujbă, nu-i așa? Și ți-am garantat salariile.

Am făcut fețe-fețe încurcat.

– Află că n-a fost deloc așa. Eu nu-l cunoșteam personal, doar după nume.

El m-a căutat într-o zi la club și m-a întrebat dacă consideram că i-ai fi de folos la agenție. Am spus da, cred că vei fi. Cu timpul.

– Nu cred.

A zâmbit.

– I-am spus că joci bine șah. Și că, de asemeni, ai devenit jocheu datorită împrejurărilor, pentru că erai mic de statură, iar mama ta a murit și că ai putea să reușești și în altceva la fel de ușor. El a spus că, după cum te văzuse la curse, tu ai fi tipul de care are nevoie. Atunci mi-a spus el ce vârstă are. Asta-i tot. Nimic altceva. Doar ce vârstă are. Dar amândoi știam ce voia el să spună.

– Eu aproape că era gata s-o las baltă, am spus. Dacă n-ar fi fost pentru tine...

– O, da, a zis el ironic. Tu ai o mulțime pentru care să-mi mulțumești. O mulțime.

Înainte de a pleca, l-am rugat să-și arunce ochii peste fotografiile, el le-a studiat una câte una și mi le-a dat înapoi fără să fi găsit ceva.

Inspectorul șef Cornish m-a sunat să-mi spună că treaba cu Fred nu-i numai ca și făcută, dar că soarta îi este pecetluită.

– Gloanțele seamănă perfect. El a îndreptat aceeași armă spre oamenii care l-au arestat, dar, din fericire, unul din ei a aruncat în el cu o vază care a făcut să-i sară pistolul din mână înainte de a trage.

– A fost nebun ca să mai păstreze arma aceea după ce l-a împușcat pe Andrews.

– Tâmpit. Escrocii deseori sunt, altfel nu i-am prinde niciodată. Dar el n-a pomenit nimic despre crima lui Krays și celorlalți, așa că nu-i putem agăța și pe ei drept complici. Păcat. Dar este evident că n-a scos o vorbă despre ea. Poliția din Sussex a spus că Krays și-a ieșit din minți când a aflat. Se pare că a regretat foarte mult că n-a știut despre stomacul dumatăle când te-a avut în gheare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a știut! am exclamat înfiorat.

Chicotitul lui Cornish s-a auzit de-a lungul firului.

– Fred trebuia chiar el să caute scrisoarea lui Brinton la agenție, dar a ținut să se ducă la un meci de fotbal sau ceva similar undeva în nord și l-a trimis pe Andrews în locul lui. A zis că nu și-a închipuit că va fi o capcană sau ceva atât de subtil. Cel mult vreun curier, cineva de talia lui Andrews. A spus că i-a dat arma doar ca o glumă, n-a vrut ca Andrews s-o folosească, nu s-a gândit că el va fi atât de tâmpit. Dar apoi Andrews s-a întors la el înlemnit de frică și i-a spus că te-a împușcat, așa că Fred zice că i-a sugerat o plimbare prin pădurea Epping și arma s-a declanșat absolut accidental! Te întreb, încearcă și prezintă asta unui juriu!

Fred spune că nu i-a zis lui Kraye nimic, pentru că-i era teamă de el.

– Ce? Lui Fred și teamă!

– Kraye, se pare, că a făcut o impresie contrară asupra lui.

– Da, el este capabil de asta, am spus.

Am citit broșura lui Chico din scoarță-n scoarță. Se pare că ar trebui mulțumit copiilor născuți cu malformații cauzate de tratamentul cu thalidomidă pentru rapida dezvoltare a tehnicii medicale moderne. Imediat ce brațul meu avea să se vindece, puteam să am o mână artificială flexibilă, cu o articulație mobilă, care funcționa pe baza energiei gazului, fiind pusă în mișcare de mici pistoane controlate de valve și dirijată de mușchii umărului. Principalul inconvenient, din câte-mi dădeam seama, era că trebuia să porți legați de tine micii cilindri de gaz, aidoma scufundătorilor la mare adâncime.

Mult mai promițătoare, de-a dreptul fantastică, era ultima invenție a savanților ruși și englezi: brațul mio-electric. Acesta funcționa într-un tot pe baza utilizării curenților electrici generați de proprii tăi mușchi și broșura, plină de entuziasm, spunea că se putea aplica mult mai ușor dacă amputația era recentă. Cu cât partea de braț pierdută era mai mică, cu atât șansele de succes erau mai mari. Mă și vedeam în postură de cobai.

În cele din urmă, broșura spunea, cu o mândrie justificată, că la Spitalul Sf. Thomas inventaseră o nouă mână mio-electrică miraculoasă, care, practic, putea face orice ca o mână adevărată, afară doar că nu-i creșteau unghiile.

Mâna mea adevărată îmi lipsea, n-aș putea zice că nu. Chiar așa mutilată cum era, își avea rosturile ei, și cred că orice pierdere a unei părți din tine duce la perturbări radicale. Subconștientul meu făcea tot ce-i stătea în putință să respingă realitatea: visam în fiecare noapte că eram absolut întreg, călăream, făceam noduri, aplaudam... orice implica două mâini. Mă trezeam cu ciotul care nu-mi mai era de nici un folos.

Doctorii au fost de acord să se intereseze la Spitalul Sf. Thomas cât de curând m-aș putea duce acolo.

Miercuri dimineață l-am sunat pe contabilul meu și l-am întrebat când are o zi liberă. Datorită unei modificări neașteptate în program, spunea el, avea să fie liber pe vineri. I-am explicat unde sunt și, pe scurt, ce se întâmplase. A spus că va veni să mă vadă, nu-l deranja drumul, o gură de aer marin i-ar prinde bine.

Cum am pus telefonul jos, au intrat pe ușă ezitând lordul Hagbourne și

domnul Fotherton. Stăteam pe marginea patului într-un halat de casă albastru, cu picioarele în papuci, brațul bandajat legat cu o eșarfă de gât, proaspăt ras, părul pieptănat, iar urmele pumnilor lui Krave asupra feței mele dispăruseră. Vizitatorii mei au fost evident ușurați văzând aceste semne încurajatoare de reînviere și s-au așezat comod în fotolii.

– Îți merge bine, deci, Sid? a spus lordul Hagbourne.

– Da, mulțumesc.

– Bun, bun.

– Cum au fost cursele? i-am întrebat. Cele de sâmbătă?

Amândoi au părut ușor surprinși de întrebare.

– Ei bine, s-au ținut, nu? am spus neliniștit.

– Da, a spus Fotherton. S-au ținut. Încasările au fost destul de bune, datorită și vremii excelente.

Era un bărbat subțire, uscat, cu o față prelungă, pe care melancolia își așternuse pecetea, și în dimineața asta își tot mângâia obrazul cu trei degete, parcă ar fi fost nervos.

Lordul Hagbourne a spus:

– N-au fost drogați numai oamenii voștri din patrula de securitate. Băieții de la grajduri s-au trezit complet năuci, iar bătrânul care se ocupa de boiler dormea dus pe dușumea, în cantină. Oxon le dăduse câte un pahar de bere. Bineînțeles că oamenii voștri au avut încredere în el.

Am oftat. Nu-i puteam învinui prea mult. Poate că și eu aș fi băut cu el.

– Ieri au venit să verifice boilerul, a continuat lordul Hagbourne. Aproape că era timpul pentru verificarea lui obișnuită. Au spus că este prea vechi ca să reziste la o perturbare a funcționării lui normale și că este foarte bine că nu fusese pus la probă. Au mai zis că i-ar fi trebuit încă vreo trei ore ca să explodeze. Oxon ghicise.

– Minunat, am spus eu.

– Am discutat cu consiliul local Seabury, a spus lordul Hagbourne. Au pus problema hipodromului pe agenda lor de lucru pentru luna viitoare. Se pare, că un prieten de-al tău, directorul hotelului Seafront, a înaintat o petiție la consiliul municipal să se ocupe mai mult de hipodrom, pe considerentul că acesta aduce un prestigiu în plus și face reclamă unui oraș de pe malul mării și acestea s-ar răsfrânge favorabil asupra comerțului.

– Asta-i grozav, am spus foarte încântat.

Fotherton și-a dres glasul, a privit ezitând spre lordul Hagbourne și apoi spre mine.

– S-a discutat, a început el... S-a hotărât să te întreb dacă... ăă... te-ar interesa să preiei... să devii director tehnic la hipodromul Seabury.

– Eu!? am exclamat, rămânând cu gura căscată de uimire.

– Este prea mult pentru mine să fiu director tehnic la două hipodromuri, a spus el, recunoscând-o cu un an prea târziu.

– L-ai salvat de pe marginea gropii, a spus lordul Hagbourne cu o neobișnuită hotărâre. Noi toți știm că este un pas neobișnuit să oferi această funcție unui jocheu profesionist, așa de curând după ce s-a retras din curse, dar executivul Seabury a aprobat în unanimitate. Vor ca tu să-ți duci la capăt opera.

Îmi făceau o onoare deosebită. Le-am mulțumit, am ezitat și i-am întrebat dacă puteam să mă mai gândesc.

– Bineînțeles, reflectează, a spus lordul Hagbourne, dar spune da.

I-am rugat apoi să se uite peste fotografiile din cutie, ceea ce au făcut. Amândoi au cercetat cu mare atenție fiecare poză în parte, dar n-au putut sugera nimic în cele din urmă.

Zanna Martin a venit să mă vadă după-amiaza următoare aducând niște crizanteme enorme, aurii, parfumate. O Zanna Martin complet schimbată – într-un costum elegant de tweed verde închis și pantofii aleși astfel ca s-o arate cu un mers mai mult decât hotărât. Își modificase și coafura – părul era mai scurt și o buclă îi cădea fluturând pe obraz. Chiar încercase și puțin ruj și pudră, își pensase sprâncenele dându-le un contur clar. Cicatricele erau la fel de vizibile, mușchii faciali la fel de distorsionați, dar domnișoara Martin ajunsese, în cele din urmă, să se împace cu toate.

– Ce superb arăți! i-am spus fără intenții de flatare.

A fost încurcată, dar foarte încântată.

– Am o slujbă nouă. Am avut ieri o întrevedere, și ei nici n-au părut să-mi observe fața. Sau, cel puțin, n-au zis nimic. Într-un birou mai mare de data aceasta. Și câștig chiar ceva mai mult decât înainte.

– Ce grozav! am felicitat-o în mod sincer.

– Mă simt renăscută, a spus ea.

– Și eu la fel.

– Îmi pare bine că ne-am cunoscut. A zâmbit, pentru că o spusese atât de deschis. Ai primit dosarul acela în perfectă stare? Tânărul domn Barnes a venit să-l ia.

– Da, mulțumesc.

– Era important?

– De ce?

– Părea foarte ciudat când i l-am dat. Am avut impresia că el a vrut să-mi spună ceva. Începuse chiar și apoi s-a oprit.

"O să am un schimb de vorbe cu Chico", mi-am zis în gând.

– A fost un dosar obișnuit, am spus. Nimic special.

Pentru orice eventualitate, i-am arătat și ei fotografiile. În afară de comentariul privind numeroasele exemplare din propriile ei foi bătute la mașină și surpriza ce și-a exprimat-o că cineva s-a deranjat să fotografieze niște hârtii atât de obișnuite, ea n-a avut nimic de spus.

S-a ridicat să plece, punându-și mânușile. Încă se mai apleca automat ușor înainte, astfel ca bucla să-i acopere obrazul.

– La revedere, domnule Halley. Și mulțumesc pentru schimbarea ce-ai produs-o asupra mea. N-am să uit niciodată cât de mult îți datorez.

– N-am luat prânzul acela.

– Nu. A zâmbit, nemaivând nevoie de mine pe mai departe. N-are importanță. Altădată. Mi-a strâns mâna. La revedere.

A ieșit senină pe ușă.

– La revedere, domnișoară Martin, am spus adresându-mă camerei goale. La revedere, la revedere, la revedere. Am oftat, sarcastic cu propria-mi persoană, și m-am culcat.

Vineri dimineața Noel Wayne a venit cu o servietă doldora de hârtii. Era contabilul meu dintotdeauna, de când începusem să câștig bani frumoși la vârsta de optsprezece ani și el, probabil, știa mai multe despre mine decât oricine de pe acest pământ. Aproape de șaiszeci de ani, chel complet, afară doar de niște smocuri cenușii deasupra urechilor, era un bărbat scund, rotofei, cu ochi negri, vioi și cu o minte ce cugeta pe îndelete. Datorită sfaturilor lui, mai degrabă decât cunoștințelor mele, câștigurile mele se transformaseră într-o oarecare avere prin intermediul bursei și eu rareori făceam ceva de importanță financiară fără să-l consult pe el în prealabil.

– Ce s-a întâmplat? a spus el intrând în subiect, imediat ce și-a scos pardesiul și fularul.

Am mers spre fereastră și-am privit afară. Vremea se stricase. Burnița și o pâclă subțire plutea în depărtare, deasupra mării.

– Mi s-a oferit o slujbă, i-am spus, director tehnic la hipodromul Seabury.

– Nu se poate! a exclamat el, la fel de uluit cum fusesem și eu. Ai de gând să accepți?

– Este tentantă, i-am răspuns. Și sigură.

A chicotit în spatele meu.

– Bun. Deci o vei accepta.

– Cu o săptămână în urmă, mă hotărâsem categoric să nu mai am nimic de-a face cu meseria de detectiv.

– A!

– Așa că vreau să știu ce părere ai, dacă să cumpăr cota parte și să devin partenerul lui Radnor la agenție.

I s-a tăiat respirația.

– Credeam că nici măcar nu-ți place locul.

– Asta era cu o lună în urmă. De atunci mi-am schimbat părerea. Și n-am să mă mai răzgândesc. Ceea ce vreau, de fapt, este agenția.

– Dar Radnor *s-a oferit* să-i fii asociat?

– Nu. Cred că ar fi putut s-o facă, eventual, dar nu după ce i s-a pus o bombă la birou. Este foarte puțin probabil că-mi va cere să cumpăr jumătate de acțiuni de ruine. Iar el se și autoânvinovățește pentru asta. Am arătat spre eșarfa legată de gât.

– Pe bună dreptate?

– Nu, i-am spus destul de posomorât. Eu mi-am asumat un risc care nu s-a întâmplat.

– Care anume?

– Ei bine, dacă ții neapărat, acela că Kraye avea să lovească suficient de tare, ca să rănească, dar nu să distrugă dincolo de orice reparație posibilă.

– Înțeleg, a spus el calm, dar părea îngrozit. Și intenționezi să-ți asumi riscuri similare și în viitor?

– Numai dacă este necesar.

– Totdeauna ai spus că agenția nu se ocupă de crime, a obiectat el.

– Se va ocupa de acum înainte, dacă voi fi implicat în ea. Escrocii fac mult prea mult rău în lumea asta. Mă gândeam la bietul Brinton de la Dunstable. Și fii atent, casa de alături este de vânzare. Am putea să le unim pe cele două într-una. Oricum, agenția lui Radnor a devenit neîncăpătoare. Chiar în ultimii ani, de când sunt acolo, s-a extins foarte mult. Pare să fie o cerere din ce în ce mai mare de acest fel de servicii. Apoi, capul de afiș – Bona Fides –, acesta este unul din departamente, este natural să se extindă fiind cel mai bun consultant în angajări – la nivel directorial. Radnor are talent la așa ceva. Iar asigurările – agenția lui Radnor totdeauna le-a neglijat. Nu avem un departament de investigații în acest domeniu. Mi-ar plăcea să deschid unul. Solicități suspecte de despăgubiri, știi. Sunt o mulțime de făcut aici.

– Ești sigur că Radnor va fi de acord dacă tu îi sugerezi o coparticipare?

– M-ar putea da afară. Aș risca, totuși. Ce părere ai?

– Cred că ai redevenit ceea ce erai pe vremuri, a spus el căzut pe gânduri. Ceea ce este bine. Nimic altceva decât bine. Dar... spune-mi ce crezi tu, într-adevăr, despre asta. A arătat cu capul spre brațul meu ciopârțit. Dar nu una din minciunile tale insolente. Adevărul.

M-am uitat la el și n-am răspuns.

– Este doar o săptămână de când s-a întâmplat, a spus el, și, cum ești încă pământiu la față, cred că nu este tocmai cinstit să te întreb. Dar vreau să știu.

Am înghițit în sec. Sunt adevăruri care nu pot fi spuse. În schimb, am zis:

– S-a dus. S-a dus ca o mulțime de alte lucruri pe care le aveam. Voi trăi fără ea.

– Trăi sau exista?

– O, trăi, categoric. Trăi.

M-am întins spre broșura adusă de Chico și i-am fluturat-o prin fața ochilor.

– Privește.

S-a uitat rapid peste copertă și am observat șocul abia perceptibil de pe fața lui. El nu avea brutalitatea tăioasă a lui Chico. A ridicat privirea și m-a văzut zâmbind.

– E-n ordine, a spus el sobru. Investește-ți banii în tine însuși.

– În agenție, i-am replicat.

– Asta e ce-am vrut să spun și eu, a zis el. În agenție. În tine însuși.

A spus că voia să vadă registrele agenției înainte de a se ajunge la o formulă definitivă, dar noi am petrecut o oră discutând despre maximul pe care el credea că era prudent să-l ofer lui Radnor, despre cât puteam spera să primesc înapoi sub formă de salariu și dividende și despre ceea ce era cel mai potrivit să vând ca să fac să crească suma odată ce era acceptată.

După ce am terminat, i-am arătat și lui fotografiile care ajunseseră să mă exaspereze.

– Vrei să te uiți peste ele, te rog? Le-am arătat la toată lumea, fără nici un rezultat. Aceste fotografii au fost cauza directă a bombelor din apartamentul meu și de la birou și a faptului că am rămas fără mână, dar nu-mi pot da seama de ce. Pur și simplu, ajung să-mi pierd mințile.

– Poliția... a sugerat el.

– Poliția nu este interesată decât de o singură fotografie, aceea a unei bancnote de zece lire. Ei s-au uitat la celelalte, au spus că nu pot descoperi nimic semnificativ și i le-au dat înapoi lui Chico. Dar Kraye nu putea să fie înnebunit în legătură cu bancnota aia, a fost una la zece mii, peste care am dat din întâmplare. Nu, este altceva. Ceva nu în mod evident criminal, ceva pentru care Kraye era pregătit să meargă până în pânzele albe spre a-l face să dispară imediat. Urmărește factorul timp... Oxon a șterpelit fotografiile chiar înainte de prânz, la Seabury. Kraye locuiește în Londra. Să zicem că Oxon l-a sunat și i-a spus să vină să vadă despre ce este vorba. Oxon nu putea părăsi hipodromul, era zi de curse. Kraye a trebuit să se deplaseze el însuși la Seabury. Ei bine, a venit, s-a uitat la fotografii și a văzut... Ce? Apartamentul meu începuse să fie scotocit pe la ora cinci.

Noel a dat din cap.

– Kraye era disperat. Deci trebuie să fie ceva foarte grav în legătură cu pozele.

El a luat fotografiile și le-a studiat una câte una.

O jumătate de oră mai târziu, a ridicat privirea și s-a uitat absent pe fereastră, spre cerul cenușiu și umed. Câteva minute a rămas complet nemișcat, într-un fel de suspendare dincolo de timp și spațiu: era felul lui de a se concentra intens. În cele din urmă, s-a clintit și a oftat. Și-a mișcat gâtul scurt de parcă i-ar fi înțepenit și a ridicat fotografia de deasupra teancului.

– Aceasta trebuie să fie, a zis el.

Aproape că i-am smuls-o din mână.

– Dar este doar un rezumat al transferurilor de acțiuni, am spus dezamăgit. Era foaia intitulată H.S, Hipodromul Seabury, care inventaria toate cumpărările de acțiuni Seabury făcute de Kraye. Singurul lucru ce se putea observa la această foaie ce mie mi se părea doar o folositoare privire sinoptică asupra totalului posesiunilor sale, era că fusese bătută la o altă mașină, nu cea a Zannei Martin. Dar asta cu greu putea să fie un motiv suficient pentru isteria lui Kraye.

– Uită-te atent la ea, a zis Noel. Poți să faci abstracție de cele trei coloane din stânga, pentru că ele sunt, într-adevăr, simple tabele de transferuri de acțiuni și nu văd nici o discrepanță în ele.

– Nu există, am spus. Am verificat.

– Ce zici de ultima coloană, cea mică, din dreapta?

– Băncile?

– Băncile.

– Ce este cu ele? l-am întrebat.

– Câte sunt diferite?

Am parcurs lista destul de lungă, numărând.

– Cinci. Barclays – Picadilly. Westminster – Birmingham. British Linen Bank – Glasgow. Lloyds – Doncaster. National Provincial – Liverpool.

– Cinci conturi bancare în cinci orașe diferite. Perfect. Un aranjament rezonabil din multe puncte de vedere. El poate să circule prin toată țara și întotdeauna are acces cu ușurință la banii lui. Eu însumi am conturi în trei bănci diferite: evit să încurc afacerile clienților mei cu ale mele personale.

– Știu asta. Și nu văd nici o semnificație în a avea numeroase conturi. Totuși nu înțeleg.

– Hm, a spus Noel. Cred că este foarte probabil ca el să se sustragă impozitelor pe venituri.

– Asta-i tot? am întrebat dezamăgit.

Noel m-a privit amuzat, ținându-și buzele.

– Văd că, totuși, nu înțelegi.

– Ei bine, pentru Dumnezeu, nu cred că te-ai aștepta ca un om de factura lui Kraye să plătească pentru fiecare penny pasibil de fiscalizare, ca orice cetățean modest și cinstit.

– Nu, într-adevăr, a încuviințat Noel zâmbind larg.

– Sunt de acord că ar putea fi îngrijorat. La urma urmelor, l-au trimis și pe Al Capone la închisoare pentru evaziune fiscală. Dar aici, care este maximum de pedeapsă?

– Ar primi doar un an cel mult, a spus el, dar...

– Și cu siguranță ar fi scăpat cu o sumă oarecare, plătită în compensație. Ceea ce nu se va întâmpla acum, după ce m-a atacat pe mine. Chiar așa să zicem, el ar primi pentru asta trei sau patru ani cred, iar pentru avarii cu intenție și mai puțin. El va fi afară și va opera din nou mult prea repede. Bolt, cred, va fi dat afară sau ce altceva s-o face cu agenții de bursă.

– Oprește-te, a spus el, și ascultă. Dat fiind că este foarte normal să ai mai multe conturi bancare, inspectorul fiscal care ți-a fixat impozitul poate să-ți ceară să semnezi un document în care să declari că i-ai mărturisit toate conturile tale bancare. Dacă nu menționezi unul sau două, aceasta constituie o fraudă și poți fi urmărit penal. Deci, să presupunem că stimabilul Kraye a semnat un astfel de document, omițând unul, sau două, sau trei din cele cinci conturi. Și apoi află că există o fotografie a celei mai secrete din hârtiile sale, în care sunt trecute toate cele cinci conturi fără putință de tăgadă?

– Dar nimeni n-ar fi observat, am protestat eu.

– Exact. Probabil că nu. Dar pentru el trebuie să i se fi părut extrem de periculos. Oamenii de teapa lui sunt deosebit de susceptibili la orice ar putea să-i dea în vileag. Am văzut o mulțime de felul ăsta în cariera mea.

– Chiar așa... bombele sunt ceva mult prea drastic.

– În genere, depinde de suma implicată, a spus el rezervat.

– Adică?

– Maximum de amendă pentru evaziune fiscală este de două ori taxa pe care n-ai plătit-o. De exemplu, dacă ai zece mii de lire, dar n-ai declarat decât două, ai putea fi amendat cu o sumă egală cu de două ori impozitul pentru cele opt mii de lire. Cu suprataxe și așa mai departe, ai putea să rămâi cu aproape nimic. O cădere destul de urâtă.

– Asta exprimat cu blândețe, am spus cu sfială.

– Mă întreb, a zis Noel gânditor, adunându-și laolaltă vârfurile degetelor, cât de mare este suma nedeclarată de Kraye în cele cinci conturi bancare?

– Trebuie să fie imensă ca să merite bombele, am spus eu.

– Foarte probabil.

A urmat o tăcere prelungită. În cele din urmă am spus:

– Nu ești obligat, nici legal, nici moral, să informezi fiscul de cazuri de acest

fel.

A dat din cap.

– Dar am putea face o notă cu cele cinci bănci, pentru orice eventualitate.

– Dacă vrei, a încuviințat el.

– Apoi cred că aş putea să-i dau lui Kraye negativele și noile seturi de fotografii, am spus. Fără să-i zic o vorbă că aş ști de ce le vrea.

Noel s-a uitat la mine întrebător, dar n-a scos o vorbă.

Am zâmbit vag.

– Cu condiția ca el să facă o donație liberă, completă și definitivă a celor douăzeci și trei de procente de acțiuni ce le posedă, în favoarea societății Hipodromul Seabury.

SFÂRȘIT